Tanrı ile Sohbet

ALIŞILMADIK BİR DİYALOG 3

Neale Donald Walsch

...ÖTESİ

Türkçesi: Nil Gün

Tanrı ile Sohbet 3 Neale Donald Walsch ...ÖTESİ

kuraldışı
26 Yaşında

...ÖTESİ

Nil ve Neale - Los Angeles

Tanrı ile Sohbet - 3'ün kutsal ve spiritüel bir kitap olduğuna inanıyorum. Bu, aslında üçlemenin her kitabı için geçerli.
Bu kitaplar yıllar, hatta nesiller boyu okunacakve bunların üzerinde çalışmalar yapılacak. Belki de yüzyıllar boyu. Çünkü beraber ele alındığında, üçleme, geniş bir konu çeşitliliğine sahip. İlişkilerin nasıl sağlıklı yaşanacağından, mutlak gerçeğin doğasına ve evrenin kozmolojisine kadar. Ayrıca yaşam, ölüm, aşk, evlilik, cinsellik, ebeveynlik, sağlık, eğitim, ekonomi, politika, spiritüellik ve din, fizik, zaman, sosyal normlar ve gelenekler, yaratım süreci, Tanrı'yla kişisel ilişkimiz, ekoloji, suç ve ceza, kozmostaki yüksek toplumlarda yaşam, doğru ve yanlış, kültürel mitler ve kültürel etik, ruh, ruh partnerleri, aşkın doğası ve Tanrısallık'ın doğal mirasımız olduğunu bilen tarafımızın kendini nasıl ifade edebileceği üzerine gözlemler içeriyor.
Bu kitaptan yararlanmanız için dua ediyorum.
Tüm yüceliğinizle.

Neale Donal Walsch

363-02-6
363025

46 ₺
KDV'den muaftır

www.kuraldisi.net
www.kuraldisi.com

Sonsuzluğun ötesi içinizdedir.

Bilgi, uygulamayla bilgeliğe dönüşür.

"Ötesi" okurlarının, korsan kitapla "mücadele" konusunda çevresindeki herkesi aydınlatmak için gereken duyarlılığa ve bilince sahip olduğuna inanıyoruz.

Sevgiyle hoşça olun.

Ötesi Yayınları

Tanrı ile Sohbet

ALIŞILMADIK BİR DİYALOG

3

Neale Donald Walsch

Türkçesi

Nil Gün

...ÖTESİ

© KURALDIŞI YAYINCILIK

26 Yaşında

NEALE DONALD WALSCH
TANRI İLE SOHBET 3
Alışılmadık Bir Diyalog

Conversations With God 3
An Uncommon Dialogue

Türkçesi: Nil Gün
Yayın Yönetmeni: Nil Gün

ISBN 975-8363-02-6
10. Baskı, Kasım 2021, İstanbul
1. Baskı, İstanbul, 1999

Akçalı Ajans aracılığıyla
© 1998, Neale Donald Walsch
Yayıncının yazılı izni olmadan herhangi bir alıntı yapılamaz

Kapak Tasarımı: Hakkı Şen

Deren Matbaacılık Ambalaj San. ve Tic. Ltd. Şti.
OSB Mah. Bakırcılar Pirinçciler Sanayi Sitesi Orkide Cad.
No: 9 Zemin Kat Beylikdüzü-İstanbul
Tel: 0212 875 48 86-87
Sertifika No: 47881

ÖTESİ
Fener Kalamış Cad. No: 93/8 34726 Kadıköy-İstanbul
Tel: 0216 449 98 05 pbx Faks: 0216 348 00 69
yayin@kuraldisi.com
Sertifika No: 43891

Dağıtım
Alemdar Mah. Çatalçeşme Sok.
No: 25 Çatalçeşme Han Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0212 513 81 57 Faks: 0212 511 62 52

İnternet Satış: www.kuraldisi.net

Sunuş

Beyin, düşünceyi elektriğe çeviren bir transformatördür.

Elektriğe çevrilen düşünce, sinir sistemi vasıtasıyla bedenin her hücresine ulaşır. Düşünce, duygu ile beslendiğinde, duygu ile kucaklaştığında ruhta kaydolur. Ve ruhun deneyimlenmiş bir parçası haline gelir.

Düşüncenin duyguyla birleştiği anda yaşanılan deneyime "aydınlanma" denilir.

Cehaletin karanlığında, aydınlanmanın ışığına doğru yaptığımız yolculuk bir haz yolculuğudur, bir sevgi yolculuğudur.

Sınırlı realitemizden sınırsız gerçekliğe doğru uzanan yolun yolcularıyız hepimiz. Bu yolculuktan haz almanın sırrı önce realitemizin sınırlı olduğunun, realitemizin "gerçek"in yalnızca minik bir parçası olduğunun farkındalığında yatıyor.

"Tanrı ile Sohbet" üçlemesini okumaktan haz aldınız. Çün kü farkındalığınızın arttığını deneyimliyorsunuz.

Korkular, cehaletle değil, bize empoze edilen "kutsal düşünceleri" tekrar ederek değil, bilgiyle ve deneyimle aşılır.

Kendinizi gözlemleyin.

Zihniniz olumsuz düşüncelerle dolu olduğunda ne hissediyorsunuz?

Olumlu düşüncelere odaklandığınızda ne hissediyorsunuz?

Fark çok büyük değil mi?

Çünkü olumsuz düşünceler değişik frekanslıdır. Kalitesiz benzin gibidir. Beyin vasıtasıyla elektriğe çevrilerek bedenin her hücresine ulaşan bu düşük kaliteli benzin, motora (bedene) zarar verir. İşleyişini bozar. Ruhta, olumsuz duygular ve huzursuzluk, bedende hastalıklar yaratır. Yüksek frekanslı olumlu düşünceler ise bedende çok daha hızla yayılır. Her hücreyi yüksek enerjisiyle yeniler ve canlandırır. Olumlu -düşünceler- düşündüğümüzde kendimizi canlı, enerjik, zinde hissederiz. Ruhumuz olumlu duygularla hafifler, bedenimiz sağlıklı hale gelir. Hiçbir estetik ameliyat, yüzümüzde olumlu düşüncelerin yarattığı duyguların ışığını yansıtamaz. Olumlu duygular bizi genç kılar.

Zihninizi olumlu düşüncelerle beslemenin etkin yollarından biri de ruhsal ve psikolojik gelişime hizmet eden kitaplar okumaktır. Her akşam uyumadan önce birkaç sayfa bile olsa sizi geliştiren, farkındalığınızı artıran kitaplar okumanız, sekiz saatlik uyku süreciniz içinde bilinçaltınızda olumlu etkiler yaratması açısından önemlidir.

Şimdi aynanın karşısına geçin. Önce olumsuz -düşünceler- düşünün. Sonra olumlu -düşünceler- düşünün. Yüzünüzdeki değişimi izleyin...

Her olumsuz düşüncemizle içimizdeki Tanrı ile kavga ediyoruz.

Her olumlu düşüncemizle içimizdeki Tanrı ile sohbet ediyoruz.

Hangisi daha haz verici?

Farkındalık "olmak"ın oluşumudur.

Aydınlanma "olmak"ın ifadesidir.

Gözlerinizde ışık

Yüzünüzde aydınlık

Ruhunuzda sevgi ile hoşça olun.

Nil Gün

NANCY FLEMING-WALSCH
için

Bana dünyadaki
tüm insanlardan daha fazla veren,
ve daha çok öğreten
en iyi arkadaşım, sevgili dostum,
tutkulu sevgilim ve harika eşim.

Sende en yüksek
rüyamın bile ötesinde kutsanıyorum.
Ruhuma tekrar şarkı söylettin.
Bana aşkın mucizesini gösterdin.

En büyük öğretmenim,
bu kitabı sana adıyorum.

Sonsuzluğun ötesi içinizdedir.

Teşekkür

Her zamanki gibi öncelikle en iyi dostum Tanrı'ya teşekkür etmek istiyorum. Umarım bir gün herkes Tanrı ile dostluk kurabilir.

İkinci olarak bu kitabı adadığım harika yaşam partnerim Nancy'ye teşekkür ediyorum. Nancy'yi düşündüğümde bakıyorum ki ona olan minnettarlığımı ifade eden sözlerim, onun yaptıkları yanında hiçbir şey kalıyor. Ne kadar sıra dışı olduğunu kelimelerle anlatamıyorum. Tüm bildiğim, o olmasaydı bu kitap asla olmazdı.

Sonra da Hampton Roads Yayıncılık Şirketi'nden yayıncı Robert S. Friedman'a, 1995'te yazdıklarımı ilk kez basıp insanlara ulaştıracak ve Tanrı ile Sohbet üçlemesinin tümünü basacak cesareti gösterdiği için teşekkür ederim. Dört yayıncının reddettiği bir kitabı basma kararı milyonlarca insanın yaşamını değiştirdi.

Tanrı ile Sohbet üçlemesinin bu son kitabında baskıya inanılmaz katkısı olan Jonathan Friedman'a teşekkür etmesem olmazdı. Onun vizyonunun berraklığı, azminin gücü, spritüel anlayışının derinliği, sonsuz coşkusu ve muhteşem yaratıcılık yeteneği, Tanrı İle Sohbet kitaplarının çıkmasında büyük bir rol oynadı. Bu mesajın büyüklüğünü ve önemini fark eden Jonathan Friedman'dı. Kitapların milyonlarca kişi tarafından okuna-

cağını ve spiritüel edebiyatın klasiklerinden biri olacağını tahmin etmişti. Tanrı ile Sohbet'in tasarımı ve zamanlaması onun kararlılığı; ilk dağıtımın da en iyi şekilde yapılması kendini bu işe adamasıyla gerçekleşti. Tanrı ile Sohbet'in tüm sevenleri Jonathan'a benim gibi sonsuza dek borçlu kalacaklar.

Ayrıca en başından beri yorulmadan bu proje üzerinde çalışan Matthew Friedman'a da teşekkür etmek istiyorum. Tasarım ve üretimdeki yaratıcı çabaları asla yadsınamaz.

Son olarak da eserleri Amerika'nın ve dünyanın felsefi ve spiritüel düşüncesini değiştiren yazarlara teşekkür etmek istiyorum. Yapmak istedikleri, kişisel problemler ve üzerlerinde bas kı yaratsa da bu yazarlar büyük bir gerçeği anlatmaya kendilerini adamış insanlar.

Hepsiyle kişisel olarak tanıştığım ve derin bir saygı duyduğum; Joan Borysenko, Deepak Chopra, Dr. Larry Dossey, Dr. Wayne Dyer, Dr. Elisabeth Kübler-Ross, Barbara Marx Hubbard, Stephen Levine, Dr. Raymond Moody, James Redfield, Dr. Bernie Siegel, Dr. Brian Weiss, Marianne Williamson, ve Gary Zukav'a kişisel takdir ve hayranlığımın yanı sıra, onlara minnettar insanların teşekkürlerini iletiyorum.

Bunlar günümüzün bazı modern yol göstericileri, yol bulucuları. Eğer sonsuz gerçeği insanlara duyurmak üzere kişisel bir yolculuğa çıktıysam bu onların ve daha nice tanışmadığım büyük insanın sayesinde oldu. Yaşamlarının sunduğu eserler hepimizin ruhundaki ışığın sıra dışı parlaklığının ispatı. Onlar benim sadece hakkında konuştuğum şeyleri *göstermişlerdir.*

Giriş

Bu sıra dışı bir kitaptır. Bunu, bu kitabın yazımıyla çok az ilgisi olan biri olarak söylüyorum. Tüm yaptığım gerçekten de masaya oturup, birkaç soru sorup, sonra da bana söylenenleri yazmaktı.

Bu, 1992'de Tanrı ile sohbetim başladığından beri tek yaptığım şey. O zamanlarda, derin bir depresyon içindeyken şöyle bağırdığımı hatırlıyorum: Yaşamın yolunda gitmesi için ne yapmak gerekiyor? Sürekli çabalamamı gerektirecek zor bir yaşamı hak etmek için ne yaptım?

Bu soruları sarı bir kağıda, Tanrı'ya mektup olarak yazdım. Ne büyük sürprizdi ki Tanrı cevap verdi. Cevap zihnime bir Sessiz Ses tarafından fısıldanan kelimeler şeklinde ulaştı. O sözleri yazmayı akıl edecek kadar şanslıydım.

Altı yıldır da yazıyorum. Bu özel sözlerin bir gün kitap haline geleceği bana söylendiğinden, o ilk sözlerin taslağını 1994'ün sonlarında bir yayıncıya gönderdim. Yedi ay sonra bu sözler kitapçı raflarındaydı. O kitap 91 hafta boyunca New York Times En Çok Satanlar listesindeydi.

İkinci sohbet de en çok satanlar arasına girdi ve aylarca Times listesinde kaldı. Şimdi de işte bu alışılmadık diyalogun üçüncü ve son bölümü.

Bu kitabı yazmak dört yıl aldı. Kolayca ortaya çıkmadı. Gelen ilhamlar arasındaki boşluk çok büyüktü. Bir defadan

daha fazla altı ayı geçen boşluklar yaşadım. Birinci Kitap bana bir yılda yazdırılmıştı. İkinci Kitap ise ondan biraz daha uzun sürmüştü. Ama bu son bölüm benimle birlikte tüm insanların gözü önünde yazıldı. Gittiğim her yerde tek duyduğum "Üçüncü Kitap ne zaman çıkıyor?", "Üçüncü Kitap nerede?", "Üçüncü Kitap'ı ne zaman bekleyelim?" oldu.

Bunun, beni ve kitabı ortaya çıkarma sürecimi nasıl etkilediğini tahmin edebilirsiniz. Ben de Yankee Stadyumu'nun kuytu bir köşesinde sevişiyor olabilirdim.

Aslında, bu davranış özel yaşamıma daha fazla vakit ayırabilmemi sağlardı. Üçüncü Kitap'ın yazımında, kalemi her elime aldığımda milyonlarca insanın beni izlediğini, beklediğini ve her kelimeye gözlerini diktiğini hissettim.

Tüm bunları kitabı tamamlamamdan dolayı kendimi övmek için yazmıyorum. Amacım sadece neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklamak. Son zamanlarda zihinsel, ruhsal ve fiziksel olarak yalnız kaldığım zamanlar çok çok az ve uzun aralıklarlaydı.

Bu kitaba 1994'ün baharında başladım. İlk anlatıların tamamı o zaman sürecinde yazıldı. Devamı aylarca sonra geldi. Arada neredeyse bir yıla yakın bir boşluk oldu. En sonunda 1998 baharında yazdıklarımla kitap tamamlandı.

Şuna kesinlikle güvenebilirsiniz ki bu kitap zorla yazılmadı. İlham ya açık bir biçimde geldi ya da kalemi bıraktım ve yazmayı reddettim -bir keresinde on dört ay yazmadım. Hatta -eğer öyle bir seçim şansım varsa- kitap yazmamaya karar vermiştim. Bu yayıncımı telaşlandırdı ama uzun bir süre sonra da olsa gelen ilhamla kendime güvenim arttı. Şimdi size bunu güvenle sunuyorum. Bu kitap üçlemenin ilk iki kitabının öğretilerini toparlıyor. Sonra da onları mantıklı ve nefes kesen sona doğru taşıyor.

Eğer ilk iki kitaptan herhangi birinin girişini okuduysanız, ikisinde de biraz endişeli olduğumu fark etmişsinizdir. Aslında bu kitaplara gelebilecek tepkilerden korkmuştum. Artık korkmuyorum. Üçüncü Kitap ile ilgili en ufak bir kaygım yok. Bu kitabın, içindeki anlayışı ve gerçeği kavrayarak, sıcaklık ve sevgisiyi hissederek okuyan herkesin yüreğine dokunacağından eminim.

Bunun kutsal ve spiritüel bir kitap olduğuna inanıyorum. Bu aslında üçlemenin her kitabı için de geçerli. Bu kitaplar yıllar, hatta nesiller boyu okunacak ve bunların üzerine çalışmalar yapılacak. Belki de yüzyıllar boyu. Çünkü beraber ele alındığında, üçleme -ilişkilerin nasıl sağlıklı yaşanacağından, mutlak gerçeğin doğasına ve evrenin kozmolojisine kadar- geniş bir konu çeşitliliğine sahip. Ayrıca yaşam, ölüm, aşk, evlilik, cinsellik, ebeveynlik, sağlık, eğitim, ekonomi, politika, spiritüellik ve din, fizik, zaman, sosyal normlar ve gelenekler, yaratım süreci, Tanrı'yla kişisel ilişkimiz, ekoloji, suç ve ceza, kozmostaki yüksek toplumlarda yaşam, doğru ve yanlış, kültürel mitler ve kültürel etik, ruh, ruh partnerleri, aşkın doğası ve Tanrısallık'ın doğal mirasımız olduğunu bilen tarafımızın kendini nasıl ifade edebileceği üzerine gözlemler içeriyor.

Bu kitaptan yararlanmanız için dua ediyorum.

Tüm yüceliğinizle.

Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon
Eylül, 1998

Sonsuzluğun ötesi içinizdedir.

1

1994 Paskalya Pazarı. Elimde kalem bekliyorum. Tanrı'yı bekliyorum. Bana geleceğini söylemişti. Tıpkı geçmiş iki yılın Paskalyasında geldiği gibi. Yeniden yıl boyunca süren sohbetimize başlamak için. Üçüncü ve son kitap için -şimdilik.

Bu ilişki -bu olağanüstü sohbet- 1992'de başladı. 1995 Paskalyasında ise tamamlanacak. Üç yıl, üç kitap. İlki bireysel sorunları ele alıyordu: Romantik ilişkiler, kişinin kendisi için en doğru olan mesleği bulması, para, sevgi, cinsellik ve Tanrı gibi güçlü enerjileri kavrayabilmek ve onları günlük yaşantımız içine sağlıklı boyutlarda dahil etmek. İkinci Kitap bu konuları daha detaylı bir şekilde irdeledi, önemli jeopolitik sorunları ele aldı: Devletlerin doğası, savaşsız bir dünya yaratmak, birleşik uluslararası toplum yaratmanın temelleri. Bu üçlemenin üçüncü ve son kitabı ise, bana söylenildiği üzere insanlığın yüzleşmesi gereken en büyük sorunlara odaklanacak: Başka boyutlarla ilgili kavramlar, diğer boyutlar ve büyük bilmecenin parçalarının nasıl bir bütünlük içinde yerli yerine oturduğunu gösteren geniş bakış açısı.

Süreç üç basamaktan oluştu:

Bireysel Gerçekler

Küresel Gerçekler

Evrensel Gerçekler

İlk iki kitapta da olduğu gibi, bu sohbetin nereye gideceğini bilmiyorum. Yaptığım şey çok basit: Kalemi ve kağıdı önüme koyuyorum, soru soruyorum ve aklıma hangi düşüncelerin geleceğini bekliyorum. Hiçbir düşünce gelmiyorsa, kalemi ve kağıdı bir kenara koyuyor ve ertesi güne kadar bekliyorum. İlk kitabın tamamlanması bir yıl sürdü, İkinci Kitap bir yıldan biraz daha fazla sürede tamamlandı. (Bu kitap ise şimdi başlıyor.)

Bu kitabın, üçlemenin en önemli kitabı olmasını bekliyorum.

Bu sürecin başladığından beri, ilk kez kendimi tedirgin hissediyorum. İlk dört-beş paragrafı yazmamın üzerinden iki ay geçti. Paskalya iki ay geride kaldı ve hala yeni bir şey yok -tedirginlikten başka.

Haftalardır, üçlemenin Birinci Kitabının dizilmiş kopyasını gözden geçirmekle ve hatalarını düzeltmekle meşgulüm. Bu hafta Birinci Kitabın son, düzeltilmiş versiyonu elime geldi ve kırk üç düzeltilmesi gereken hata bularak, yeniden dizilmesi için geri gönderdim. İkinci Kitap ise hala el yazılı haliyle daha geçen hafta tamamlandı -iki ay "gecikmeyle" (güya 94 Paskalyasında tamamlanmış olacaktı).

Bu kitap, İkinci Kitap henüz bitmemesine rağmen Paskalya Pazarında başladı ve o zamandan beri dosyasında bekliyor ve -artık İkinci Kitap tamamlandığı için- dikkatimi kendisine yoğunlaştıracağım gün için sabırsızlanıyor.

Oysa, her şeyin başladığı 1992'den beri, bu sürece karşı koyuyordum. Hatta tepki duyuyordum bile denilebilir. Kendimi tuzağa düşmüş gibi hissediyordum. Yapmak *zorunda* olduğum bir şeyi yapmaktan asla hoşlanmadım. İlk yazılanları düzeltilmemiş haliyle etrafımdaki kişilere dağıtıp tepkilerini gördüğümde, üç kitabın da çok kişi tarafından okunacağını, inceleneceğini, teolojik bağlantılarının araştırılacağını ve yıllar boyu karşı çıkılacağını biliyordum.

Bu tepkiler, bu sayfaya kadar gelmemi oldukça zorlaştırdı. Bir taraftan materyali yazmam gerektiğini biliyordum, diğer taraftan da acımasız saldırılara uğrayacağımı, alay edileceğini ve çok kişinin benden nefret etmesine yol açacağını biliyordum. Hele hele mesajların bana direkt olarak Tanrı'dan geldiğini açıklama cesaretini gösterdiğimde.

Galiba en büyük korkum, Tanrı'nın "konuşmacısı" olarak yetersiz ve uygun olmayan biri olduğumdu. Çünkü hayatım ve davranışlarım hatalar ve yanlışlarla doluydu.

Beni geçmişimde tanıyanlar -buna eski eşlerim ve çocuklarım da dahil- bu yazdıklarımı geçersiz kılma hakkını rahatlıkla kendilerinde bulacaklardı. Çünkü iyi bir koca ve baba değildim. Arkadaşlık, onur, ticaret ve sorumluluk gibi konularda da son derece başarısızdım.

Kısaca, Tanrı'nın "temsilcisi" ya da gerçeğin elçisi olacak kadar değerli olmadığımın farkındayım. Bu rolü üstlenecek son kişi olabilirim. Hele hele tüm hayatım zayıflıklarımın bir kanıtı olarak ortadayken, gerçekleri aktaran kişinin ben olması büyük haksızlık olur.

Bu nedenlerle Tanrı'm, bana verdiğin görevden beni azat et. Hayatı, bu onura layık olan birini bul ve görevi ona ver.

Burada başladığımız şeyi bitirmek istiyorum. Tabii ki "görevini" bitirmek gibi bir sorumluluğun yok; ne bana ne de başkalarına karşı. Ama yaptıklarınla ilgili düşüncelerin seni böylesine suçluluk duygusu içine sokuyor.

İnsanları düş kırıklığına uğrattım, buna kendi çocuklarım da dahil.

Hayatında olan her şey, seninle ve seninle bağlantılı olan bütün ruhlar için mükemmel bir şekilde oldu. Her biriniz ihtiyacınız olan doğrultuda ve istediğiniz şekilde geliştiniz.

Bu açıklama, Yeni Çağ öğretileriyle ilgilenen ve davranışlarının sorumluluğunu ve sonuçlarını üstlenmek istemeyenler için mükemmel bir kaçış kapısı.

Hayatım boyunca bencil -çok bencil- olduğumu şimdi anlıyorum. Başkalarının üzerindeki etkisini hiç gözetmeden canım ne isterse onu yaptım.

Canının yapmak istediğini yapmakta bir mahzur yok...

Ama, çok fazla kişi incindi, hayal kırıklığı yaşadı...

Sana en çok haz veren şeyin ne olduğu sorusunu sor. Şimdi sana en çok haz veren şeyin, başkalarına hiç zarar vermeyen ya da az zarar veren davranışlar olduğunu söylemeye çalışıyorsun, değil mi?

Bu çok nazikçe bir açıklama.

Özellikle. Kendine karşı nazik olmayı öğrenmelisin. Kendini yargılamayı bırak.

Bu çok zor; özellikle başkaları yargılamaya çok hazır olduğu sürece. Sana bir utanç kaynağı olacağımı hissediyorum. Bu üçlemeyi tamamlamakta ısrar edersem Senin Mesajını aktarmak için, güvenilmez bir elçi olacağım.

Gerçeği güvenilmez kılamazsın. Gerçek gerçektir. Gerçek olup olmadığından şüphe duyulmaz. Çünkü Gerçek, Olandır.

Benim mesajlarımın gerçekliği ve güzelliği, insanların senin hakkındaki düşüncelerinden etkilenmez.

Sen, elçilerin en iyilerinden birisin, çünkü hayatını hiç de "iyi" olmayan biri olarak yaşadın.

İnsanlar sana yakınlık duyar -seni yargılasalar da. Gerçekten samimi olduğunu gördüklerinde, seni "kötü geçmiş"in için affedebilirler bile.

Ama sana şunu söyleyeyim: Başkalarının senin hakkında ne düşündükleri konusunda endişe duyduğun sürece, onlar senin sahibindir.

Ancak dışarıdan onay görmeye ihtiyaç duymadığında, kendine sahip olabilirsin.

Endişem kendimle ilgili olmaktan çok mesajla ilgiliydi. Mesajın kirlenmesinden endişe duyuyorum.

Eğer mesajla ilgileniyorsan, mesajı ver. Onu kirleteceğin konusunda endişe duyma. Mesaj kendisini olduğu gibi ifa de eder.

Sana öğrettiğimi hatırla: Mesajın nasıl algılandığı değil, ne kadar gerçek olduğu önemli.

Ayrıca şunu da unutma: Öğrenmeye ihtiyaç duyduğun şeyi öğretirsin.

Mükemmelin ne olduğunu söyleyebilmek için, mükemmelliğe ulaşmak gerekmez.

Ustalıktan bahsetmek için usta olmak gerekmez. Evrimin en üst boyutundan bahsetmek için, evrimin en üst boyutuna ulaşmak gerekmez.

Sadece gerçek olanı ara. İçten olmaya özen göster. Eğer verdiğini düşündüğün "zararları" tamir etmek istiyorsan, bunu davranışlarınla göster. Yapabileceğinin en iyisini yap ve her şeyi akışına bırak.

Söylemesi kolay. Ama yine de bazen kendimi suçlu hissediyorum.

Suçluluk duygusu ve korku, insanın gerçek düşmanıdır.

Suçluluk duygusu önemlidir. Bize nerede yanlış yaptığımızı söyler.

"Yanlış" diye bir şey yoktur. Sadece sana hizmet etmeyen şeyler vardır; Kim Olduğun ve Kim Olmayı Seçtiğinle ilgili gerçeği ifade etmeyen şeyler.

Suçluluk, kim olmadığın boyutunda hapsedilmiş olduğunu hissetme duygusudur.

Ama suçluluk, doğru yoldan ayrıldığımızda bize sinyal veren duygudur.

Senin bahsettiğin şey farkındalıktır, suçluluk değil. Suçluluk, bitkiyi öldüren zehirdir.

Suçluluk duygusuyla gelişemezsin, sadece kurur ve ölürsün.

Aradığın şey farkındalıktır. Farkındalık suçluluk duygusu değildir ve sevgi korku değildir.

Korku ve suçluluk, yine söylüyorum, senin tek düşmanların. Sevgi ve farkındalık ise gerçek dostların. Sakın ikisini karıştırma. Çünkü biri öldürür, diğeri hayat verir.

Öyleyse hiçbir şey için "suçluluk" duymamalıyım.

Asla, asla! Ne yararı var? Sadece kendini sevmeni engelliyor -ve de birisini sevebilme şansını yok ediyor.

Hiçbir şeyden korkmamalı mıyım?

Korku ve dikkatli olmak iki ayrı şeydir. Dikkatli ol -bilinçli ol- ama korkma. Korku paralize eder, bilinç harekete geçirir.

Harekete geç, paralize olma.

Bana hep Tanrı'dan korkmam gerektiği öğretildi.

Biliyorum. Bu yüzden hep Benimle olan ilişkinde paralize oldun.

Bana duyduğun korkuyu aştığında, Benimle anlamlı bir ilişki yaratabildin.

Eğer sana herhangi bir armağan verebilseydim, bu Beni bulabilmen için "korkusuzluk" olurdu.

Kutsal kişiler korkusuzdur, çünkü onlar Tanrı'yı bilir. Bu da, Tanrı hakkında sana öğretilenlerden vazgeçecek kadar korkusuz olmayı gerektirir.

Başkalarının sana Tanrı hakkında söylediklerinden uzaklaşacak kadar korkusuz olmalısın.

Tanrı'yı bilmenin *kendi deneyimin* olmasına cesaret edecek kadar korkusuz olmalısın. Ve bundan suçluluk duymamalısın. Kendi deneyimin, bildiğini sandıklarınla ve başkalarının sana Tanrı hakkında söyledikleri ile çelişkiliyse, suçluluk duymamalısın.

Korku ve suçluluk, insanın tek ve gerçek düşmanlarıdır.

Ama Senin önerdiğin şeyin, şeytanla dans etmek olduğunu, sadece şeytanın böyle bir şey söyleyebileceğini savunanlar var.

Şeytan yoktur.

Bu, şeytanın söyleyebileceği bir şey.

Şeytan, Tanrı'nın söyleyeceği her şeyi söylüyor, öyle mi?

Sadece daha zekice.

Şeytan Tanrı'dan daha mı zeki?

Şey, daha kurnaz.

Şeytan, Tanrı'nın söyleyeceklerini söyleyerek "kurnazlık" yapıyor, öyle mi?

Birazcık "çarpıtarak" -kişiyi yoldan çıkarmaya yetecek kadar, kişiyi karmaşaya sürükleyecek kadar.

Galiba, biraz "şeytan" hakkında konuşmamız gerekiyor.

Bu konu hakkında Birinci Kitapta çok konuştuk.

Demek ki yeterli değil. Ayrıca Birinci ve İkinci Kitabı okumayanlar olabilir. Bu kitaptaki gerçeklerin bir kısmını toparlayarak başlasak iyi olur.

Toparlamalar, Bu (Üçüncü) Kitaptaki evrensel gerçekler için temel oluşturacak. Ve yine başlangıçta şeytan konusuna gireceğiz. Sizin nasıl ve niçin bu varlığın "yaratıldığını" bilmenizi istiyorum.

Pekala. Kazandın. Diyaloga girdik ve görülen şu ki, devam edecek. Ama insanların şunu bilmesini istiyorum: Bu kitapta ilk yazılan paragrafların üzerinden yarım *yıl* geçti, şu anda 25

Kasım 1994 -Şükran Günü'nden bir gün sonra. Bu paragraftaki son sözlerinin üzerinden yirmi beş hafta geçti. Bu yirmi beş haf ta içinde çok şey oldu. Ama bu süre içinde kitap bir satır bile ilerlemedi. *Neden bu kadar uzun sürüyor?*

Kendini nasıl engellediğini görmüyor musun? Kendini nasıl sabote ettiğini görmüyor musun? İyi bir yol alırken, kendini nasıl durdurduğunu görmüyor musun? Bunu hayatın boyunca yaptın.

Hey, bir dakika bekle! Bu projeyi yavaşlatan ben *değilim. Hiçbir şey* yapamam, hissetmedikçe tek kelime bile yazamam... *ilham* gelmedikçe tek kelime bile yazamam. İlham *Senin* departmanın, benim değil!

Anlıyorum. Yavaşlatanın Ben olduğunu düşünüyorsun, sen değil.

Evet.

Benim harika arkadaşım. Tıpkı sen gibi -ve diğer insanlar gibi- düşünüyorsun. Yarım yıl boyunca oturuyorsun, kendi en yüksek iyiliğin için bir şey yapmıyorsun, hatta elinin tersiyle itiyorsun, sonra da olmayan bir şeyler için kendinin dışında birilerini ya da bir şeyleri suçluyorsun. Burada belli bir kalıp olduğunu görmüyor musun?

Şey...

Sana şunu söyleyeyim. Seninle birlikte olmadığım hiçbir zaman yok; Benim "hazır" olmadığım hiçbir an yok.

Bunu sana daha önce söylemedim mi?

Şey, evet, ama...

Daima seninleyim, zamanın sonuna dek.

Ama asla İrademi sana empoze etmeyeceğim -asla. Senin için istediğim şey, senin kendin için istediğin şey neyse o. Ancak o zaman Kendimi, senin *aracılığınla* severim.

Aynı kıstasla, başkalarının seni ne kadar sevdiğini, senin başkalarını gerçekten ne kadar sevdiğinle ölçebilirsin.

Ve sevgi, sevdiklerine seçim yapma özgürlüğünü tanır.

Bu söylediklerin Birinci Kitaptaki sevgiyle ilgili sözlerinle çelişki içeriyor. Sevginin, bir başkasının olduğuyla, yaptığıyla ve sahip olduğuyla değil, Kendinin olduğuyla, yaptığıyla ve sahip olduğuyla ilgisi olduğunu söylemiştin. Bu da aklıma baş ka soruları getiriyor... Örneğin, "Caddede oynama!" diye bağıran annenin ya da çocuğunun üzerine araba geldiğini gören ebeveynin canını tehlikeye atıp, çocuğu kurtarmaya çalışması? Peki bu ne? Bu ebeveyn çocuğunu sevmiyor mu? Ama kendi iradesini çocuğa empoze ediyor. Çocuk caddede oynuyor, çün kü oynamayı *istiyor*. Peki, bu çelişkiyi nasıl açıklıyorsun?

Çelişki yok. Ama sen uyumu göremiyorsun. Sevginin yüce doktrinini, Benim, Kendim için en yüksek seçimimim, senin kendinle ilgili en yüksek seçiminle aynı olduğunu anlayana kadar anlayamayacaksın. Çünkü sen ve Ben Bir'iz.

Yüce Doktrin, Yüce İkilemle aynıdır. Çünkü hayatın kendisi zıtların birliğidir. İki zıt gibi görünen gerçek aynı yerde ve aynı zamanda mevcuttur.

Bu durumda, zıt gibi görünen gerçeklerden biri ayrı olduğumuz, diğeri de Bir olduğumuz. Aynı zıt gibi görünen gerçek seninle diğerleri arasında da mevcut.

İlk Kitapta söylediklerimi yine tekrar ediyorum: İnsanların, insan ilişkilerinde yaptıkları en büyük hata, başkalarının ne istedikleri, oldukları, yaptıkları ya da sahip olduklarını kendilerine sorun etmeleri. Sadece Kendinle ilgilen. Kendin ne oluyor, yapıyor ya da sahip oluyorsun? Kendin ne istiyor, neye ihtiyaç duyuyor ve neyi seçiyorsun? Kendinin en yüksek seçimi ne?

Aynı Kitapta söylediğim bir başka şeyi daha tekrar ediyorum: Kendinizin en yüksek seçimi, başkası için de yaptığınız en yüksek seçimdir. Çünkü Ben, başkası olmadığını bilir.

Hata, sizin için en iyi neyin olduğunu *seçmek* değil, neyin en iyi olduğunu *bilmemek*.

Bu, sizin Gerçekten Kim Olduğunuzu bilmemenizden kaynaklanıyor, ne olmak istediğimizden değil.

Anlamıyorum.

Pekala, sana bir örnek vereyim. Eğer bir araba yarışını kazanmak istiyorsan saatte 250 km. hız senin için en iyi olabilir. Ama sağ salim markete gitmek istiyorsan, bu hız hiç de uygun olmaz.

Her şeyin duruma bağlı olduğunu söylüyorsun.

Evet. Tüm *hayat* böyle. "En iyi" kim olduğunuza ve neyi olmak istediğinize bağlı. Sizin için en iyinin ne olduğunu, kim ve ne olduğunuza bilinçlice karar verene kadar seçemezsiniz.

Ben, Tanrı olarak, ne olmak istediğimi *biliyorum*. Bu nedenle de Benim için neyin "en iyi" olduğunu biliyorum.

Peki o ne? Tanrı için "en iyi" olan nedir? Bu ilginç olmalı.

Benim için en iyi olan, *sizin için en iyi olduğuna karar verdiğinizi size vermektir.* Çünkü Ben, ifade edilerek *olmak* istiyorum. Ve ancak sizin *vasıtanızla* olabilirim.

Beni anlayabiliyor musun?

Evet, ister inan ister inanma, gerçekten anlayabiliyorum.

İyi. Şimdi sana inanmakta zorlanabileceğin bir şey söyleyeceğim: Daima size, sizin için en iyi olanı veriyorum... bunu siz bilmeseniz de. Belki ne yapmak istediğim, size gizemli gelmeyecektir.

Ben Tanrı'yım.

Ben Tanrıça'yım.

Ben En Yüksek Bilincim. Her Şey Olanım. Başlangıç ve Son. Alfa ve Omega.

Ben hem Bütünüm, hem Parçayım; hem Soruyum, hem Yanıtım; hem Yukarıyım, hem Aşağıyım; hem Solum, hem Sağım; hem Şimdi ve Buradayım, hem Geçmişte ve Gelecekteyim.

Hem Işığım, hem de Işığı yaratan Karanlığım; hem Sonu olmayan İyiliğim, hem de "İyiliği" iyi yapan "Kötülüğüm"; Ben bunların hepsiyim -Her Şey Olanım. Kendimin hiçbir parçasını, Kendimin Bütünü olmadan deneyimleyemem.

İşte Benim hakkımda anlayamadığın şey bu. Beni biri yapmak istiyorsun, diğeri değil. Beni yüksek yapmak istiyorsun, alçak değil; iyi, kötü değil. Ama Benim yarımı yadsırken, Kendinin de yarısını yadsıyorsun. Böyle yaptığında da, asla Gerçekten Kim Olduğunu olamazsın.

Ben Her Şeyim, Benim aradığım şey Kendimi deneyimleyerek bilmek. Kendimi sizin ve varolan her şeyin vasıtasıyla biliyorum. Kendimin harikuladeliğini yaptığım seçimlerle deneyimliyorum. Her seçim öz-yaratıcıdır. Her seçim belirleyicidir. Her seçim Beni temsil eder.

Her seçim Beni yeniden anda deneyimlemektir; Şimdi Kim Olduğumu Seçerek.

Ama, *seçim yapacak bir şey olduğu sürece harikulade olmayı seçebilirim*. Benim bir parçam harikulade *olmamalı ki*, Benim harikulade olan parçamı *seçebileyim*.

Senin için de aynı şey geçerli.

Ben, daima Kendimi Yaratma sürecinde olan Tanrı'yım.

Sen de öyle.

Ruhunun özlemini duyduğu şey bu. Ruhunun açlık duyduğu şey bu.

Senin seçimini engellersem. Kendimi seçim yapmaktan engellerim. Benim en büyük arzum, Kendimi Olduğum gibi deneyimlemektir.

Bunu özenle Birinci Kitapta açıkladığım gibi, Kendi Olduğumu, ancak Kendim Olmadığım alanla deneyimleyebilirim.

Bu nedenle, Ne Olduğumu deneyimleyebilmek için Ne Olmadığımı özenle yarattım.

Ama aynı zamanda Ben, yarattığım *her şeyim*. Bu nedenle Ben, Ben Olmayan da Olanım.

Bir kimse nasıl ne olmadığını olabilir?

Kolay. Her zaman yapıyorsunuz. Sadece davranışlarınızı gözlemeniz yeterli.

Şunu anlamaya çalışın: Benim olmadığım *hiçbir şey* yok. Ben hem Olanım, hem Olmayanım.

BU, YÜCE İKİLEMDİR.

Bu, şimdiye kadar ancak çok duyarlı ruhların anlayabildiği Yüce Gizemdir. Bu gerçeği, size şimdi çoğu kişinin anlayabileceği basitlikte açıkladım.

Birinci Kitabın mesajı buydu. Bu basit gerçeği derinden anlamalısınız ki, Bu -Üçüncü- Kitaptaki daha derin gerçekleri anlayabilesiniz ve bilebilesiniz.

Şimdi, bu derin gerçeklerden birine gireyim, çünkü sorunun ikinci bölümünün yanıtı bu gerçekte gizli.

Sorumun bu bölümüne geri döneceğin anı bekliyordum. Bir ebeveyn, çocuğunun *kendi iradesini* göz ardı ederek ve onun için neyin en iyi olduğuna karar vererek mi çocuğunu sevebilir, yoksa sevgisini, çocuğunun trafikte oynamasına izin vererek mi gösterir?

Çok güzel bir soru. Bu soru, değişik şekillerde her ebeveyn tarafından soruldu. Yanıt bir ebeveyn için de, Tanrı için de aynı.

Peki *yanıt ne*?

Sabır, Evladım, sabır. "Sabreden derviş muradına ermiş." Bu sözü hiç işitmedin mi?

Evet. Babam hep söylerdi ve ben de bu sözden nefret ederdim.

Bunu anlıyorum. Ama Kendine karşı sabırlı ol, özellikle seçimlerin, istediğini sandığın şeyleri sana getirmiyorsa. Tıp kı sorunun ikinci bölümüne beklediğin yanıtı alamadığın

gibi. Yanıt istediğini söylüyorsun ama seçmiyorsun. Seçmediğini biliyorsun, çünkü yanıtı almıyorsun. Aslında, daima yanıtı biliyordun. Ama seçmedin. Yanıtı bilmemeyi seçiyorsun -ve bilmiyorsun.

Evet, Birinci Kitapta bunu da anlattın. Şu anda seçmeyi istediğim her şeye sahibim. Tanrı'yı bütünüyle anlamak da buna dahil. Ama seçtiğimi *bilene* kadar seçtiğim şeyi *deneyimleyeceğim*.

Aynen! Mükemmel ifade ettin.

Ama, seçtiğimi deneyimleyene kadar, seçimimin ne olduğunu nasıl bilebilirim? Deneyimlemediğim bir şeyi nasıl bilebilirim? Bilge bir kişi "Bilmek deneyimdir" demişti.

Yanlış söylemiş. Bilmek, deneyimin peşinden gelmez. Önce gelir. Bu konuda, insanların çoğu tersini düşünüyor.

Yani, sorumun ikinci kısmına yanıtım olduğunu ama olduğunu *bilmediğimi* mi söylüyorsun.

Evet.

Ama bilmiyorsam, bilmiyorum demektir.

İşte paradoks bu, evet.

Anlamıyorum... ve anlıyorum.

Eveeet.

"Bildiğimi bilme" noktasına "bildiğimi bilmeden" nasıl gelebilirim?

"Bildiğini bilerek ve bildiğin gibi davranarak."

Birinci Kitapta buna benzer bir şeyler söylemiştin.

Evet. Daha önce söylediklerimi özetlemek için iyi bir başlangıç. Sen de "nedense" doğru soruları soruyorsun.

Şimdi Birinci Kitapta "Ol-Yap-Sahip Ol" paradigmasından bahsetmiş ve çoğu kişinin bunu nasıl tersinden aldığını konuşmuştuk.

Çoğu kişi bir şeye "sahip olduğunda" (daha çok zaman, para, sevgi... her neyse), nihayet bir şey "yapabileceğini" (ki tap yazmak, hobileriyle uğraşmak, tatile çıkmak, ev almak, ilişki kurmak) ve bunu yaparak da bir şey "olacağını" (mutlu, huzurlu, doyumlu, aşık) sanıyor.

Gerçekte, bu insanlar Ol-Yap-Sahip Ol paradigmasını tersine çeviriyor. Evren Yasası (düşündüğünüzün tam zıddı) "sa hip olmayı" "olmaya" çevirmez. Ama olanı, sahip olmaya çevirir.

Önce olmak istediğini "ol" (mutlu, sevecen, bilge, şefkatli ya da her neyse), sonra bu olduğuna göre davran (yap). Sonra "sahip olmak" istediklerine yaparak kavuşacağını görürsün.

Bu yaratıcı süreci harekete geçirmek için neye "sahip olmak" istediğine karar ver, ona "sahip olduğunda" nasıl "olacağını" düşün ve onu "ol".

Bu yolla, evrenin yaratıcı gücüyle birlikte çalışırsın, akıntıya karşı kürek çekmezsin.

Bu prensibi kısaca açıklarsak:

Hayatta, *hiçbir şeyi* yapmak zorunda değilsin.

Ne *olduğunu* sorgulamaktadır giz.

Bu, diyalogumuzun sonunda yeniden hatırlatacağım üç mesajdan biri.

Şimdilik, biraz daha zamanı, parası ya da kendisini seven biri olduğunda, gerçekten mutlu olacağına inanan bir insanı düşün.

Bu insan "mutlu olmamakla" istediği zamanı, parası ya da sevgisi olmaması arasındaki bağlantıyı göremiyor.

Evet. Diğer yanda mutlu "olan" insanın kendisi için önemli olan her şeyi yapmaya zamanı, ihtiyacı olan paraya ve sevgiye sahip olduğunu görüyoruz.

"Mutlu olmak" için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu biliyor... o zaten başından beri "mutlu olan" bir insan!

Evet. Önce ne olmayı seçersen, onu deneyiminde yaratırsın.

"Olmak ya da olmamak. İşte soru bu."

Aynen. Mutluluk bir bilinç boyutudur. Her bilinç boyutunda olduğu gibi, kendisini fiziksel boyutta ifade eder.

Her zihin boyutu kendisini üretir.

Ama "olmak" istediğin şeye sahip olmak için ihtiyacın olduğunu düşündüğün şeye sahip değilsen, örneğin daha zengin ya da daha çok sevgi -başlangıçta nasıl mutlu "olabilirsin?"

Olmuş gibi davran, onu kendine çekersin. Olmuş gibi davrandığında, olursun.

Bir başka deyişle; gerçek olana kadar, gerçeği taklit et.

Onun gibi bir şey evet. Ama gerçeği "taklit" edemezsin. Davranışların samimi olmalı.

Yaptığın her şeyi içtenlikle yap, yoksa davranışlarının yararı olmaz. Bu, seni "ödüllendirmediğim" için değil. Tanrı ne ödüllendirir ne de cezalandırır. Ama Doğa Yasası, bedenin, zihnin ve ruhun, yaratıcı süreçte düşünce, söz ve davranışla birleşmesini gerektirir.

Zihnini kandıramazsın. Eğer samimi değilsen, zihnin bunu bilir. Ve zihninin yaratıcı süreçte sana yardım etmesini engellersin.

Biraz daha zor olsa da zihnin olmaksızın da yaratabilirsin. Bedeninden, zihninde inanmadığın bir şeyi yapmasını isteyebilirsin. Bedenin bunu bir süre yaptığında, zihnin bu konuyla ilgili eski düşüncesini bırakmaya başlar ve Yeni Düşünce yaratır. Bir şey hakkında Yeni Düşünceye sahip olduğunda, onu varlığının kalıcı bir özelliği olarak yaratmaya başlarsın. O zaman da yaptığın taklit olmaktan çıkar.

Bu, zor bir yol. Böyle durumlarda bile davranış içten olmalı. Belki insanları manipüle edebilirsin (istediğin gibi kullanabilirsin) ama evreni asla.

Burada çok ince bir denge var. Beden, zihnin inanmadığı bir şeyi yapabilir ama kalıcı olması için zihin içtenlik malzemesini de sürece katmak zorunda.

Zihin, bedenin yaptığı şeye "inanmadığında" içtenlik malzemesini nasıl ilave edebilir?

Bireysel çıkarın bencil elementini atarak.

Nasıl?

Zihin, içtenlikle, bedenin yaptığınız seçimler doğrultusunda size bir şey getireceğine inanmayabilir. Ama zihin, Tanrı'nın bir başkasına, sizin aracılığınızla iyi şeyler getireceği konusunda çok nettir.

Bu nedenle, kendiniz için neyi seçiyorsanız, onu başkalarına verin.

Bunu tekrar söyler misin lütfen?

Tabii. *Kendin için neyi seçiyorsan, onu başkalarına ver*. Eğer mutlu olmayı seçiyorsan, başkalarını mutlu et. Eğer bolluk istiyorsan, başkalarının bolluk içinde yaşamalarına yardım et.

Eğer sevgi istiyorsan, başkalarının hayatına sevgi kat. Bunları içtenlikle yap. Bireysel çıkarın olduğu için değil, gerçekten diğer insanların bunlara sahip olmasını istediğin için. Verdiğin her şey sana geri gelecektir.

Nasıl? Bunun işleyişi nasıl?

Verme davranışı, sizin verdiğiniz şeye *sahip olduğunuzun* deneyimini yaratır. Şu anda sahip olmadığınız bir şeyi başkasına veremeyeceğinize göre zihniniz yeni bir karara varır. Sizin hakkınızda Yeni Düşünce oluşturur: Buna sahipsiniz ki veriyorsunuz.

Bu Yeni Düşünce, böylece yeni deneyiminiz olur. "Olmaya" başlarsınız. Bir şey "olmaya" başladığınızda evrenin en güçlü yaratıcı mekanizmasını harekete geçirirsiniz: Sizin Kendi Yüceliğinizi.

Olduğunuz şeyi yaratırsınız.

Daire tamamlanmıştır. Onu hayatınızda daha, daha, daha çok yaratırsınız. Fiziksel boyutta "olduğunuz" şey ifade bulur.

Bu, hayatın en büyük sırrıdır. Birinci ve İkinci Kitaplarda bu mekanizma detaylarıyla anlatıldı.

Lütfen, bana açıkla. Neden kendimiz için seçtiğimiz bir şeyi başkasına verirken içten olması çok önemli?

Eğer, bir şeyi bir başkasına, *size* geri gelmesi için bir manipülasyon aracı olarak verirseniz, zihniniz bunu bilir. Zihninize *şu anda ona sahip olmadığınızın* sinyalini vermiş olursunuz.

Evren büyük bir kopya makinesidir. Düşüncelerinizi fiziksel boyutta *deneyim olarak* gösterir. Ve "sahip olmama" deneyimini yaşar durursunuz. *Ne yaparsanız* yapın!

Daha da ötesi, vermeye çalıştığınız kişilerin deneyimi de aynısı olacaktır. Onlar da sadece almak için verdiğinizi görecektir. Gerçekte vereceğiniz bir şey olmadığını, vermenizin içi boş bir davranış olduğunu, bencilliğinizin boşluğundan çıkan bir boşluk olduğunu göreceklerdir.

Böylece çekmeye çalıştığınız şeyi itersiniz.

Ama birisine yüreğinizin temizliğiyle -onların ihtiyacı olduğunu gördüğünüz için- verdiğinizde, verdiğiniz şeye sahip olduğunuzu da göreceksiniz. Bu büyük bir keşif, büyük bir farkındalıktır.

Bu doğru! *Gerçekten* böyle! Hayatımda her şeyin kötü gittiği bir dönemdi. Kiramı nasıl ödeyeceğimi ve doğru dürüst bir yemeği ne zaman yiyeceğimi düşünüyordum. Tüm param suyunu çekmişti ve buzdolabında çok az yiyecek kalmıştı. O akşam otobüs garında genç bir çiftle tanıştım. Bana gönderil-

miş bir paketi almak için gara gitmiştim. Çiftin küçük çocukları bir bankın üzerinde kıvrılmış paltolarını yorgan olarak kullanıyorlardı.

Çocukları gördüğümde yüreğim eridi. Çocukken kendimin de aynı durumda olduğu bir sahne gözümde canlandı. Çocuklara yaklaştım. Onları evime davet etmek istediğimi, şöminenin karşısına oturup, sıcak çikolata içebileceklerini, hatta kanepeye uzanıp isterlerse iyi bir uyku çekebileceklerini söyledim. Bana, Noel sabahındaki çocuklar gibi, kocaman açılmış masum gözlerle baktılar.

Eve gittik ve onlara yemek hazırladım. O akşam, hepimiz, uzun zamandır yemediğimiz kadar güzel bir yemek yedik. Buzdolabımın diplerinde unutulmuş kalmış ne kadar çok yiyecek varmış da farkında değilmişim. Nefis bir ziyafet çektik. Bu kadar çok yiyeceğin nereden çıktığını düşündüğümü hatırlıyorum.

Ertesi sabah çocuklara kahvaltı bile sunabildim. Onları yine gara bırakırken ceplerine yirmi dolar koydum. Kucaklayarak yolcu ettim. Gün boyu kendimi iyi hissettim. Hatta *hafta* boyu bu deneyimi asla unutamadım çünkü hayata bakış açımda ve anlayışımda derin değişiklikler yarattı.

Her şey o andan sonra iyiye gitti. Bu sabah aynada kendime baktığımda önemli bir şeyin farkına vardım. *Hala buradayım.*

Güzel bir hikaye. Ve haklısın. İşte *aynen böyle işler*. Bir şey istediğinde, onu başkalarına ver. O zaman artık onu "istemekten" çıkarsın ve "sahip olma" deneyimini yaşarsın. Bu noktadan sonra psikolojik olarak yoktan sahip olmaya çalışmak yerine, sahip olduklarına "ilave etmek" çok daha kolaydır.

Burada galiba çok önemli bir şey söylediğini hissediyorum. Bununla, sorumun ikinci yarısı arasında bir bağlantı var mı?

Söylediğim şu: Bu sorunun yanıtı zaten sende var. Şu anda yanıta sahip olamadığın düşüncesini yaşıyorsun; eğer yanıtın varsa, bilgeliğin de vardır. Bana bilgeliğim için geldin. Oysa sen bilge *ol*, yanıtı bulacaksın.

Bilge "olmanın" en hızlı yolu nedir? *Başkasının* bilge olmasını sağla.

Bu soruya yanıt vermeyi seçiyor musun?

Yanıtı başkasına ver.

Şimdi bu soruyu Ben sana soracağım. Yanıtı "bilmiyor" gibi davranacağım ve sen Bana yanıt vereceksin. *Eğer sevgi, başkalarının kendileri için istediklerini, senin de istemen demekse, çocuğunun trafiğin yoğun olduğu bir sokakta oynamasına izin vermeyen ebeveyn, çocuğunu gerçekten nasıl sevebilir?*

Bilmiyorum.

Bilmediğini biliyorum. Ama bildiğini düşünseydin yanıtın ne olurdu?

Şey, ebeveyn çocuğu için çocuğun istediğini istiyor. Bu da *hayatta kalmak*. Çocuk da ölmeyi istemez ama trafiği yoğun sokakta oynamanın buna neden olabileceğini bilmez. Çocuğun orada oynamasına izin vermeyen anne çocuğu kendi iradesini kullanmaktan mahrum etmiyor. Sadece çocuğun gerçek seçiminin, derin arzusunun doğrultusunda davranıyor.

Bu iyi bir yanıt.

Peki bu doğruysa. Sen de bizim *kendimize zarar vermemizi engellemelisin*. Çünkü kendimize zarar vermek bizim en derin arzumuz olamaz. Oysa kendimize sürekli zarar veriyoruz ve Sen orada oturup bizi seyrediyorsun.

Sizin en derin arzularınızı daima biliyorum ve daima size onu veriyorum.

Ölmenize neden olacak bir şeyi yapsanız bile, eğer bu sizin en derin arzunuzsa "ölmek" deneyimini size veririm.

Asla, asla sizin en derin arzunuzu engellemem.

Kendimize zarar verdiğimizde, kendimize zarar vermeyi mi *istiyoruz? En derin arzumuz* bu mu?

Kendinize "zarar veremezsiniz". Kendinize zarar vermeye muktedir değilsiniz. "Zarar" sübjektif bir reaksiyondur, objektif bir fenomen değildir. Kendinize "zarar" verme deneyimini seçebilirsiniz ama bu tümüyle sizin kararınızdır. Bu gerçekle, sorunun yanıtı, evet. Kendinize "zarar" verdiğinizde bunu istiyorsunuz. Ama şu anda çok yüksek, ezoterik bir boyuttan konuşuyorum. Ve sen sorunu o boyuttan sormuyorsun.

Senin sorduğun şekilde, bilinçli olarak kendinize zarar vermeyi her zaman seçmiyorsunuz.

Sokakta oynarken kendisine araba çarpan çocuk, arabanın ona çarpmasını "istemedi" (arzu etmedi, aramadı ve bilinçli olarak seçmedi).

Değişik şekillerde gelen ama aynı özelliklere sahip ve kendisi için yanlış kadınlarla tekrar tekrar evlenen erkek, tekrar tekrar kötü evlilikler yaşamayı istemiyor (arzu etmiyor, aramıyor ve bilinçli olarak seçmiyor).

Çekiçle parmağına vuran adamın bu deneyimi "istediği" söylenemez. Ama tüm -objektif- fenomenler, bilinçaltınızla size çekiliyor; her şey sizin tarafınızdan bilinçsiz olarak yaratılıyor; yaşamınızdaki her insanı, her yeri kendinize çeken sizsiniz. Evrimleşmek için yarattığınız her deneyim, size mükemmel olanaklar sunuyor.

Yaşamınızda size bu olanakları sunmayan hiçbir şey olamaz. Gerçekten Kim Olduğunuzu olabilmek için, bir şeyi iyileştirmek, yaratmak ve deneyimlemek için en mükemmel olanakları yaratıyorsunuz.

Gerçekten, ben, kimim?

Kim olmayı seçiyorsan. Bütünün hangi boyutu olmak istiyorsan, O Olursun. Bu, her an değişebilir. Değişiyor da. Eğer düzenli bir hayatının olmasını seçiyor ve böylesine değişik deneyimler yaşamayı istemiyorsan bunun da bir yolu var. Sık sık Kim Olduğunla ilgili fikir değiştirmekten vazgeç.

Bunu söylemesi kolay!

Gördüğüm şu ki, bu kararları birçok farklı boyutlarda veriyorsunuz. Caddede oynamaya karar veren çocuk, ölme seçimi yapmıyor. Birçok başka seçimler yapıyor olabilir. Ama ölmek onlardan biri değil. Anne bunu biliyor.

Burada sorun çocuğun ölmeyi seçmesi değil ama çocuğun yaptığı seçimler ölmesi de dahil birçok sonuçlara yol açabilir. Farkında olmadığı bu olası sonuçlarla ilgili bilgisizlik çocuğun daha iyi bir seçim yapmasını engeller.

Ben, Tanrı olarak asla seçimlerinizi engellemem ama daima seçimlerinizin ne olduğunu bilirim. Size ne olursa olsun, en mükemmel şekilde olduğunu bilin. Tanrı'nın dünyasında sadece mükemmellik vardır.

Hayatının her anı, insanlar, yerler ve olaylarla birlikte mükemmelliğin mükemmel yaratıcısı tarafından mükemmel olarak yaratıldı. Bu mükemmel yaratıcı Sizsiniz. Ve Ben... siz olarak ve sizin aracılığınızla.

Bu birlikte yaratma sürecinde bilinçli ya da bilinçsiz olarak birlikte çalışırız. Hayatınızı farkında olarak ya da farkında olmadan sürdürebilirsiniz. Yolunuzda uyuyarak ya da uyanık yürüyebilirsiniz.

Seçim sizin.

Bir dakika, birçok boyutta karar verme konusuna geri dönelim. Bunu biraz daha açar mısın?

Eğer hepinizin arzusu, ruhunuzun arzusu olsaydı, her şey çok basit olurdu. Eğer sadece saf ruhunuzun sesini dinleseydiniz, tüm kararlarınız kolay, sonuçları da haz dolu olurdu. Çünkü... ruhun seçimleri daima en yüksek seçimlerdir.

Bu seçimlerde tahmin yürütmeniz ya da şüphe duymanız gerekmez. Analiz yapmaya ya da değerlendirmeye ihtiyaç duymazsınız. Sadece seçtiklerinizi uygulamanız yeterlidir.

Ama siz sadece ruhtan ibaret değilsiniz. Beden, zihin ve ruhtan oluşan bir varlıksınız. Karar ve seçimlerinizi aynı anda üç boyutta birden yaparsınız. Ve bu seçimler genellikle örtüşmez.

Bedeniniz bir şey isterken, zihniniz başka bir şey, ruhunuz ise yine başka bir şey ister. Bu, özellikle çocuklar için doğrudur. Yeterince olgunlaşmadığı için, bedeni için "eğlenceli" olan, zihni için mantıklı olan, ruhu için en uygun olan arasındaki farkı bilemez. Ve çocuk caddede oynamaya başlar.

Şimdi, Ben, Tanrı olarak tüm seçimlerinizin farkındayım. Bilinçaltında yaptığınız seçimlerin bile. Asla seçimlerinizi

engellemediğim gibi seçimlerinizin gerçekleşmesini isterim. (Gerçekte, Kendinize seçimlerinizi gerçekleştirme iznini veren sizsiniz. Benim yaptığım, sadece seçimlerinizi gerçekleştirmek için bir sistem yaratmak. Bu sisteme, yaratıcılık süreci deniliyor. Yaratıcılık süreci Birinci Kitapta detaylı olarak anlatıldı.)

Bedende, zihinde ve ruhta yaptığınız seçimleriniz birbiriyle çeliştiğinde yaratma süreci her boyutta işler ve karmaşık sonuçlar yaratır. Ama bu üçü uyum halindeyse, şaşırtıcı şeyler olabilir. "Her şeye sahip olmak" dediğiniz şey varlığınızın bu birleşik seçimlerini tarif etmektir.

Karar verme boyutunuzun içinde de birçok boyut vardır. Özellikle zihin boyutunda.

Zihniniz üç içsel boyuttan en az biriyle kararlar verir ve seçimler yapar: mantık, sezgi, duygu. Bazen üçüyle birden verir ve daha da büyük içsel çelişki potansiyeli yaratır.

Bu boyutlardan biri olan duygunun beş boyutu daha vardır: üzüntü, kızgınlık, kıskançlık, korku ve sevgi. Bu boyutların da son iki final boyutu vardır: sevgi ve korku. Beş doğal duyguya sevgi ve korku da dahildir ama sevgi ve korku tüm duyguların temelidir. Diğer üçü bu ikisinin yan ürünüdür.

Tüm düşünceler sevgi ya da korkuyla beslenir. Bu büyük primal ikilemdir. Her şey eninde sonunda bu iki duygudan birine varır. Tüm düşünceler, fikirler, kavramlar, anlayışlar, kararlar, seçimler ve davranışların temelinde iki duygudan biri vardır.

En sonunda da sadece tek bir duygu vardır: sevgi.

Gerçekte, sadece sevgi vardır. Korku bile sevginin ürünüdür. Etkin bir şekilde kullanıldığında sevgiyi ifade eder.

Korku *sevgiyi* mi ifade eder?

En yüksek şekliyle, evet. En yüksek şekliyle ifade edilen her şey sevgiyi ifade eder.

Çocuğunu ezilmekten kurtaran anne korkuyu mu, sevgiyi mi ifade eder.

İkisini de galiba. Çocuğun hayatını kaybetmesinden korku duyar ve çocuğun hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atarken sevgiyi ifade eder.

Evet. Burada korkunun en yüksek boyutta sevgi olduğunu görüyoruz. Sevgi korku olarak ifade ediliyor. Benzer şekilde acı, kızgınlık ve kıskançlık gibi duygular, korkunun değişik halleridir. Aynı zamanda sevginin de değişik halleridir.

Beş temel duygudan herhangi biri çarpıtıldığında ise problemler ortaya çıkıyor. O zaman da bu duygular sevginin uzantıları olarak algılanamıyor, çirkin ve yıpratıcı şekillere bürünüyor.

Beş doğal duyguyu daha önce öğrenmiştim. Ölüm üzerine kitaplar yazan harika Dr. Elizabeth Kübler-Ross bana bu duyguları öğretmişti.

Evet. Ona bu konuyu öğretmesi için Ben ilham vermiştim.

Yaptığım seçimlerin "nereden geldiğime" bağlı olduğunu görebiliyorum. "Nereden geldiğim" ise derin katmanlarımda gizli olabilir.

Evet, öyle.

Lütfen bana beş doğal duyguyla ilgili söyleyebileceğin her şeyi anlat. Çünkü Elizabeth'in bana öğrettiklerinin çoğunu unuttum.

Acı ya da üzüntü doğal bir duygudur. Elveda demek istemediğin bir zamanda sana elveda demene izin veren varlığının bir parçasıdır. Acı (yas) her türlü kaybetme deneyimi ile içinizdeki üzüntünün dışa vurumudur. Kaybettiğiniz şey sevdiğiniz kişi de olabilir, kontak lensiniz de.

Acınızı ifade etmenize izin verildiğinde acınızdan kurtulursunuz. Çocukların acılarını ve üzüntülerini ifade etmelerine izin verildiğinde yetişkin olduklarında da üzüntülerini ifa de etmekte sağlıklı olurlar. Böylece üzüntülerini kolaylıkla aşarlar.

"Erkekler ağlamaz" ya da "Sakın sakın ağlama" diye üzüntülerini ifade etmeleri engellenen çocuklar, yetişkin olduklarında da ağlamakta zorluk çekerler. Çünkü onlara ağlamamaları gerektiği öğretilmiştir. Bu insanlar acılarını bastırırlar.

Sürekli bastırılan acılar kronik depresyona dönüşür. Depresyon, doğal olmayan bir duygudur.

Kronik depresyon yüzünden insanlar öldürülüyor, savaşlar çıkıyor, ülkeler çöküyor.

Kızgınlık doğal bir duygudur. Kızgınlık sizin "Hayır, teşekkür ederim" deminize izin veren bir araçtır. Kızgınlık asla tacizkar olmayı ya da bir başkasına zarar vermeyi gerektirmez.

Çocukların kızgınlıklarını ifade etmelerine izin verildiğinde yetişkin olduklarında da kızgınlıklarını sağlıklı bir biçimde ifade ederler. Böylece kızgınlıklarını kolayca aşarlar.

Kızgınlıklarını ifade etmenin kötü ve yanlış olduğu, hatta asla kızgınlık duymamaları gerektiği mesajı verilen çocuklar, yetişkin olduklarında kızgınlıklarıyla uygun bir biçimde baş edebilmekte güçlük çekerler.

Sürekli bastırılan kızgınlık, şiddete dönüşür. Şiddet doğal olmayan bir duygudur. Şiddet yüzünden insanlar öldürülüyor, savaşlar çıkıyor, ülkeler çöküyor.

Özenmek doğal bir duygudur. Beş yaşındaki çocuk ablası gibi kapıyı kendi başına açabilmek ya da ablası gibi bisiklete binebilmek ister. Özenmek size bir şeyi yeniden yapmayı, çaba göstermeyi, başarana kadar denemeyi isteten doğal bir duygudur.

Çocukların özenme duygularını ifade etmelerine izin verildiğinde yetişkin olduklarında da özenme duygularını sağlıklı bir biçimde ifade ederler. Böylece özendikleri şeyi çabucak aşarlar.

Özenmenin kötü ve yanlış olduğu, hatta hiçbir şeye özenmemeleri gerektiği öğretilen çocuklar, yetişkin olduklarında özenme duygusuyla uygun bir biçimde baş edebilmekte güçlük çekerler. Sürekli bastırılan özenme duygusu kıskançlığa dönüşür.

Kıskançlık doğal olmayan bir duygudur. Kıskançlık yüzünden insanlar öldürülüyor, savaşlar çıkıyor, ülkeler çöküyor.

Korku doğal bir duygudur. Bebekler yalnızca iki korkuyla doğar: Düşme korkusu ve yüksek ses ya da gürültü korkusu. Tüm diğer korkular öğrenilmiş tepkilerdir. Çocuğa ailesi ve çevresi tarafından öğretilmiş korkulardır. Doğal korkuların amacı, yaşamı sürdürme güdüsünü harekete geçirmektir. Bedeni canlı tutmaya yönelik dikkat sevginin ifadesidir, Öz-sevginin.

Korkmanın yanlış, ayıp ve kötü olduğu hatta asla korkmamaları gerektiği öğretilen çocuklar, yetişkin olduklarında korkularıyla nasıl baş edebileceklerini bilemezler.

Sürekli bastırılan korkular paniğe dönüşür. Panik doğal olmayan bir duygudur. Panik yüzünden insanlar öldürülüyor, savaşlar çıkıyor, ülkeler çöküyor.

Sevgi doğal bir duygudur. Sınırsız ve koşulsuz; açıkça ve utanmadan; normal ve doğal olarak sevginin ifade edildiği bir ortamda büyüyen çocuk sevmenin ve sevilmenin hazzını yaşar. Ama koşullara bağlanan kurallarla, yasaklarla sınırlanan çarpıtılmış sevgi, kontrol ve manipülasyon aracına dönüşür, doğallığını yitirir.

Doğal sevginin ifade edilmesinin yanlış, ayıp, günah, kötü olduğu öğretilen çocuklar, yetişkin olduklarında sevme ve sevilme konusunda güçlük çekerler.

Sürekli bastırılan sevgi, sahip olma duygusuna dönüşür. Sahip olma duygusu doğal olmayan bir duygudur. Sahip olma duygusu yüzünden insanlar öldürülüyor, savaşlar çıkıyor, ülkeler çöküyor.

Doğal duygular bastırıldığında, doğal olmayan tepkiler ortaya çıkar. Ve çoğu insanda çoğu doğal duygular bastırılıyor. Oysa bu duygular sizin arkadaşlarınız. Bu duygular sizin armağanlarınız. Bu duygular sizin yaşam deneyimlerinizi yaratacağınız yüce araçlarınızdır. Bu araçlarla doğuyorsunuz. Bu araçlar sizin yaşamla uzlaşmanıza yardımcı oluyor.

Neden bu duygular çoğu insan tarafından bastırılıyor?

Onlara bastırmaları öğretiliyor.

Kim tarafından?

Anne babaları tarafından. Onları yetiştiren kişiler tarafından.

Neden? Neden bunu yapıyorlar?

Çünkü onlara da anne babaları bunu öğretti. Onların anne babaları da aynı şeyi öğretti.

Evet, evet. Ama neden? *Neden* böyle oluyor?

Olan şey şu. Yanlış insanlar size anne babalık yapıyor.

Ne demek istiyorsun? "Yanlış insanlar" kim?

Anne ve baba

Anne ve baba çocukları yetiştirmek için yanlış insanlar ha?

Anne ve baba gençken, evet. Çoğu kez evet. Hatta bu kadarını yapabildikleri bile mucize sayılır.

Hiç kimse genç anne babalar kadar çocuk yetiştirme konusunda yetersiz olamaz. Bu gerçeği genç anne babaların kendilerinden daha iyi kimse bilemez.

Çoğu anne baba, anne babalık görevini çok az bir yaşam deneyimiyle üstlenmek zorunda kalır. Daha henüz kendi anne babalarının bakımından tam çıkamamışlardır. Hala yanıt aramakta, hala ipuçları arayışı içindedir.

Henüz kendilerini bile keşfedememişlerdir ama kendilerinden daha da zayıf birinin rehberliğini yapmak, ona şefkat göstermek zorunda kalmışlardır. Henüz kendilerini tanımlayamadan bir başkasını tanımlama çabası içine girmişlerdir. Hala kendi anne babalarının onları yanlış tanımlamalarının acısını aşmaya çalışmaktadırlar.

Kendileri henüz Kim Olduklarını keşfedemeden size kim olduğunuzu söylemeye çalışırlar. "Doğru" anne baba olma baskısını öylesine yoğun hissederken, henüz kendi yaşamlarının "doğru"sunu bulamamışlardır. Ve her şeyi karıştırırlar: kendi hayatlarını, çocuklarının hayatını.

Eğer şanslı iseler, çocuklarına verdikleri zarar çok büyük olmayacaktır. Çocuklar büyüdüklerinde bu zararı telafi etmeye çalışacaktır ama zararın bir kısmını kendi çocuklarına aktardıktan sonra.

Çoğunuz anne baba sevgisinin ne olduğu hakkında gereken bilgeliği, anlayışı ve sabrı *anne baba olma yıllarını geride bıraktıktan sonra* kazanıyorsunuz.

Neden böyle? Anlayamıyorum. Gözlemlerinin doğru olduğunu görüyorum ama neden böyle oluyor?

Çünkü genç çocuk üreticileri, asla aynı zamanda çocuk yetiştiricileri olmamalıdır. Çocuk yetiştirici yıllarınız şimdi çocukları büyüttüğünüz yaşta başlamalıdır.

Burada kafam biraz karıştı.

İnsan biyolojik olarak kendisi çocuk olduğu yıllarda çocuk yaratabiliyor. Bu, size sürpriz gelecek ama bu süre kırk-elli yılı buluyor.

İnsanlar *kırk-elli yaşına geldiklerinde bile* hala "çocuk" mu?

Bir açıdan öyle. Bunu kabullenmekte belki zorlanabilirsiniz ama çevrenize şöyle bir bakın. Türünüzün davranışlarını gözlemlemeniz, söylediğimin doğru olduğunun kanıtı olabilir.

Toplumunuzdaki sorun, yirmi bir yaşına geldiğinizde "yetişkin" sayılıp dünyaya hazır olduğunuzun varsayılmasıdır. Eğer, çoğunuzun yirmi bir yaşından çok daha büyük olmayan anne babalar tarafından yetiştirilmeye başladığınızı da hesaba katarsanız, problemi görmeye başlarsınız.

Çoğunuz doğduğunuzda anne babanız kaç yaşındaydı?

Eğer çocuk üreticilerinin aynı zamanda çocuk yetiştiricileri olması gerekseydi, çocuk üretme yaşının da elliden önce olmaması gerekirdi!

Çocuk *üretme-doğurma* bir gençlik aktivitesidir. Genç beden gelişkin ve güçlüdür.

Çocuk *yetiştirme* bir olgun yaş aktivitesidir. Olgun yaştaki insanın yaşam tecrübesi gelişkin ve güçlüdür. Toplumunuzda çocuk üreticilerinin, çocuk yetiştirme sorumluluğunu da üstlenmesini istiyorsunuz. Bu ısrarcı tutumunuzla hem çocuk yetiştirme sürecini zorlaştırıyor, hem de cinsel enerjinin kullanımını çarpıtıyorsunuz.

Aaa! Açıklar mısın?

Evet.

Çoğu genç insan çocuk üretme yeteneğine uygun çocuk yetiştirme yeteneğine gerçek anlamda sahip değildir. Bu gerçeği bilen insan soruna yanlış bir çözüm buldu.

Genç insanların cinselliklerini doyasıya yaşamalarına, doğan çocukları olgun yaştakilerin yetiştirmelerine izin vermek yerine gençlere cinselliği yasakladınız. Gençlere, *çocuk yetiştirme sorumluluğunu üstlenmeye hazır olana kadar* cinsellikten uzak durmalarını söylediniz. O zamana kadar da cinsel deneyim yaşamanın "yanlış" olduğu fikrini dayattınız. Böylece yaşamın en büyük hazlarından biri olan cinselliği tabularla kuşattınız.

Tabii ki böylesine bir tabuya genç insan boyun eğmek istemeyecektir. Hem de iyi bir nedenle, çünkü böyle bir tabu tümüyle insan doğasına aykırıdır.

İnsanlar içlerindeki sinyal işaret verdiğinde eş arayışına girecek ve cinselliği deneyimlemek isteyecektir. *Bu, insan doğasıdır.*

Ama çocuklar, kendi doğaları hakkındaki düşüncelerini, içlerinde hissettiklerinden çok, sizin anne baba olarak onlara ne söylediğinizle şekillendirilecektir. Çocuklarınız hayatla ilgili bilgiler için sizin rehberliğinize ihtiyaç duyar.

Çocuklar birbirleriyle masum oyunlar oynarken, kızlarla oğlanlar arasındaki "farkı" keşfetmeye çalışır. Bu meraklarını giderme konusunda sizden sinyal bekler. İnsan doğasıyla ilgili bu merak dürtüleri "iyi" midir? Kötü müdür? Onaylanıyor mu? Bastırılmalı mı? Engellenmeli mi?

Çoğu anne baba, insan doğasının cinsellikle ilgili boyutu hakkında çocuklarına yalan yanlış bilgi verir. Kendilerine çocukken anne babalarının anlattıkları hikayeleri onlar da çocuklarına aktarır; *dinlerinin* cinsellikle ilgili bakış açısını empoze eder; toplumun cinsellikle ilgili yargılayıcı düşüncelerini yansıtır. Her türlü şeyi söyler; insan doğasının gerçeği hariç.

Türünüzün doğal yapısında, cinsellik dokuz-on dört yaşları arasında tomurcuk açmaya başlar. On beş yaşından sonra da varlığını iyice hissettirir, bedende ifade bulur. Ve zamana karşı yarış başlar. Gençler cinsel haz dürtülerini tümüyle ifa de etmeye yönelir, ebeveynler ise onları durdurmaya çalışır.

Anne babalar bu mücadelede bulabilecekleri en fazla desteğe ihtiyaç duyar. Çünkü çocuklarından doğalarına aykırı davranmalarını talep ederler.

Böylece yetişkinler, insan doğasına aykırı davranmalarıyla ilgili taleplerini haklı çıkarmak için, çocuklarına her türlü ailevi, kültürel, dinsel, toplumsal ve ekonomik baskı uygularlar; katı kurallar ve sınırlar yaratırlar.

Ve çocuklar doğal cinsel dürtülerinin *doğaya aykırı* olduğu yalanını kabullenmek zorunda kalır. Böylesine yadsınılan, yasaklanan, kontrol edilen, durdurulmaya çalışılan, kısıtlanan ve utanç duyulan bir şey nasıl "doğal" olabilir?

Galiba biraz abartıyorsun. Abarttığını düşünmüyor musun?

Öyle mi? Dört-beş yaşındaki çocuklara bedenlerinin bazı parçalarının doğru *isimlerinin* bile telaffuz edilmemesinin etkisinin ne olacağını düşünüyorsunuz?

Çocuklara -kendinizin cinsellikle ne kadar barışık olduğunuz konusunda- ne tür mesajlar veriyorsunuz. Onlara ne öğretiyorsunuz? Bedenlerinin bazı bölgelerinden utanç duydukları ölçüde "iyi" olduklarını, değil mi?

Ih....

Evet.... Ih..!

Babaannem "bu sözleri söylememeliyiz" derdi. "Orası" ve "popo" daha uygundu.

Beden parçalarının gerçek isimlerine karşı öylesine negatif "yük" taşıyorsunuz ki, sıradan bir konuşmada bile bu sözcükleri kullanmaktan rahatsızlık duyuyorsunuz.

Küçük çocuklar, tabii ki anne babalarının neden böyle hissettiklerini bilemez. Ama bir şeyin etkisini hissederler. Bedenin bazı parçaları "kötü"dür. Bu organlarla ilgili her şey utanç vericidir, hatta "yanlış"tır.

Çocuklar büyüyüp ergenlik yaşına geldiğinde, bu öğretilenlerin doğru olmadığının farkına varır ama bu kez de net bir dille hamilelik ve cinsellikle ilgili bağlantı açıklanır, çocuk yetiştirmenin çok zor olduğu, bu sorumluluğu üstlenmek istemiyorlarsa cinsellikten uzak durmaları söylenir. Artık cinsel deneyimin "yanlış" olduğu hakkında bir neden daha vardır. Ve kısır döngü tamamlanır.

Özellikle kızlar için, sadece cinsel deneyim yaşamanın kötü değil, kendilerinin de kötü olacağı fikri empoze edilir. Onlar "kötü davranan" insan değil, "kötü insan"dır.

Bu tutum, toplumunuzda karmaşa yaratıyor. *Karmaşa daima doğal düzene karşı koymanın sonucudur.*

Cinsel utancı yarattınız. Cinselliği bastırdınız ve utanç duydunuz. Bunun sonuçları ise cinsel soğukluk, cinsel bozukluklar ve şiddet.

Yüreğinizde utanç duymamanız gerektiğini bildiğiniz bir şeyden utanç duymak şiddeti oluşturur. Şiddet, doğaya aykırı davranmak zorunda olmanın protestosudur.

Freud haklıydı galiba. İnsan türündeki şiddetin cinsellikle bağlantılı olduğunu düşünüyordu. Doğal fiziksel dürtüleri, temel ihtiyaçları bastırmak zorunda olmanın derin öfkesi...

Birçok psikiyatristiniz bu konuda araştırma yaptı. İnsan, kendisini böylesine iyi hissettiren, haz veren bir konuda utanç duyması gerektiği için büyük öfke ve suçluluk içinde. Önce, insan, böylesine "kötü" olması gereken bir şeyin kendisine haz vermesinden dolayı, "Kendi"sine öfke duyuyor.

Sonra, nihayet kandırıldığını anladığında -cinselliğin insan deneyiminin harikulade, onurlu, haz veren bir boyutu olması gerektiğini keşfettiğinde- başkalarına öfke duyuyor:

Anne babaya, onu bastırdıkları için; dinlere, onu utandırdığı için; karşı cinse, onu yargıladığı için; topluma, onu kontrol ettiği için; daha sonra da kendisine öfke duyuyor, tüm bunlara boyun eğdiği için.

Bu bastırılmış öfkenin çoğu, toplumda çarpıtılmış ahlaksal değerlerin oluşmasına yönlendiriliyor.

Toplumunuz, dünyanın en iğrenç şiddet gösterileri adına heykeller dikiyor, TV ve sinema programları yapıyor ve şiddeti yüceltiyor, kutsallaştırıyor. Şiddeti doğal hale getiriyor. Ama dünyanın en güzel sevgi ifadesi olan cinselliği ya gizliyor ya da ucuzlaştırıyor.

Tüm bunlar -*tüm bunlar*- tek bir düşünceden doğuyor: Çocukları yapanlar, aynı zamanda çocuk yetiştirme sorumluluğunu da taşımalı.

Peki çocuk yapanlar, çocuk yetiştirmenin sorumluluğunu üstlenmezse, bu çocuklara kim bakacak?

Tüm toplum. Özellikle olgun yaştakiler.

Yaşlılar mı?

En ileri toplumlarda, yaşlılar çocukları yetiştiriyor, şefkat veriyor, eğitiyor ve çocuğa kendi türünün bilgeliğini, öğretilerini ve geleneklerini aktarıyor. Daha sonra, gelişkin toplumlarla ilgili konuşmalarımızda bu konuya daha derin gireceğim.

Gençlerin çocuk yapmalarının "yanlış" olmadığı toplumlarda, kabilenin yaşlıları çocukları yetiştiriyor.

Bu toplumlarda cinsel bastırma denen bir kavram yok. Tecavüz, ikiyüzlülük, sapkınlık ve sosyal-cinsel bozukluklar da yok.

Gezegenimizde böyle toplumlar var mı?

Evet ama hızla yok oluyorlar. Çünkü sizin gibi "uygar" toplumlar onları yok etmeye, asimile etmeye çalışıyor. Onlara ilkel ya da barbar diyorsunuz. Oysa sizin "ilkel" olmayan "uygar" toplumunuzda çocuklar (kadınlar hatta kocalar) bir nesne, bir mülk olarak görülüyor. Bu yüzden çocukların "sahipleri" onları dünyaya getirenler olmalı. Çünkü herkes "sahibi olduğu" malın bakımını üstlenmeli.

Toplumsal sorunlarınızın kökeninde yatan düşünceleriniz şöyle diyor: Eşiniz ve çocuklarınız sizin özel mülkünüzdür; size "ait"tir.

"Mülkiyet" konusuna daha sonra gireceğiz. Gelişkin varlıkların yaşamını incelediğimiz ve tartıştığımız bölümde mülkiyet kavramını da irdeleyeceğiz. Şimdilik bu konuda bir an düşünün. İnsanlar çocuk yapmaya fiziksel olarak hazır oldukları zaman duygusal olarak da onları yetiştirmeye hazırlar mı?

Gerçek şu ki, çoğu insan otuzlu kırklı yaşlarda bile çocuk yetiştirmek için yeterince donanımlı olmuyor. Bu da zaten beklenmemeli. Yetişkin olarak, derin bilgeliği çocuklarına aktaracak kadar uzun ve yeterli yaşam deneyimini nasıl otuz-kırk yaşlarında kazanabilirler ki.

Bu düşünceyi Mark Twain de dile getirmişti: "Ben on dokuz yaşındayken babam hiçbir şey bilmiyordu. Otuz dört yaşıma geldiğimde babamın ne çok şey öğrendiğine şaşırıyorum."

Ne mükemmel özetlemiş. Gençlik yıllarınız gerçeği *öğretme* zamanı değil, gerçeği *öğrenme* zamanı. Öğrenmediğiniz bir şeyi çocuklarınıza nasıl öğretebilirsiniz? Tabii ki öğretemezsiniz. Ancak bildiğiniz doğruları öğretebilirsiniz. Başka-

larının doğrularını. Ananızın, babanızın, dininizin, kültürünüzün, toplumunuzun doğrularını. Her şeyi, her şeyi öğretebilirsiniz, kendi doğrularınız hariç. Çünkü siz hala kendi gerçeğinizin arayışı içindesiniz.

Kendi doğrunuzu, kendinizle ilgili gerçeği arayacak, deneyimleyecek, bulacak ve başarısızlığa uğratacak, şekillendirecek, reforma uğratacak ve sorgulayacaksınız. Bu da gezegende yarım yüzyıl yaşamayı gerektiriyor.

Ve nihayet kendi doğrularınızla uzlaşmaya başlarsınız. Bel ki de en büyük gerçeği keşfedersiniz: Sürekli gerçeklik yoktur. Gerçeklik, tıpkı yaşam gibi değişir, gelişir evrimleşir ve tam gelişiminizi tamamladığınızı sandığınız anda, yeni başladığınızın farkına varırsınız.

Evet, bu noktaya geldim bile, elli yaşımı geçtim ve her şeye yeniden başlıyorum.

İyi. Artık daha bilge bir insansın. Bir yaşlı. Şimdi çocuk yetiştirebilirsin. Daha da iyisi, on yıl sonra başlamalısın. Yaşlılık dönemi, çocuk yetiştirmek için en uygun dönemdir.

Yaşlılar yaşam ve doğrular hakkında birikime sahiptir. Neyin önemli, neyin önemli olmadığını anlamışlardır. Onur, dürüstlük, sadakat, dostluk ve sevginin anlamını kavramışlardır.

Ne söylemek istediğini anlıyorum. Kabul etmek zor geliyor ama çoğumuz "çocuk"luktan "öğrenciliğe" geçtiğimiz dönemde çocuk sahibi oluyoruz. Ve onlara "öğretmenlik" yapmak zorunda kalıyoruz. Ve en kolay öğretmenlik, bize öğretilenleri onlara öğretmek oluyor.

Babanın günahını oğullar ve sonraki yedi nesil çekiyor.

Bunu nasıl değiştirebiliriz? Bu kısır döngüye nasıl son verebiliriz?

Çocuk yetiştirme görevini yaşlıların eline bırakın. Anne babalar çocuklarını, istedikleri zaman görebilir, hatta onlarla yaşayabilir, ama onların bakımı ve yetiştirilmesi için tek sorumlu olmaksızın.

Çocukların fiziksel, sosyal ve ruhsal gereksinmeleri tüm toplum tarafından karşılanabilir. Yaşlılar onlara eğitim verebilir, değerleri öğretebilir.

Daha sonra, evrendeki diğer yaşam formlarıyla ilgili konuşmalarımızda, yeni yaşam modellerini de paylaşacağız. Ama bu modeller, bugünkü yaşam yapılanmanızda işe yaramaz.

Ne demek istiyorsun?

Sadece anne baba olma modeliniz değil, tüm yaşam biçiminiz sağlıksız.

Yine soruyorum. Ne demek istiyorsun?

Birbirinize çok yabancılaştınız. Ailelerinizden uzak yaşıyorsunuz. Köylerinizi, kasabalarınızı yok ederek büyük şehirler oluşturdunuz. Büyük şehirlerde çok sayıda insan var ama tüm grubun sorumluluğunu kendi sorumluluğu olarak gören "kabileler" ve "gruplar" yok. Ve kolunuzu uzattığınızda ulaşabileceğiniz yaşlılar grubunuz yok.

Sadece yaşlılardan uzaklaşmakla kalmadınız. Onları bir kenara ittiniz. Güçlerini ellerinden aldınız. Hatta onlara tepki duydunuz.

Evet, hatta toplumunuzun bazı üyeleri yaşlılara öfke duyuyor. Onların sistemin parazitleri olduğunu savunuyor. Gençlerin çalışmalarının vergileriyle geçinen yaşlılara "gereksiz varlıklar" gözüyle bakıyor.

Bu doğru. Bazı sosyologlar "nesil savaşları"ndan söz ediyor. Yaşlı insanlar üretime gittikçe daha az katkıda bulunurken, daha çok paraya ve sağlık hizmetlerine ihtiyaç duydukları için suçlanıyor. Yaşam süresi uzadıkça ve "bebek patlaması çocukları" (Bu terim İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra doğum oranındaki yüksek artıştan dolayı bir nesle verilen addır. 1968 kuşağı gençleri "bebek patlaması çocukları" diye de adlandırılır.) yaşlandıkça, yaşlı nüfus sayısı hızla artıyor.

Yaşlılarınız üretime katkıda bulunmuyorsa, bu sizin suçunuz. Onlara izin vermiyorsunuz. Onları erken emekli ediyorsunuz, deneyimlerini göz ardı ediyorsunuz. Gençliğe tapıyorsunuz.

Sadece ebeveynlikte değil, politikada, ekonomide hatta dinde yaşlıları dışlıyor, gençliğe tapıyorsunuz.

Toplumunuz çoğul değil, tekil hale geliyor. Toplumunuzu bireyselleştirdiniz ve gençleştirdiniz. Böylece zenginliğinizi ve kaynaklarınızı yitirdiniz. Şimdi ikisinden de yoksunsunuz. Çoğunuz duygusal ve psikolojik fakirlik ve boşluk içinde çırpınıyorsunuz.

Sana yeniden soruyorum, bu kısır döngüden çıkmamızın bir yolu var mı?

Öncelikle bu gerçeği kabul edin. Çoğunuz gerçeği inkar ediyorsunuz, yadsıyorsunuz. Olmayan şeyler varmış gibi

davranıyorsunuz. Kendinize yalan söylüyorsunuz. Gerçeği işitmek istemiyorsunuz. Hele dile getirmek? Bundan çok korkuyorsunuz.

Bu yadsıma, gerçeği gözlemleme ve kabul edebilmedeki başarısızlığınız, sanmak istediğiniz gibi önemsiz bir şey değil. Gerçekten bir değişim istiyorsanız, Bana kulak vereceğinizi umut ediyorum. Gerçekleri açıkça ve basitçe söyleme zamanı geldi. Hazır mısınız?

Ben hazırım. Bu yüzden Sana geldim. Diyalogumuz da böyle başladı.

Gerçek genellikle rahatsız edicidir. Sadece bilmek isteyenlere rahatlık verir. Sadece rahatlık vermekle kalmaz, ilham da verir.

Benim için üç kitap da ilham verici oldu. Lütfen devam et.

İyimser olmak için birçok neden var. Bir şeylerin değiştiğini görebiliyorum. Türünüzde, komün yaşamına gittikçe büyüyen bir ilgi var. Ve gittikçe yaşlılarınızın değerini anlamaya başladınız. Bu, yolunuzda büyük bir adım. Bir şeyler değişiyor. İlk adımı attınız. Her şeyi bir günde değiştiremezsiniz. Örneğin, anne baba olma eğitiminizin yetersizliğini bir anda değiştiremezsiniz. Ama düşünceyi ekebilirsiniz. Adım adım geleceğinizi değiştirebilirsiniz.

Bu kitabı okumak da adımlarınızdan biri. Bu diyalogumuz birçok önemli noktaları yeniden vurgulayacak. Tekrarlar bir tesadüf değil. Vurgulamak için.

Şimdi, yarınınızı inşa etmek için fikirler soruyorsun. Önce dününüze bakmakla işe başlayalım.

2

Geçmişin gelecekle ne ilgisi var?

Geçmişinizi bildiğinizde, olası gelecekleriniz hakkında daha çok şey bilirsiniz. Bana, yaşamınızın nasıl daha iyi olabileceğini soruyorsunuz. Bugüne nasıl geldiğinizi bilmek size yararlı olacaktır.

Size güç ve güçlülük arasındaki farkı anlatmakla başlayacağım. Size "Şeytan" kavramını nasıl ve niçin yarattığınızı anlatacağım. Tanrı'nın "dişi" değil "erkek" olduğuna nasıl karar verdiğinizi anlatacağım. Size mitolojilerinizde anlattığınız gibi değil, Gerçekten Kim Olduğumu anlatacağım. Kendi "Varlığımı" size öylesine anlatacağım ki, mitolojinizden vazgeçeceksiniz ve mitolojinizin yerini kozmolojiye bırakacaksınız. Evrenin gerçek kozmolojisinin Benimle olan bağlantısını göreceksiniz. Size hayatı anlatacağım. Nasıl ve neden böyle işlediğini anlatacağım. Bu bölüm işte bu konularla ilgili.

Bunları bildiğinizde, türünüzün yarattığı kavramların hangilerinden vazgeçeceğinize karar verebilirsiniz. Diyalogumuzun bu üçüncü bölümü, yeni bir dünya, yeni bir gerçeklik yaratmakla ilgili.

Çok uzun zamandır, kendi oluşturduğunuz hapishanenizde yaşıyorsunuz. Kendinizi özgürleştirme zamanı geldi.

Beş doğal duygunuzu hapsettiniz, bastırdınız ve onları doğal olmayan duygulara dönüştürdünüz. Bu da size mutsuzluk, ölüm ve dünyanızın yok oluşunu getirdi.

Bu gezegende, asırlar boyu kabullendiğiniz davranış modeli, kendinizi duygularınıza kaptırmanızın yanlış olduğu şeklindeydi:

Acı çekiyorsanız, acılarınızı yenin; kızgınsanız, kızgınlığınızı bastırın; birilerine özeniyorsanız, bundan utanç duyun; korkuyorsanız, korkularınızı aşın; sevgi hissediyorsanız, sevgiyi kontrol edin, sınırlayın, bekleyin ya da kaçın. Sevgiyi ifa de etmeyi önlemek için elinizden ne geliyorsa onu yapın.

Şimdi kendinizi özgürleştirme zamanı.

Gerçekte, Kutsal Benliğinizi tutsaklaştırdınız. Ve Benliğinizi özgürleştirmenin zamanı geldi.

Heyecanlanmaya başladım bile. Nereden başlıyoruz? Nasıl başlıyoruz?

Toplumunuzun kendisini yeniden organize ettiği döneme geri dönelim; insanların baskın tür oldukları ve duyguları ifa de etmenin, hatta duygulara sahip olmanın uygun olmadığına karar verildiği döneme.

"Toplumun kendisini yeniden organize ettiği dönem"le neyi kastediyorsun?

Tarihinizin eski dönemlerinde bu gezegende anaerkil toplumlar olarak yaşadınız. Sonra bir değişim oldu ve ataerkil döneme geçtiniz. Bu değişimle birlikte duygularınızdan uzaklaşmaya başladınız. Duyguları ifade etmeye "zayıflık"

etiketi yapıştırdınız. İşte bu dönemde erkekler şeytanı ve erkek Tanrı'yı yarattı.

Erkekler mi şeytanı yarattı?

Evet. Şeytanı erkek yarattı. Bir süre sonra da tüm toplum şeytana inanmaya başladı. Oysa duygulardan uzaklaşmak ve şeytanı yaratmak erkeğin anaerkilliğe başkaldırısının bir parçasıydı. Anaerkil toplumda kadınlar her şeyi duygularıyla yönetiyordu. Kadınlar toplum yönetimine, ruhsal gücün kullanımına, ticarete, bilime ve sağlık ve iyileştirme yöntemlerine hakimdi.

Erkeklerin gücü neydi?

Yoktu. Erkekler varoluşlarını önemli kılmaya çalışıyordu. Dişiyi döllemek ve kas gücü gerektiren işleri yapmak dışında pek fazla önemleri yoktu. İşçi karıncalara ve arılara benziyorlardı. Fiziksel işçilik yapıyor, dişileri döllüyor ve koruyorlardı. Erkeklerin toplumda yer almak istemeleri için asırlar geçmesi gerekiyordu. Erkeklerin toplumsal kararlarda konuşma ve oy hakkı yoktu. Kadınlar onları bu kararları almak için yeterince zeki bulmuyordu.

Aman Tanrı'm. Bir toplumun sadece cinsiyete bağlı olarak bir cinsi oy vermekten bile men etmesini anlamakta zorluk çekiyorum.

Ne kadar şakacısın. Esprinden hoşlandım. Devam edeyim mi?

Lütfen!

Sadece oy hakkını elde edebilmeleri için asırlar geçti. Kültürlerindeki diğer güçlü pozisyonlara gelmeleri düşünülemiyordu bile.

Erkekler, nihayet toplumda otorite pozisyonlarını elde ettiklerinde bebek üreticisi ve fiziksel esir konumlarından öteye geçtiler. Kadınlara karşı çıkmak bir yana, kadınlara saygıyla yaklaştılar. Cinsiyeti ne olursa olsun, her insana hak ettiği saygıyı gösterdiler.

Yine espri yapıyorsun.

Oh, affedersin, yanlış gezegende miyim?

Konuşmamıza dönelim. "Şeytanı" yaratmadan önce biraz güç hakkında konuşalım. Bunun yüzünden şeytanın yaratılması gerekiyordu.

Şimdi toplumumuzda erkeğin gücü hakkında konuşacaksın değil mi? peki, senin söyleyeceklerini ben söyleyeyim.

Anaerkil dönemde, erkeklerin kraliçe arıya hizmet veren işçi arılar gibi olduğunu söylüyorsun. Erkeklerin kas gücü gerektiren işler yaptıklarını, dişileri dölledikleri ve çocukları koruduklarını söylüyorsun. Peki ne değişti? *Şimdi* hala bunu yapıyorlar! Çoğu erkeğin, pek fazla bir şeyin değişmediğini söyleyeceğine bahse girerim. Sadece erkekler bu "değersiz" rollerine bir bedel koydular. Şimdi daha fazla güce sahipler.

Gücün çok fazlasına.

Pekala, gücün çok fazlasına sahipler. Ama ironi şu ki, iki cinsiyet de kendi rollerinin "değersiz" olduğuna ve diğerinin yaşamdan daha fazla haz aldığına inanıyor. Erkekler, kadınlara öfke duyuyor. Çünkü kadınların gücü yeniden ele geçirecekle-rinden korkuyor. Erkekler, gücü ellerinde tutmazlarsa, topluma katkıda bulunmayacaklarını söylüyor.

Kadınlar, erkeklerin gücü tümüyle ellerinde bulundurmala-rına öfke duyuyor ve güçsüz konumda kaldıkları taktirde toplu-ma katkıda bulunmayacaklarını söylüyor.

Çok iyi analiz ettin. Erkekler de kadınlar da bu kısır dön gü içinde kendi hatalarını tekrarlayarak kendi yarattıkları mutsuzluklar içinde boğuştuklarını elbette görecektir. Yeter ki bir taraf yaşamın güç değil, güçlülük olduğunu fark ede-bilsin. Ve iki tarafın da yaşamın ayrılık üzerine değil birlik üzerine kurulduğunu görmesi gerekiyor. İçsel güç bu birlikte ortaya çıkar, ayrılıkta ise yok olur. Ayrılıkta bir taraf kendisini güçsüz ve zayıf hisseder. Ve güç mücadelesi sürer.

Aranızdaki çekişmeyi ortadan kaldırın, ayrılık bilincine son verin. Böylece içsel gücünüzün kaynağına geri dönebile-ceksiniz. Orada gerçek gücünüze kavuşacaksınız. Her şeyi yapabilme gücünüze. Her şey olabilme gücünüze. Her şeye sahip olabilme gücünüze. Yaratıcılığın gücü, birliğin içsel gücünden kaynaklanıyor.

Birlik bilincinin gücü, Tanrı'yla sizin aranızdaki ilişkide geçerli olduğu kadar, insanlık ailesinin bireyleri arasındaki ilişki için de geçerlidir.

Güçlülük, içsel güçten gelir; içsel güce ham güçle ulaşamazsı-nız. Bu konuya çoğu insan tersten yaklaşıyor.

İçsel güce dayanmayan güç bir illüzyondur. Birliğe dayan-mayan içsel güç bir yalandır. Bu yalan, türünüze hiç yararlı olmadı. Ama yine de bu yalanı tür bilincinin derinliklerine

kazıdınız. İçsel gücün *bireysellikten* ve *ayrılıktan* geldiğine inanıyorsunuz. Bu doğru değil.

Tanrı'dan ve birbirinizden ayrıldığınız için acılar, fiziksel, duygusal, zihinsel, ruhsal ve toplumsal bozukluklar yaşıyorsunuz. Yine de ayrılığı güçlülük olarak algılıyorsunuz. Politikalarınız, ekonominiz, dinleriniz bu yalanı ısrarlı sürdürüyor.

Bu yalan, tüm savaşların ve savaşa yol açan sınıf çatışmalarının, ırk ve cinsiyet ayrımcılığının ve insanlar arasındaki güç mücadelesinin kaynağıdır. İçsel çelişkileriniz ve her türlü düşmanlık yine bu yalandan kaynaklanıyor.

Yine de yalana sımsıkı sarılıyorsunuz; sizi sürüklediği noktayı gördüğünüz halde, kendinizi yok etme noktasına getirdiği halde.

Gerçeği bilin. Gerçek sizi özgür kılacaktır. Ayrılık yoktur. Birbirinizden, Tanrı'dan hiçbir şeyden ayrı değilsiniz.

Bu gerçeği sayfalar boyu tekrarlayacağım. Bu gözlemimi tekrar tekrar yineleyeceğim.

Hiçbir şeyden ve hiç kimseden ayrıymış gibi davranmayın. Böylece yarın dünyanızı iyileştirebilirsiniz.

Tüm zamanların en büyük sırrı budur. İnsanların binlerce yıldır aradığı yanıt budur. İşte güçlülük budur. Başkalarının üzerinde güç kullanmak güçlülük değildir.

Teşekkür ederim. Bunu anladım. Konumuza dönelim. Önce dişilerin erkekler üzerinde gücü vardı, şimdi ise tam tersi. Erkekler dişilerden gücü çalmak için şeytanı yarattı.

Evet korkuyu kullandılar. Korku erkeklerin sahip olduğu tek araçtı.

Bugün de pek değişen bir şey yok. Erkekler hala korkuyu kullanıyor. Bazen mantığa hitap etmeden bile önce, erkekler korkuyu kullanıyor. Özellikle daha büyük erkeklerse; daha güç lü erkeklerse (ya da daha büyük, daha güçlü ülkelerse). Bazen bunun erkeklerde genetik bir kodlanma olduğunu düşünüyorum. *Hücrelerine* nüfuz etmiş gibi. Güçlü olan haklıdır. Gücü olan güçlü olandır.

Evet. Bu, anaerkilliğin ataerkilliğe dönüşümünden beri böyle.

Nasıl böyle oldu?

Bunun için tarihçenizi anlatıyorum.

Peki devam et lütfen.

Anaerkil dönemde erkekler kontrolü ele geçirmek için kadınlardan daha fazla güce sahip olma talebinde bulunmadılar. Sadece diğer erkekleri ikna ettiler.

Hayat düzenli bir şekilde devam ediyordu. Erkekler kendilerini değerli kılmak için önce fiziksel işler, sonra da seks yapıyordu. Güçsüz erkeklerin, güce kavuşmak için diğer güçsüz erkekleri ikna etmesi kolay iş değildi. Ta ki korkuyu keşfedene kadar.

Kadınların düşünmediği tek şey buydu. Korku ve şüphe tohumları, erkekler arasındaki en zayıf erkekler tarafından ekildi. Bu erkekler "arzu edilmeyen" erkeklerdi; kassız, çelimsiz, kadınların beğenmediği erkekler.

Ve cinsel doyumsuzluktan kaynaklanan öfkeleri dikkate alınmıyordu.

Doğru. Bu öfkeli erkekler korkuyu kullanmaya başladı. Ya kadınlar yanlışsa? diye sordular. Ya kadınların dünyayı yönetme yolu en iyisi değilse? Ya insanları yok edişe sürüklüyorsa? Buna çoğu erkek inanmıyordu bile. Kadınlar Tanrıça ile direkt bağlantı içinde değil miydi? Onlar Tanrıça'nın fiziksel kopyası değil miydi? Tanrıça iyi değil miydi?

Anaerkil öğreti öylesine güçlü ve derindi ki, erkekler Şeytanı yaratmak zorunda kaldı. Tanrıça'nın gücü sınırlanmalıydı.

"Şeytan" diye bir varlığın gerçekliğine insanları nasıl ikna ettiler?

Toplum "kötü tohum"un ne olduğunu biliyordu, kadınlar bazı çocukların ne yaparlarsa yapsınlar "kötü" olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Özellikle oğlan çocukları, herkesin bildiği gibi kolay kontrol edilemiyordu. Böylece mit yaratıldı.

Mitolojiye göre bir gün Tanrıçaların Tanrıçası olan Büyük Ana, bir çocuk dünyaya getirdi. Çocuk iyi değildi. Ana ne yaptıysa çocuğu iyi yapamadı. Sonunda, erkek çocuk Anasının tahtını ele geçirmek için mücadeleye girdi.

Bu sevecen ve affedici olan Ana için bile çok fazlaydı. Oğlan, sonsuza dek cezalandırıldı. Ama oğlan değişik kostümlere, kılıklara bürünerek ortalarda dolaşıyordu. Bazen Büyük Ana'nın kılığına bile giriyordu.

Bu mitoloji erkeklere şu soruyu sordurdu: "Taptığımız Tanrıça'nın gerçek Tanrıça olduğuna nasıl emin olabiliriz? Bel ki de kötü çocuk artık büyüdüğü için Tanrıça kılığına girerek bizi aldatıyor."

Bu soru erkeklerin endişelenmesine yol açtı. Kadınlara, bu endişelerini ciddiye almadıkları için önce kızdılar sonra karşı koymaya başladılar.

İşte Şeytan diye bildiğiniz varlık böyle yaratıldı. "Kötü çocuk" miti yaratmak hiç de zor değildi. Kadınları da böyle bir yaratığın varolabileceğine inandırmak zor değildi. Herkesi kötü çocuğun erkek olduğuna inandırmak da zor değildi. Erkekler zayıf cinsiyet değil miydi?

Eğer "kötü çocuk" erkekse, şeytan erkekse bir erkeğin kas gücüyle kim başa çıkabilirdi? Tabii ki, dişi Tanrıça değil. Kaba kuvvetle mücadele etmek için bir erkek gerekmez miydi? Artık Tanrıça'yı koruyacak ve düşmanı yenecek bir erkek gerekiyordu. Bu dönüşüm tabii ki bir gecede olmadı. Uzun yıllar aldı. Yavaş yavaş toplumlar, spiritüel mitolojilerde erkeğin rolünü değiştirdiler. Çünkü artık Tanrıça'yı koruyacak birisine ihtiyaç vardı. Bu koruyucuya olan ihtiyaç yadsınamazdı.

Erkeğin koruyucu rolden, Tanrıça'yla *eşit partner* konumuna geçmesi için büyük çaba gerekmedi. Artık Tanrıça'nın yanında erkek Tanrı da yer alıyordu. Bir süre Tanrı'lar ve Tanrıça'lar mitolojiyi birlikte yönettiler.

Adım adım Tanrı'ların rolü büyüyordu. Korunma ve güç ihtiyacı bilgelik ve sevgi ihtiyacının yerini almaya başladı. Bu mitolojilerde yeni tür bir sevgi doğdu. Kaba güçle koruyan bir sevgi. Ama bu sevgi koruduğu şeyi sahipleniyordu da. Tanrıça'larını kıskanan bir sevgiydi. Artık sadece dişilerin cinsel hazlarına hizmet vermekle yetinmiyorlar, onlar için savaşıyor ve ölüyorlardı.

Mitolojilerde olağanüstü güçlere sahip, olağanüstü güzellikte Tanrıça'lar için kavga eden Tanrı'lar yer almaya başladı. Ve böylece *kıskanç bir Tanrı* doğdu.

Bu çok ilginç.

Bekle. Sonuna geliyoruz ama biraz daha anlatacaklarım var.

Tanrı'ların kıskançlıkları sadece Tanrıça'lara yönelik kalmadı. Tanrı'lar artık her boyutta tüm yaratıkları kıskanıyordu. Onu sevmek zorundaydık. Kıskanç Tanrı'lar kendilerinden başka Tanrı'yı sevmemizi istemiyordu -*yoksa*!

Erkekler en çok kaba güce sahip cins olduğu ve Tanrı'lar da erkeklerin en güçlüsü olduğu için, yeni mitoloji artık tartışmaya açık değildi.

Tartışanlarla ve kaybedenlerle ilgili hikayeler dolaşmaya başladı. Ve *İntikamcı Tanrı* doğdu.

Daha sonra da En Büyük Güç fikri değişti. Artık saf sevgi kaynağı değil, tüm korkuların kaynağı olmuştu.

Sevgi modeli olan En Büyük Güç dişildi. Bir annenin çocuğuna olan sevgisi gibi sınırsız affediciydi. Artık En Büyük Güç, talepkar, kıskanç, intikamcı, katı, diktatör bir Tanrı'ydı.

Sınırsız sevgiye sahip gülümseyen Tanrıça yumuşakça doğa yasalarını uyguluyordu. Oysa artık asık suratlı Tanrı, doğa yasalarının üzerinde kontrolcü bir güce sahipti ve sonsuza dek sevgiye sınır ve koşul koyuyordu.

İşte bugün tapındığınız Tanrı bu. Ve bulunduğunuz noktaya böyle geldiniz.

Şaşırtıcı. İlginç ve şaşırtıcı. Ama bana bunları niye anlattın?

Her şeyi kendinizin uydurduğunu bilmeniz önemli. "Güçlü haklıdır" ya da "güç güçlülüktür" fikri, erkeklerin yarattığı teolojik mitolojiden doğdu.

Öfkeli, kıskanç ve intikamcı Tanrı, bir hayal ürünüydü. Ama, bu hayale o kadar uzun süre inandınız ki, onu gerçek kıldınız. Çoğunuz hala böyle bir Tanrı'yı gerçek sanıyor.

Oysa bunun, en yüksek gerçekle uzaktan yakından ilgisi yok. Gerçekten yaşadıklarınızla da ilgisi yok.

Neyi gerçekten yaşıyoruz?

Ruhunuz, *kendisinin düşleyebildiği en yüksek deneyimin* özlemini duyuyor. Bu amaçla dünyaya geldi; kendisini gerçekleştirmek (gerçek kılmak) amacını deneyimlemek için.

Sonra da bedensel hazları keşfetti -sadece seksi değil, her türlü bedensel hazzı- ve bu hazların baştan çıkarıcılığına kapıldı. Yavaş yavaş ruhun hazlarını unuttu.

Ruhun hazları bedenin verebileceği tüm hazlardan daha büyük doyum verir. Ama ruh bunu unuttu.

Peki, şimdi tarihten uzaklaşıyor ve bu diyalogda bahsettiğimiz bir şeye yeniden dönüyorsun.

Pek tarihten uzaklaşmıyoruz. Her şeyi bir araya koymaya çalışıyoruz. Her şey aslında çok basit. Ruhunuzun amacı ve bedenlenmesinin nedeni, Sizin Gerçekten Kim Olduğunuzu olmanız ve ifade etmenizdir. Ruh bunun özlemini duyuyor. Kendisini bilmenin ve kendi deneyiminin özlemini duyuyor.

Bu bilme arzusu, hayatın "olmak" arzusudur. Tanrı'nın Kendisini ifade etme arzusudur.

Tarihinizde yarattığınız Tanrı'lar, gerçekte olan Tanrı değildir. İşte bunu bilin. Ruhunuz, Kendimi ifade ettiğim ve deneyimlediğim araçtır.

Bu Senin deneyimini *sınırlı* kılmıyor mu?

Hem sınırlıyor hem sınırlamıyor. Bu size bağlı. Siz kendi seçtiğiniz seviyede Beni ifade ediyor ve deneyimliyorsu-

nuz. Çok büyük ifadeleri seçenler de var. Örneğin İsa. İsa'ya eşit diğerleri de var.

İsa en yüksek örnek değil mi? O "İnsan olan Tanrı" değil mi?

İsa en yüksek örnek. Ama en yüksek boyuta ulaşan tek örnek değil. insan olan Tek Tanrı değil.

Her insan, "İnsan olan Tanrı"dır. Sen Bensin. Beni şimdiki varlığınla ifade ediyorsun. Beni sınırlandırdığın için endişe duyma. Ben sınırlı değilim, asla olmadım. İnsanın, Kendimi ifade etmek için seçtiğim tek varlık olduğunu mu sanıyorsun? Kendi Öz'ümü içine koyduğum tek varlık olduğunuzu mu düşünüyorsun?

Ben her çiçekte, her gökkuşağında, gökyüzündeki her yıldızda varım.

Rüzgarın fısıltısı da, güneşinizin sıcaklığı da Benim. Her kar tanesinin özgünlüğü ve olağanüstü mükemmelliği de Benim.

Yüksekten uçan kartalın asaleti de, yerde dolaşan tavşanın masumiyeti de Benim.

Sizin gezegeninizde yaşayan değişik ifade boyutlarıyla da sınırlı değilim. Benim Kim Olduğumu bilmiyorsunuz ama bildiğinizi sanıyorsunuz. Kendimi ifadenin sadece siz le sınırlı olduğunu düşünüyorsunuz. Bu kibirli ve cahilce bir düşünce.

Her şeyde varım. Her şeyde. Bütünlük, Benim İfademdir; Benim Doğamın Bütünselliği. Ben Olmayan hiçbir şey yoktur ve Ben Olmayan bir şey olamaz.

Sizi yaratmadaki amacım. Kendi Deneyimimin yaratıcısı olarak Kendimi deneyimlemekti.

Bazıları bunu anlamayabilir. Hepimizin anlaması için yardım et.

Ben mitolojilerinizin Tanrı'sı değilim, Tanrıça da değilim. Ben Yaratıcıyım. Yaratıyorum. Kendimi, Kendi Deneyimimle Bilmeyi seçiyorum.

Mükemmelliğimi bir kar tanesinde, harikulade güzelliğimi bir gülde bildiğim gibi, Yaratıcı Gücümü sizin vasıtanızla biliyorum.

Size Kendi yeteneğimi verdim. Bilinçli olarak kendi deneyiminizi yaratma yeteneğini.

Sizinle, Kendimin her boyutunu bilebilirim. Kar tanesinin mükemmelliği, gülün harikulade güzelliği, aslanın cesareti, kartalın asaleti... hepsi içinizde. İçinize her şeyi koydum -ve bir şey daha: Farkındalığın bilinci.

Böylece öz-bilinçli oldunuz. Kendinizin farkındasınız. Kendinizin, kendiniz olduğunuzun farkındalığı, size verdiğim en yüce hediye. Tıpkı Kendim gibi.

Ben Kendimim. Kendimin Kendim olduğunun farkındalığına sahibim.

Ben O'yum bu demek.

Siz farkındalığın deneyimlendiği Parçamsınız. Deneyimlediğiniz her şey (Benim, sizin vasıtanızla deneyimlediğim her şey) Benim Kendimi yaratmamdır.

Ben, her an Kendimi yaratıyorum.

Bu, Tanrı'nın aynı olmadığı anlamına mı geliyor? Bir an sonra Kendinin ne olacağını bilmediğin anlamına mı geliyor?

Nasıl bilebilirim ki? Sen henüz karar vermedin!

Ben mi bunlara karar veriyorum?

Evet. Sen, Ben olarak. Ben olmayı seçiyorsun. Sen Bensin, Ne Olduğumu... ve ne Olacağımı seçiyorsun.

Hepiniz kolektif olarak bunu yaratıyorsunuz. Sen bunu bireysel temelli olarak yapıyorsun. Her Birinizin Kim Olduğunuza karar verdiğiniz gibi. Siz birlikte yaratan kolektif varlıksınız.

Ben, hepinizin kolektif deneyimiyim.

Gerçekten bir an sonra ne olacağını bilmiyor musun?

Biraz önce espri yapıyordum. Tabii ki biliyorum. Tüm kararlarınızı biliyorum. Kim Olduğumu, Daima Kim Olduğumu ve Daima Kim Olacağımı biliyorum.

Bir an sonra ne olmayı, yapmayı ve sahip olmayı seçeceğini nasıl biliyorsun? Tüm insanların neyi seçeceğini nasıl biliyorsun?

Basit. Zaten seçimi yaptın. Yapacağın, olacağın her şeyi zaten yaptın ve oldun. Şimdi de yapıyor ve oluyorsun!

Zaman diye bir şey yoktur.

Bunu daha önce konuşmuştuk.

Tekrar konuşmak yararlı olabilir.

Evet. Lütfen tekrar et.

Geçmiş, an ve gelecek sizin yarattığınız kavramlardır. Şimdiki deneyiminize bir çerçeve çizebilmek için sizin oluşturduğunuz realitelerdir. Yoksa sizin (Bizim) tüm deneyimleriniz iç içe girer.

Aslında her şey iç içe. Her şey aynı "zaman"da oluyor. Sadece bunu bilmiyorsunuz. Kendinizi Total Gerçekliği görmenizi engelleyen bir algılama kozasının içine yerleştirdiniz.

Bu konuyu İkinci Kitapta detaylarıyla açıkladım. Yeniden okumanızda yarar var.

Her şeyin aynı anda olduğunu söylüyorum. Her şey. Evet, ne "Olacağımı", ne "Olduğumu" ve ne "Olmuş olduğumu" daima, her an biliyorum. Her an. Gördüğün gibi, Beni asla şaşırtamazsın.

Tüm hikayeniz -tüm dünyasal dramalarınız- kendi deneyiminizle Kim Olduğunuzu bilmeniz için yaratıldı. Kim Olduğunuzu unutmalıydınız ki, yaratarak Kim Olduğunuzu hatırlayabilesiniz.

Çünkü, Kim olduğumu deneyimlerken, kim olduğumu *yaratamam*. 1.85 boyunda olduğumu *deneyimlerken*, 1.85 boyunda olmayı yaratamam. 1.85'ten daha *az* olmalıyım. Ya da en azından daha az olduğumu *düşünmeliyim*.

Evet. Çok iyi anladın. Ruhun (Tanrı'nın) Kendisini Yaratıcı olarak deneyimlemesi için, zaten yarattığı her şeyi yaratmış olduğunu unutması gerekiyordu. Birlikte yarattığımız her şeyi unutmamız için bir yol bulmamız gerekiyordu.

Bir yol bulduğumuza şaşırıyorum. Hepimizin Bir olduğunu "unutmaya" çalışmak, Bir olarak Tanrı olduğumuzu unutmak, odadaki pembe filin varlığını unutmaya çalışmak kadar zor olmalı. Peki nasıl böylesine unutabildik?

Şimdi, fiziksel hayatın gizli nedenine değindin. Fiziksel hayat sizi büyüledi. Haklısınız da. Çünkü fiziksel hayat gerçekten olağanüstü bir serüven!

Burada unutmak için kullandığımız yol Haz Prensibi idi.

Hazların en yüksek doğası, Gerçekten Kim Olduğunuzu şimdi ve burada deneyimsel olarak yaratma boyutunu içerir. Haz, yaratıcılıkla doğru orantılıdır.

Daha yüksek hazzı alabilmek için yeniden, yeniden, yeniden Kim Olduğunuzu yaratırsınız. Bu Tanrı'nın en yüksek hazzıdır.

Hazların düşük doğası ise size Gerçekten Kim Olduğunuzu unutmanın hazzını verir. Yine de hazdır. Hazzın düşük doğasını dışlamayın. Düşük haz doğasını bilmeden, yüksek haz doğasını deneyimleyemezsiniz.

Bedensel haz bize Kim Olduğumuzu unutturuyor, sonra da hatırlamamızın yolu oluyor!

Aynen öyle. Kim Olduğunuzu hatırlamak için yine bedensel yolu kullanabilirsiniz. Tüm yaşamın temel enerjisini fiziksel hazları kullanarak bedeninizde yükseltebilirsiniz.

Bu enerjiye "cinsel enerji" ya da "Kundalini" enerjisi diyorsunuz. Bu enerjiyi kuyruk sokumunuzdan Üçüncü Göz denilen bölgeye çıkarabilirsiniz. Üçüncü Göz iki kaşınızın arasında yer alır. Enerji bu bölgeye çıkarken tüm bedeninizden geçer. Enerjinin üçüncü göz bölgesine yükselişi adeta bir içsel orgazmdır.

Bu nasıl yapılır? Bunu nasıl yaparız?

"Yüksek düşünerek." Kelimenin tam anlamıyla. "Çakralar" dediğiniz içsel enerji yolunda, enerjiyi düşünerek yükseltebilirsiniz. Yaşam enerjisi, tekrar tekrar çakralar yoluyla yükseltildiğinde bu deneyimin tadını alır ve yine bu hazzı

tatmak istersiniz. Tıpkı cinsel hazzı tekrar ve tekrar tatmanın deneyimini yaşamak gibi.

Yükselen enerjinin deneyimi çok derin bir hazdır. Bu hazzın, size en doyum veren haz olduğunu deneyimle bilirsiniz. Ama bu, düşük doğalı hazlardan vazgeçmeniz anlamına gelmez. Bedensel hazların açlığını yitirmezsiniz. Yitirmemelisiniz de. Yükseğe çıktığınızda aşağıya inmelisiniz ki yeniden yükseğe çıkmanın hazzını deneyimleyebilesiniz.

Bu, tüm yaşamın kutsal ritmidir. Bu ritim, sadece bedeninizin içindeki enerjiyi hareket ettirmekle sınırlı değildir. Tanrı'nın Bedenindeki büyük enerjiyi hareket ettirerek de ritmi yakalayabilirsiniz.

Düşük enerjili madde dünyasında doğuyor ve yüksek bilinç boyutlarına evrimleşiyorsunuz. Tanrı'nın Bedenindeki enerjiyi yükseltiyorsunuz. Siz bu enerjisiniz. En yüksek boyuta eriştiğinizde, yüksek boyutu dolu dolu deneyimlediğinizde, bir sonraki boyutta neyi deneyimlemek istediğinize karar veriyorsunuz. En yüksek boyut, madde aleminde daima Görecelik Boyutudur.

Kendinizi yeniden deneyimlemeyi seçebilirsiniz. Kozmik Çarkta yeniden başlayabilirsiniz.

Bu "Karmik Çark" ile aynı şey mi?

Hayır. "Karmik Çark" diye bir şey yoktur. Sizin sandığınız gibi değil. Çoğunuz çarkta olduğunuzu değil çarkı döndüren ayak pedalı olduğunuzu düşünüyorsunuz. Geçmişteki davranışlarınızın bedelini ödediğinizi sanıyor ve yeni bedeller oluşturmamaya çalışıyorsunuz. Bu çabanıza bazılarınız "Karmik Çark" diyor. Bu düşüncenin Batı teolojilerinin dinsel dogmalarından farkı yok. Çünkü iki dogmada da

değersiz günahkarlar olarak görülüyorsunuz. Bir sonraki ruhsal boyuta erişmek için günahlarınızdan arınmaya çalışıyorsunuz.

Benim "Kozmik Çark" dediğim deneyimde, değersizlik, bedel ödeme, ceza ya da "arınma" yok. Kozmik Çark sadece en yüksek gerçekliği tanımlıyor. Buna evrenin kozmolojisi de diyebilirsiniz.

Kozmik Çark, yaşam ritmidir. Bazen buna Süreç de diyorum. Başı ve sonu olmayan Süreç. Sonsuzluğa dek ruhun hazla seyahat ettiği, her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğu bir ana yol.

Bu yol, tüm yaşamın kutsal ritmidir. Tanrı Enerjisini hareket ettirdiğiniz yoldur.

Vay! Kimse bana böylesine net anlatmamıştı! Hiç bu kadar net anlamamıştım.

Buraya netliği deneyimlemek için geldiniz. Bu diyalogun amacı da bu. Anladığına sevindim.

Gerçekte Kozmik Çarkta "yüksek" ve "alçak" bir yer yok. Nasıl olsun ki? Bu bir *çark*, *merdiven* değil.

Bu harika. Harika bir benzetme ve harika bir anlayış. İşte bu nedenle insanın "alçak", "düşük" "hayvani" dediğiniz güdülerini aşağılamayın. Onları eve döneceğiniz yol olarak görün.

Bu, birçok insanın cinsellikle ilgili duyduğu suçluluk duygusunu rahatlatacaktır.

Bu yüzden, seksle oynayın, oynayın, oynayın diyorum... ve tüm hayatla oynayın!

Sevginin en yüksek boyutunu deneyimlemek için şehveti kutsallıkla birleştirin. Yatak odalarınızı tapınağa dönüştürün. Ancak o zaman Beni görebilirsiniz.

Seksin Tanrı'dan ayrı mı olduğunu düşünüyorsunuz? Her gece yatak odanızda olduğumu bilin!

Şehvet ve ruhsallığın Bir olduğunu görün. Ruhsal boyutta geliştiğinizde seksten vazgeçmeyeceğinizi göreceksiniz. Sadece seksten daha da yüksek boyutta haz alacaksınız.

Tüm yaşam, S.E.K.S. tir. Sinerjik Enerjinin Karşılıklı Sunumu.

Seksin enerji aktarımı olduğunu anladığınızda yaşamın her boyutunda S.E.K.S olduğunu da anlayacaksınız; yaşamın sonunda, "ölüm" dediğiniz anda bile. Ölüm anında, hayatı terk ediyor gibi değil, hayatın daha yüksek boyutta hazzını hissedeceksiniz.

Tanrı'nın dünyasında hiçbir şeyin ayrı olmadığını -Tanrı'dan başka bir şey olmadığını- gördüğünüzde insanın yarattığı Şeytan da yok olacaktır.

Eğer Şeytan varsa, ancak Benden ayrı olduğunuzla ilgili düşüncelerinizde var olabilir. Benden ayrı olmanız da mümkün değil. çünkü Ben Her Şeyim. İnsan, diğer insanları korkutarak kendi istediklerini yaptırmak için şeytanı yarattı. Onların isteklerini yapmadığınız taktirde lanetleneceğiniz, Tanrı'dan ayrılacağınız tehdidiyle korkutuldunuz. Sonsuza dek cehennem ateşinde yanma tehdidi, en güçlü korkutma taktiğiydi. Korkmanıza gerek yok. Hiçbir şey *asla* sizi Benden ayıramaz.

Siz ve Ben Bir'iz. Başka bir şey olamayız ki. Ben O'yum. Ben Her Şeyim.

Kendimi niye lanetleyeyim ki? Bunu nasıl yapabilirim? Kendimi Kendimden nasıl ayırabilirim? Benden başka bir şey yok ki.

Amacım lanetlemek değil, gelişmek; ölmek değil, "yaşam"ak; deneyimlememek değil, deneyimlemek. Amacım Olmaktan vazgeçmek değil, Olmak.

Kendimi sizden -ya da başka bir şeyden- ayırmam mümkün değil. "Cehennem" bunu bilmemektir. "Kurtarılma" bunu bilmek ve anlamaktır. Şimdi kurtarıldınız. "Ölümden sonra" size ne olacağına dair endişe duymanıza gerek yok.

3

Şu ölümle ilgili biraz konuşabilir miyiz? Üçüncü Kitabın yüksek gerçeklerle, evrensel gerçeklerle ilgili olacağını söylemiştin. Şu ana kadar olan konuşmalarımızda ölümle ilgili çok fazla şey konuşmadık -ölümden sonra ne olduğu hakkında da. Haydi şimdi konuşalım.

Pekala. Neyi bilmek istiyorsun?

Öldüğünde ne oluyor?

Ne olmasını seçiyorsun?

Ne seçiyorsak onun olacağını mı söylüyorsun?

Öldüğün için yaratıcılığının sona erdiğini mi düşünüyorsun?

Bilmiyorum. Bu yüzden sana soruyorum.

Pekala. (Biliyorsun ama unuttun.) Bu harika. Her şey plan doğrultusunda gidiyor.

Öldüğünde, yaratıcılığın sona ermiyor. Bu senin için yeterli mi?

Evet.

İyi. Öldüğünde yaratıcılığın sona ermiyor. Çünkü asla ölmüyorsun. Ölemezsin. Sen yaşamın kendisisin. Ve yaşam, yaşam olmayan olamaz. Bu yüzden ölemezsin. Öldüğün andan itibaren... yaşamaya devam edersin.

Bu yüzden "ölen" birçok insan, öldüğüne inanmıyor, çün kü ölmüş olduğunu hissetmiyor.

Tam aksine çok canlı olduğunu hissediyor (çünkü canlı). Burada şaşkınlık yaşanıyor.

Öz-Ben, kendi bedeninin kıpırdamadan yattığını görüyor. Ama Kendisi her yerde dolaşıyor. Adeta her yerde uçuyor. Ve her yerde oluyor. Belirli bir yerde olmak istediğinde orada olduğunu deneyimliyor.

Ruh (şimdi ona Ben diyeceğiz) "Neden bedenim kımıldamıyor?" diye düşündüğünde, kendisini bedenin üzerinde bulacaktır. Ve bedenine merakla bakacaktır.

Birisi odaya girdiğinde ve ruh "Bu kim?" diye düşündüğünde, anında o kişinin önünde ya da yanında olacaktır.

Kısa zamanda ruh, istediği yere ışık hızıyla gidebileceğini öğrenir.

Harika bir özgürlük ve hafiflik duygusu yaşar ruh. Her düşüncede oradan oraya gitmeye "alışması" için bir süre geçer.

Eğer ruhun çocukları varsa ve çocuklarını düşünüyorsa, ruh derhal çocukları nerede olursa olsun onların yanına gider. Ruh sadece düşünce hızıyla istediği yere gidebileceğini değil, aynı zamanda birçok yerde aynı anda olabileceğini de öğrenir. Aynı anda birçok yerdeki aktiviteleri gözlemleyebilir. Hiç zorluk ve karmaşa yaşamaksızın. İsterse yeniden "odaklanarak" bir yere dönebilir.

Ruh, bir sonraki hayatla, bu hayatta hatırlamak istediği şeyleri hatırlar. Bu "hatırlama" düşünceyle yaratılır, "Hatırlamak" düşünceyle oluşur.

Düşünce olarak odaklandığım şey gerçeğim olur.

Evet. Tek fark, sonucu deneyimleme hızıdır.

Fiziksel yaşamda düşünceyle deneyim arasında "zaman" farkı vardır. Ruhsal boyutta düşüncenin deneyimleri anında yaşanır. "Zaman gecikmesi" yoktur. Bedenden yeni ayrılmış ruhlar, bu yüzden düşüncelerini dikkatle denetlemeyi öğrenir. Çünkü ne düşünürlerse o olur.

Burada "öğrenme" sözünü sözgelimi kullanıyorum. "Hatırlamak" daha uygun bir kelime olurdu.

Eğer fiziksel bedene sahip ruhlar, düşüncelerini denetlemeyi bu kadar çabuk ve etkin bir şekilde öğrenmiş olsalardı, yaşamları hızla değişirdi.

Bireysel realitenin yaratımında düşünce kontrolü ya da dua her şeydir.

Dua mı?

Düşünce kontrolü duanın en yüksek biçimidir. Bu yüzden sadece iyi şeyleri düşünün. Olumsuzluğa ve karanlığa odaklanmayın. Her şeyin kötü göründüğü anlarda bile -özellikle böyle anlarda- sadece mükemmelliği görün, sadece şükran duygularınızı ifade edin. Ve bir sonraki seçtiğiniz mükemmelliği hayal edin.

Bu formülde dinginliği bulursunuz. Bu süreçte huzuru bulursunuz. Bu farkındalıkla hazzı bulursunuz.

Bu olağanüstü. Harika bilgi. Benim aracılığımla sunduğun için teşekkür ederim.

İzin verdiğin için teşekkür ederim. Bazen, diğer zamanlara göre daha "temiz" oluyorsun. Açık olduğun anlar -tıpkı temiz bir süzgeç gibi- daha "temiz" oluyorsun. Delikler daha açık oluyor.

İyi bir benzetme.

Yaptığımın en iyisini yaparım.

Özetlersek: Bedenden ayrılan ruhlar çabucak düşüncelerini dikkatle kontrol etmeyi yeniden hatırlar. Ne düşünürlerse onu yaratır ve deneyimlerler.

Aynı mekanizma beden içindeki ruhlar için de geçerlidir. Yalnızca sonuçlar anında görülmez. Düşünce ve yaratılan arasında "zaman" geçtiği için -bu günler, haftalar, aylar, yıllar olabilir- her şeyin sizin tarafınızdan yaratıldığını göremezsiniz ve sizin başınıza geldiği illüzyonunu yaşarsınız. Bu bir *illüzyondur*. Yaşamınıza düşüncelerinizle şekil veren gücün kendiniz olduğunuzu unutmanızı sağlar.

Birçok kez söylediğim gibi bu unutma, sistemin içine kodlanmıştır. Sürecin bir parçasıdır. Çünkü Kim Olduğunuzu unutmadan Kim Olduğunuzu yaratamazsınız. Unutmanızı sağlayan illüzyon, amaçlı olarak yaratılmıştır.

Bedeninizden ayrıldığınızda, düşünceleriniz ve yarattıklarınız arasındaki bağlantıyı anında görmek sizi şaşırtır. Önce sürpriz bir şok yaşarsınız, sonra zevk almaya başlarsınız. Deneyimlerinizin yaratanın sonucu değil nedeni olduğunu hatırlarsınız.

Neden düşünce ile yarattıklarımız arasında beden içindeyken bir gecikme oluyor da, öldükten sonra bu gecikme ortadan kalkıyor?

Çünkü zaman denilen illüzyonu yaşıyorsunuz. Öldükten sonra zaman parametresinden uzaklaşıyorsunuz.

Bir başka deyişle, sıklıkla söylediğin gibi "zaman" diye bir şey yoktur.

Sizin anladığınız anlamda yoktur. "Zaman" fenomeni bir perspektif fonksiyonudur.

Peki bedendeyken niye var?

Şu andaki perspektifinize doğru hareket eden sizsiniz. Deneyimlerinizi daha dolu dolu yaşamak için perspektifi bir araç olarak kullanıyorsunuz. Her şeyi tek bir olay olarak yaşamak yerine parçalara bölerek tek tek yaşıyorsunuz.

Hayat tek bir olaydır. Evrende tek olay şimdi olur. Olan her şey. Her yerde.

"Şimdi"den başka zaman yok. "Burada"dan başka bir yer yok.

Sadece Şimdi ve Burada var.

Ama siz şimdi ve burada olmanın harikuladeliğini detaylarıyla deneyimlemeyi seçtiniz. Bunu yapabilmek için iki yolunuz vardı. Uzay ve Zaman Yüce Benliğinizin yaratıcılığının hazzıyla patladığınızda ayrılan parçalarınız arasında boşluk yarattınız. Bir parçanızdan diğer parçanıza ulaşabilmeniz "zaman" aldı.

Bu yolla Ben'inizi parçalayarak parçaları incelemeyi seçtiniz. Mutluluktan adeta eriyerek "parçalara ayrıldığınızı" da söyleyebilirsiniz.

O andan beri de parçaları toplamaya çalışıyorsunuz.

Galiba benim hayatımdan söz ediyorsun! Parçaları toplamaya çalışarak bir anlam çıkarmaya çalışıyorum.

Zaman denilen araçla, bölünemez olanı bölmeyi başardınız. Böylece yarattıklarınızı daha iyi algılayabilecek ve deneyimleyecektiniz.

Katı bir maddeye mikroskop altında baktığınızda onun katı olmadığını görürsünüz. Milyonlarca farklı parçacıklardan oluşur. Zaman ruhunuzun mikroskobudur.

Size Kayanın Hikayesini anlatayım:

Bir zamanlar bir Kaya vardı, içi sonsuz sayıda atom, proton nötron ve atom altı parçacıklarla doluydu. Bu parçacıklar sistematik olarak sürekli koşuşturuyorlardı. Her parçacık "buradan" "oraya" gidiyordu. Bu gidişler "zaman" alıyordu. Ama parçacıklar öylesine hızlı hareket ediyordu ki Kaya bu hareketleri hiç hissetmiyor, kımıldamadığını sanıyordu. Güneşin, yağmurun altında kımıldamadan duruyordu.

Bir gün bir şeyler hissetti, "İçimde hareket eden şey nedir?" diye sordu.

Uzaktan bir Ses yanıt verdi: "Sensin."

"Ben mi?" diye şaşırdı Kaya. "Bu mümkün değil. Ben hiç kımıldamıyorum ki. Bunu herkes görüyor."

"Evet, *uzaktan*" dedi Ses. "Uzaktan bakıldığında katı, hareketsiz gibi görüyorsun. Ama yakına geldiğimde -çok yakından baktığımda- Seni Oluşturan her şeyin *hareket halinde* olduğunu görüyorum.

Büyüleyicisin! Aynı anda hem hareket ediyor hem etmiyorsun."

"Peki hangisi illüzyon?" diye sordu Kaya. "Kayanın bütünlüğü ve hareketsizliği mi, yoksa parçalarının ayrılığı ve hareketi mi?"

Ve Ses yanıt verdi, "Hangisi illüzyon? Tanrı'nın bütünlüğü ve hareketsizliği mi, yoksa parçalarının ayrılığı ve hareketi mi?"

İşte bu Kozmolojidir.

Hayat çok hızlı hareketler serisidir. Bu hareketler Her Şey Olan'ın hareketsizliğini etkilemez. Ama kayanın atomlarının hareketi, hareketsizlik içinde olur.

Bu mesafeden baktığımızda ayrılık yoktur.

Ben Hareket etmeden Hareket ettirenim. Her Şey Olan'a sınırlı bir perspektiften baktığınız için kendinizi ayrı ve farklı görüyorsunuz.

İki gözlem de doğru. İki realite de "gerçek"tir.

"Öldüğümde", aslında ölmüyorum. Sadece perspektifim değişiyor, makrokozmoz farkındalığına geçiyorum. Orada, "uzay" ve "zaman", önce ve sonra yok.

Aynen öyle. Anladın.

Şimdi Sana ne anladığımı anlatmaya çalışayım. Bakalım doğ ru anlamış mıyım?

Pekala.

Makro perspektiften bakıldığında ayrılık yoktur, Parçacıklar Bütün olarak görülür.

Üzerinde durduğun kayaya baktığında onu mükemmel bir bütün olarak görürsün. Ama kayanın içinde parçacıklar ola-

ğanüstü bir hızla hareket etmektedir. Bu parçacıklar ne yapıyor? Kayayı kaya yapıyorlar ve her şey "şimdi" oluyor. Kaya, kaya olmaya çalışmıyor; o zaten bir kaya, şimdi -ve burada.

Eğer siz kayanın içindeki bir atomaltı parçacığının bilinci olsaydınız, çok hızlı hareket edecek ve bir "orada" bir "burada" olacaktınız. Kayanın dışındaki bir ses size "Her şey aynı anda oluyor" deseydi onu yalancı ya da şarlatan olmakla suçlayacaktınız. Ama kayaya uzak bir mesafeden bakıldığında kayanın birbirinden ayrı parçacıklardan oluştuğu ve bu parçacıkların olağanüstü hızda hareket ettiği fikri bir yalan gibi görünecekti.

Uzaktan görülen bir şey, yakından görülemiyor. Bunca *hareketlilik* kayayı *kımıldatmıyor* bile.

Evet. Anlamışsın. Yaşam, perspektifler serisidir. Bu gerçeği görmeye devam edersen, Tanrı'nın makro realitesini de anlamaya başlarsın. Ve tüm evrenin sırrını çözersin. *Her Şey aynı şeydir.*

Evren, Tanrı'nın bedeninin bir molekülüdür!

Gerçeğe çok uzak sayılmaz.

"Ölüm" denilen anda, makro realite bilincine geri döneriz.

Evet. Yine de döndüğünüz makro realite, *daha geniş bir makro realitenin mikro realitesidir.* Bu, sonu olmayan şekilde devam eder.

Biz Tanrı'yız. Sürekli Kendi Benliğimizi yaratmanın hareketi içindeyiz. Sürekli şimdi olduğumuz şeyin hareketi içindeyiz. Hareketle varlığımızı sürdürüyoruz... Şimdi olduğumuzdan vazgeçtiğimizde, bir başka şey oluruz.

Kaya bile sonsuza dek kaya olarak kalmaz. Ama sonsuza dek kalacakmış gibi görünür. Oysa kaya, kaya olmadan önce bir başka şeydi. Yine bir başka şey olacak.

Sizin için de aynı şey geçerli. Daima, şimdi olduğunuz "siz" değildiniz. Başka bir şeydiniz. Bugün, olanca harikuladeliğiniz içinde "yine bir başka şey"siniz.

Vay, çok şaşırtıcı. Gerçekten çok şaşırtıcı! Hiç böyle bir şey işitmemiştim. Bütün yaşam kozmolojisini benim anlayabileceğim şekilde anlattın.

Teşekkür ederim. Yaptığımın en iyisini yaparım.

Lanet olası iyi iş yaptın.

Böyle sözcükler kullanmak için uygun bir yer değil galiba.

Oh! Affedersin.

Şaka yapıyorum. Biraz konuyu hafifletmek için. Küfür beni "etkilemez". Ama nedense insanlar *Benim adıma* kendilerini "hakarete uğramış" hissediyor.

Ne yazık ki öyle. Neyse, galiba bir şey keşfettim.

Ne?

Tüm bu açıklamalar, sorduğum tek bir sorudan kaynaklandı: "Neden beden içindeyken 'zaman' var da, ruh bedenden ayrıldığında yok?"

Sen de "zaman"ın sadece bir perspektif olduğunu söyledin. Zaman ne "var" ne de "varlığı sona eriyor". Ruh perspektifini değiştirdiğinde, realitemiz de farklı olur.

Aynen böyle söyledim.

Makrokozmozda ruh *düşünce* ile *yaratılan* arasındaki *direkt* ilişkinin *farkında* olur. Düşünce ile deneyim arasındaki bağlantıyı anlar.

Evet, makro boyutta, kayayı da kayanın içindeki hareketi de aynı anda görürsün. Atomların hareketi ile hareketin yarattığı kayanın görünür hale gelmesi arasında "zaman" farkı yoktur. Kaya, hareketler olurken de kayadır. Hareketler *nedeniyle* kayadır. *Neden ve sonuç aynı andadır.*

İşte "ölüm" dediğimiz şeyde ruh bunun farkında olur. Şu anda en karmaşık gibi görünen bir olaya bile baktığınızda, "Tabii ki öyle" dersiniz. Her şey netlik kazanır. Ondan sonra üzerinde düşüneceğiniz yeni gizemlerle karşılaşacaksınız. Kozmik Çark içinde hareket ederken daha, daha büyük realiteler daha, daha büyük gerçeklerle yüz yüze geleceksiniz.

Perspektifiniz düşüncelerinizi yaratır, düşünceleriniz her şeyi yaratır. *Bedeninizden ayrılmadan önce* -sonra değil- bu gerçeği hatırlayabilirseniz, *tüm yaşamınız değişecektir*.

Ve düşünceleri kontrol etmenin yolu, perspektifi değiştirmekten geçiyor.

Aynen öyle. Farklı bir perspektif kazandığınızda her şeyle ilgili düşünceleriniz de farklı olacaktır. Bu yolla düşüncelerinizi kontrol ederek istediğiniz realiteyi yaratabilirsiniz. Kontrollü düşünce her şeydir.

Bazı insanlar buna "sürekli dua" der.

Bunu daha önce de söylemiştin. Ama hiç duayı bu anlamda düşünmemiştim.

Dua, düşüncenin kontrollü bir şekilde odaklanması ve yönlendirilmesidir. Düşünce kontrolü en yüce duadır. Böylece daima yalnızca en iyi ve en doğru olanı düşünürsün. Olumsuzluğa ve karanlığa odaklanmazsın. En olumsuz koşullar içindeyken bile -özellikle her şeyin karanlık göründüğü anlarda- sadece mükemmelliği görürsün.

Bu konuya tekrar tekrar dönüyorsun.

Size araçlar veriyorum. Bu araçlarla yaşamınızı değiştirebilirsiniz. Bu araçların en önemlisini size tekrar tekrar hatırlatıyorum. Tekrarlamak "yeniden bilmenize" yarar. Hem de en ihtiyaç duyduğunuz anda.

4

Teşekkür ederim; gitmek istediğim doğrultuda bana yol gösterdiğin için teşekkür ederim. Bu yüzden sana geldim. Bu yüzden diyalogumuzu çok seviyorum. Bu sohbetle içimdeki Yüceliği buluyor, diğerlerinin içindeki aynı yüceliği görmeye başlıyorum.

Bu söylediğini tüm evren kutluyor. Bu yüzden sana geldim ve Beni çağıran herkese gelirim. Şu anda bu kitabı okuyanlara da geliyorum. Çünkü bu sohbet yalnızca senin için yapılmadı. Dünyadaki milyonlarca insanla yapılmayı amaçladı. Kitap her insanın eline tam ihtiyaçları olduğu anda geç ti, bazen çok ilginç yollarla oldu. Ama bilgeliği çağıran daima kendileriydi.

Her biriniz bu sonucu kendiniz yarattınız. Belki size kitabı başkası vermiş "gibi görünebilir". Ama siz, Kendiniz buraya getirdiniz.

Şimdi yüreğindeki diğer soruların yanıtını birlikte araştıralım.

Ölümden sonra hayat hakkında biraz daha konuşabilir miyiz? Bu konuda mümkün olduğunca çok şey bilmek istiyorum.

Sen yeter diyene kadar konuşacağız öyleyse. Daha önce öldükten sonra sen ne olmasını istersen o olur demiştim. Yine söylüyorum. Sadece bedenliyken değil, bedenden ayrıldığınızda da kendi realitenizi yaratırsınız.

Önceleri bunu anlayamayabilirsiniz. Realitenizi bilinçli olarak yaratmayabilirsiniz. O zaman da deneyimleriniz diğer iki enerjiden biriyle yaratılacaktır: Kontrolsüz düşünceleriniz ya da kolektif bilinç.

Kontrolsüz düşünceleriniz, kolektif bilinçten ne kadar güçlüyse, düşüncelerinizi o oranda kendi realiteniz olarak deneyimlersiniz.

Kolektif bilinci ne kadar kabul etmiş, benimsemiş ve içselleştirmişseniz, o oranda kendi realiteniz olarak deneyimlersiniz.

Yaşamda, önünüzde daima üç seçim vardır:

1. Kontrolsüz düşüncelerinizin An'ı yaratmasına izin verirsiniz.

2. Yaratıcı bilincinizin An'ı yaratmasına izin verirsiniz.

3. Kolektif bilincin An'ı yaratmasına izin verirsiniz.

İroni şurada:

Şimdiki hayatınızda, bireysel farkındalığınızla yaratıcı bilincinizi kullanmakta güçlük çekiyorsunuz. Kendi bireysel anlayışınıza güvenmiyor, çevrenizi sarmalayan kolektif bilince teslim oluyorsunuz; size hizmet etse de etmese de.

Ölümden sonraki ilk anlarda ise, kolektif bilince teslim olmakta *güçlük* çekebilirsiniz. Çevrenizdeki kolektif bilinç size inanılmaz gelebilir ve bireysel anlayışınıza sımsıkı tutunabilirsiniz; size hizmet etse de etmese de.

Şunu hatırlayın: Eğer etrafınız düşük bilinçle kuşatılmışsa, bireysel anlayışınıza güvenmek size daha yararlı olacaktır. Yüksek bilinçle kuşatıldığınızda ise teslimiyetten daha büyük yarar görürsünüz. Dünyada yüksek bilinçli insanlarla birlikte

olmaya çalışmak akıllıcadır. Kiminle *arkadaşlık* ettiğinizin *önemini* ne kadar vurgulasam azdır.

Ölümden sonra ise bu konuda endişelenmenize gerek yoktur. Anında hem yüksek bilinçli varlıklar tarafından kuşatılacaksınız, hem de yüksek bilincin kendisi sizi sarmalayacaktır.

Yine de sevgiyle kuşatıldığınızı hemen anlamayabilirsiniz. Yine başınıza bir şeyler geldiğini düşünebilirsiniz. Hatta öldüğünüz andaki bilincinizin seviyesinde deneyimler yaşayabilirsiniz.

Bazılarınızın bilinçli olmasa da bazı beklentileri vardır. Yaşamınız boyunca, ölümden sonra ne olacağı ile ilgili düşünceleriniz, "öldüğünüzde" realiteye dönüşür. Ve birdenbire düşüncelerinizin gerçekleştiğinin (onları gerçek kıldığınızın) farkında olursunuz.

Tıpkı yaşamda olduğu gibi, en güçlü en yoğun düşünceleriniz daima gerçekleşir.

Öyleyse kişi cehenneme de gidebilir. Cehennem ateşinde yanabilir! Eğer kişi yaşamı boyunca cehennemin varolduğuna inanıyorsa ve yaptığı kötülüklerden dolayı cehennemlik olduğuna eminse cehennemde sonsuza dek yanabilir! Bundan nasıl kaçabilir? Oysa diyalogumuz boyunca cehennemin olmadığını söyledin. Aynı zamanda kendi realitemizi kendimizin yarattığını, her realiteyi düşünceyle yaratma gücümüz olduğunu da söyledin.

Öyleyse cehennem ateşi ve lanetlenme, *inananlar* için varolabilir.

Evet, seçtiğiniz realiteyi yaratabilirsiniz. Buna tarif ettiğin cehennem de dahil. Diyalogumuzda asla "cehennemi dene-

yimleyemezsiniz" demedim. Cehennemin olmadığını söyledim. *Çoğunuzun deneyimlediği şeyler gerçekte yoktur. Ama yine de deneyimlersiniz.*

Bu inanılmaz. Robin Williams, tam bu konuyla ilgili bir filmde oynadı. Filmin adı *Hangi Rüyalar Gerçekleşebilir (What Dreams May Come).*

Bu filmde de aynı sözler vardı.

Biliyorum.

Biliyor musun? Tanrı sinemaya mı gidiyor?

Tanrı film yapıyor.

Oh-ha!

Tanrı'nın sadece kitap yazdığını mı düşünüyorsun?

Robin Williams filmi aynen doğru mu? her şey filmde anlatıldığı gibi mi?

Hayır. Yüceliği anlatan hiçbir kitap, film ya da insan açıklamaları mutlak gerçek değildir.

İncil? İncil de mutlak gerçek değil mi?

Hayır. Ve bunu biliyorsun.

Peki, ya *bu* kitap? *Bu* kitap gerçek olmalı!

Hayır. Sen de materyali bireysel filtrenden geçirerek aktarıyorsun. Oldukça açık bir filtre olduğunu söylemeliyim. Gittikçe de *temiz* bir filtre oluyorsun. Ama yine de bir filtresin.

Bunu biliyorum. Bu konuyu açmamın nedeni, insanların ne bu kitabı ne de bir filmi mutlak gerçek olarak kabul etmelerini istiyor olmam. Çünkü bazı insanların okudukları ya da gördükleri bir şeyi mutlak gerçek olarak kabullenmeye eğilimi var.

Bu filmin yazar ve yapımcıları bazı büyük gerçekleri filmde yansıttılar. Tabii ki kendi filtrelerinden geçirerek. Ama vermek istedikleri mesajı etkin bir şekilde verdiler: Ölümden sonra beklediğin, seçtiğin realite neyse onu deneyimlersin.

Artık, konumuza geri dönelim mi?

Evet. Ama filmi seyrederken bir şey aklıma takıldı. Eğer cehennem yoksa ve ben olduğuna inandığım için cehennemi yaşıyorsam, o zaman gerçekten olup olmaması arasında ne fark var?

Yarattığın realitende kaldığın sürece bir fark yok. Ama böyle bir realiteyi sonsuza dek yaratamazsın. Bazılarınız için bu deneyim sadece birkaç salise sürecektir.

Eğer cehennem diye bir yer olduğuna inanıyorsam ve cehenneme gitmeyi hak ettiğimi düşünüyorsam, sonsuza dek cehennem yaratmamı önleyecek olan nedir?

Bilgin ve anlayışın.

Tıpkı bu hayatta olduğu gibi ölümden sonra da bir sonraki anın, bir önceki anda kazandığın yeni anlayışla yaratılır. Ve bir şeyi çok çabuk anlayacaksın. Daima neyi deneyimlemek

istediğini seçme hakkın var. Ölümden sonraki hayatta, sonuçlar anında yaratıldığı için, düşünce ile yarattıkların arasındaki bağlantıyı görmemen mümkün olmayacaktır.

Kendi realiteni kendinin yarattığını anlayacaksın.

Bu, ölümden sonra olanlar hakkında anlatılan hikayeler arasındaki farkı da açıklıyor.

Ölüme yakın deneyimler yaşayan kimi insan sevgi ve huzur hissediyor ve ölümden bir daha asla korkmuyor, kimi de korkuyla geri dönüyor. Karanlık ve şeytani güçlerle karşılaştıklarını söylüyor.

Ruh, zihindeki en güçlü düşüncenin deneyimini yaratır.

Bazı ruhlar, tıpkı bedendeyken yaptıkları gibi gerçek olmayan şeyleri yaratarak üzüntü ve acı çeker. (Endişe ve korkularının esiri olan insanlar gibi.)

Bazı ruhlar da çabucak uyum sağlar. Yeni düşünceleri düşünmeye başlayarak yeni deneyimlere çabucak geçer.

Ölümden sonra belirgin bir yol olmadığını mı söylüyorsun? Zihnimizin dışında varolan sonsuz gerçekler yok mu? ölümden sonra da mitoloji ve hayali deneyimler yaratmaya devam mı ediyoruz? Esaretten ne zaman kurtuluyoruz? Ne zaman gerçeği biliyoruz?

Ne zaman seçerseniz. Robin Williams'ın filminde bu vurgulanıyordu. Burada vurguladığımız şey de bu. Her Şey Olan'ın sonsuz gerçeğini bilmek isteyenler daha büyük gerçeği deneyimlemek isteyenler, büyük gizemi anlamak isteyenler, bunu gerçekleştiriyor.

Evet, Bir Büyük Gerçek var; bir -Final- Realite var. Ama siz daima kendi seçtiğiniz realiteyi yaşarsınız. Siz yüce yaratıcılarsınız. Realitenizi deneyimlerken bile realitenizi yaratıyorsunuz.

Bireysel realitenizi yaratmak yerine, daha büyük birleşik realiteyi anlamaya ve deneyimlemeye başladığınızda ise derhal bu seçiminize uygun yaşarsınız. Böyle bir seçimle, böyle bir arzu, istek ve bilme duygusuyla "ölen" kişiler derhal Birlik bilincini deneyimler. Diğerleri ise arzu ettikleri zaman, bu deneyimi yaşar.

Bu gerçek bedenli ve bedensiz ruhlar için değişmez. Sizi Bana dönmeniz için asla zorlamam. Zorlamadım ve zorlamayacağım. Ne zaman isterseniz, o zaman dönersiniz ister bedendeyken ister bedenden ayrıldıktan sonra. Ne zaman isterseniz bireysel Benliğinizi kaybederek Bir'e dönebilirsiniz. İsterseniz bireysel Benliğinizi yeniden yaratabilirsiniz.

Her Şey Olan'ın her boyutunu deneyimleyebilirsiniz. En küçüğünü de en büyüğünü de. Mikrokozmozu da makrokozmozu da.

Parçacık da olabilirim, kaya da.

Evet. Doğru.

İnsan bedenindeyken, bütünü değil, küçük bir parçayı deneyimliyorsunuz; mikrokozmozun küçük bir parçasını (en küçük parçası olduğunuzu kastetmiyorum tabii ki). Bedenden ayrıldığınızda (bazıları buna "spirit dünyası" diyor) perspektifiniz büyük ölçüde genişliyor. Birden her şeyi biliyormuş, her şey oluyormuş gibi hissediyorsunuz. Makrokozmik görüntü, şimdi anlamadığınız birçok şeyi anlamanızı sağlıyor.

O zaman anlayacağınız şeylerden biri de, büyük bir makrokozmoz daha olduğudur. Bu anlayış sizi büyüleyici bir şaş-

kınlık, heyecan, haz ve coşkuyla dolduracaktır. O zaman Benim bildiğimi bileceksiniz: Ama bu oyun asla sona ermez.

Gerçek bilgeliğe ulaşabilecek miyim?

"Öldükten" sonra tüm sorularının yanıtını almayı seçebilirsin ve kendini daha önce hiç düşünmediğin yeni sorulara açabilirsin. Her Şey Olanla Bir olmayı seçebilirsin. Ve ne olmak, ne yapmak istediğine karar verme imkanı bulursun.

En son bedenine geri dönmeyi mi seçiyorsun? Yeniden insan formunda, ama başka biri olarak mı yaşamayı seçersin? "Spirit dünyası"nda kalmayı mı seçersin? Daha büyük deneyimler yaşamayı mı seçersin? Bireyselliğini tümüyle "kaybederek" Bir'in parçası olmayı mı seçersin? Ne seçiyorsun? Ne seçiyorsun? Ne seçiyorsun? Daima size bu soruyu soracağım. Daima, bu soru evrenin sorusudur. Evren sizin seçimlerinize "evet" demekten başka bir şey bilmez. Size bu soruyu her an, her gün soruyor. Benimle sizin aranızdaki fark, siz bunun bilinçli olarak farkında değilsiniz. Ben biliyorum.

Söyle bana... sevdiklerim öldükten sonra benimle birlikte olacak mı? Ne olup bittiğini anlamam için bana yardım edecekler mi? Bazıları böyle olacağını söylüyor. Benden önce "gidenlerle" yeniden buluşacak mıyım? Sonsuza dek birlikte olabilecek miyiz?

Ne seçiyorsun? Bunların olmasını seçiyor musun? Öyleyse olacaktır.

Kafam karıştı. Hepimizin özgür iradesi olduğunu ve bu özgür iradenin ölümden sonra da devam ettiğini mi söylüyorsun?

Evet, bunu söylüyorum.

Bu doğruysa sevdiklerimin özgür iradeleri de benimkiyle uyumlu olmalı. Benimle aynı düşünce ve duyguyu paylaşıyorlarsa buluşuruz ya da öldüğümde beni karşılamayı seçmezler.

Peki ya ben sonsuza dek onlarla birlikte olmak isterken, onlardan bazıları daha yüksek boyutları deneyimlemek isterse ne olur?

Evrende çelişki yoktur. Çelişki gibi görünen şeyler vardır ama asla çelişki yoktur.

Tarif ettiğin bir durumda (bu çok iyi bir soru) ikiniz de seçtiğiniz şeyi deneyimlersiniz.

İkimiz de mi?

İkiniz de.

Nasıl olacağını sorabilir miyim?

Sorabilirsin.

Pekala. Nasıl...?

Tanrı hakkındaki düşüncen nedir? Benim sadece bir yer de, tek bir yerde mi olduğumu düşünüyorsun?

Hayır. Aynı anda her yerdesin. Tanrı her an, her yerdedir.

Bu konuda haklısın. Olmadığım bir yer yoktur. Bunu anlıyorsun, değil mi?

Zannediyorum.

İyi. Sizin için bunun farklı olduğunu neden düşünüyorsun?

Çünkü sen Tanrı'sın, ben ölümlüyüm.

Anlıyorum. Hala "ölümlülük" boyutunda takıldık...

Tamam, pekala... peki konuyu saptırmamak için benim de Tanrı olduğumu kabul edeyim, en azından Tanrısal malzemeden oluştuğumu. Benim de mi her yerde her zaman olabileceğimi söylüyorsun?

Bilinç, realitesinde neyi gerçek kılıyorsa odur. "Spirit dünyası"nda da ne düşünüyorsan, onu deneyimlersin.

Kendini bireysel bir ruh olarak, tek bir "zaman"la tek bir yerde olarak deneyimlemek istersen, bunu yapabilirsin. Daha geniş bir realiteyi seçersen aynı "anda" birçok yerde olabilirsin. Çünkü gerçekte yalnızca tek "zaman" ve tek "yer" vardır. Ve sen daima her yerdesin. Seçimin ise sadece bir parçada ya da birkaç parçada olmayı deneyimlemek olabilir.

Peki ya ben sevdiklerimle beraber olmak istiyorsam, onlardan biri de Bütün'ün parçası olmak istiyorsa? O zaman ne olur?

Sevdiklerinin ve senin aynı şeyi istememeleri mümkün değildir. Sen ve Ben, sevdiklerin ve Ben, hepimiz bir ve aynıyız.

Bir şeyi arzu etmen, Benim bir şeyi arzu etmemdir. Sen Ben olduğuma göre, senin arzun Benim arzumdur.

Sevdiklerinin arzusu da Benim arzumdur. Sevdiklerin Ben olduğuma göre, sevdiklerinin arzusu Benim arzumdur.

Bu bakışla, sen neyi arzu ediyorsan, sevdiklerin de onu arzu eder.

Dünyada da bu böyle. Hepiniz aynı şeyi arzu ediyorsunuz. Barış arzu ediyorsunuz. Zenginlik arzu ediyorsunuz. Haz arzu ediyorsunuz. Doyum arzu ediyorsunuz. İşinizden, ilişkilerinizden zevk almayı ve kendinizi ifade etmeyi, bedeninizin sağlıklı olmasını arzu ediyorsunuz. Hepiniz aynı şeyi arzu ediyorsunuz? Bu bir tesadüf mü? Tabii ki değil. Bu, *yaşamın doğal işleyiş yoludur.*

Dünyada spirit dünyasından farklı olan tek şey, hepiniz aynı şeyi istediğiniz halde, farklı yolları seçmenizdir. Bunlara sahip olma yolları hakkında farklı düşüncelere sahipsiniz. Her biriniz farklı istikametlerde aynı şeyi arıyorsunuz.

Bu farklı düşünceler farklı sonuçlar yaratıyor. Bu düşüncelere Çekirdek Düşünceler de diyebilirsiniz. Bu konudan daha önce bahsetmiştim.

Evet. Birinci Kitapta.

Çoğunuzun paylaştığı ortak bir Çekirdek Düşünce, "yokluk bilinci"dir. Çoğunuz varlığınızın derinliğinde bir şeylerin yeterince olmadığına inanıyorsunuz.

Yeterince sevgi yok, yeterince para yok, yeterince yiyecek, giysi, barınak, zaman, iyi düşünce yok. Ve kendinizin yeterince değerli olduğunuzu hissetmiyorsunuz.

Bu Çekirdek Düşünce "yeterli olmadığını" düşündüğünüz şeyi elde etmek için sizi stratejiler ve taktikler geliştirmeye zorluyor.

Arzu ettiğiniz her şeyin, herkese yetecek kadar bol olduğunu *anladığınızda*... bu taktik ve stratejilerden de anında vazgeçersiniz.

Sizin "cennet" dediğiniz şey, sizinle arzu ettiğiniz şeyler arasında bir ayrılık olmadığının farkındalığıdır.

Tanrı asla "Hayır" demez. Size daima tam arzu ettiğiniz şeyi veririm. Daima.

Gerçekten herkese daima *tam arzu ettikleri şeyi* veriyor musun?

Evet, sevgili insan. Daima.

Yaşamınız, arzu ettiğiniz şeyin yansımasıdır. İnandığınız ve arzu ettiğiniz şey sizindir. Size inanmadığınız şeyi veremem. Ne kadar arzu ettiğinizi söylerseniz söyleyin. Çünkü sizin düşüncelerinize karışamam. Bu yasadır. Bir şeye sahip olamayacağınıza inanmak, ona sahip olma arzunuzun olmamasıyla aynı şeydir. Ve aynı sonucu verir.

Ama Dünyada arzu ettiğimiz şeylere sahip olamıyoruz. Örneğin aynı anda iki yerde olamayız. Arzu ettiğimiz ama sahip olamadığımız çok şey var. Çünkü Dünyada hepimiz sınırlıyız.

Böyle gördüğünü biliyorum. Ve düşündüğün yaşamında doğrulanıyor. Daima inandığın şeyin deneyimini yaşarsın.

Aynı anda iki yerde olamayacağına inanıyorsan, olamazsın. Ama düşünce hızıyla aynı anda istediğin yerde olabileceğine inanıyorsan olabilirsin. Hatta birkaç yerde aynı anda kendini fiziksel olarak da ifade edebilirsin.

İşte burada kopuyorum. Bu bilginin, direkt olarak Tanrı'dan geldiğine inanmak istiyorum. Ama böyle şeyler söylediğinde, içimde adeta çıldırıyorum. Çünkü bu söylediklerine inanamam. Söylediklerinin doğru olduğunu nasıl kabul edebilirim ki. İnsan deneyiminde bu söylediklerini kanıtlayan bir şey yok.

Hiç de değil. Tüm dinlerde aziz ve bilgelerin bunu yaptığı anlatılır. Bunun için yüksek bir inanç mı gerekir? *Olağanüstü* yüksek bir inanç mı gerekir? Böylesine bir inanca ulaşan kişi bin yılda bir mi olur? Evet. Bu imkansız anlamına mı gelir? Hayır.

Bu inancı nasıl yaratabilirim? Bu olağanüstü yüksek inanca nasıl ulaşabilirim?

Oraya ulaşamazsın. Yalnızca orada *olabilirsin*. Sözcüklerle oynamaya çalışmıyorum. Olanı söylüyorum. Bu tür bir inanç, *Tam Bilmek* halidir. Bu, *elde etmeye* çalışabileceğin bir şey değildir. Elde etmeye çalıştığında, ona sahip olamazsın. Bu sadece *olmaktır*. Bilirsin. Olursun.

Olmak, *tam farkındalık* boyutudur. Farkında olmaya çalıştığında farkında olamazsın. Bu, tıpkı 1.60 boyundayken, 190 "olmaya" çalışmak gibidir. 1.90 boyunda olamazsın. Ancak "olduğunu" olabilirsin. 1.60. Ancak 1.90 metreye "gelişirsen", o zaman 1.90 *olursun*. O zaman 1.90'lıkların yapabildiklerini yapabilirsin. Ancak total farkındalık boyutunda olduğunda, total farkındalıkta olan varlıkların yapabildiklerini yapabilirsin.

Bu yüzden, bu şeyleri yapabilmek için "inanmaya çalışmak" yetmez. Total farkındalık boyutunda olduğunda, artık inanca gerek kalmaz.

Tam Bilmek, mucizeler yaratır.

Bir kez, meditasyon yaparken, Tam Birlik, total farkındalık deneyimi yaşadım. Harikaydı. Kelimelere sığamayacak bir harikalıktı. Yoğun bir vecd haliydi. O günden beri aynı deneyimi tekrar yaşamaya çalışıyorum. Meditasyon yapıyor ve total farkındalığı yeniden yakalamaya çalışıyorum. Ama nafile. Nedeni bu, değil mi? Bir şeyi aradığımda sahip olamayacağımı söylüyorsun. *Çünkü arayış ona sahip olmadığımın göstergesidir.* Aynı bilgelik. Bana bu diyalog boyunca bunu söylüyorsun.

Evet, evet. Şimdi anlıyorsun. Yüreğinde gittikçe netleşiyor. Bu yüzden aynı şeyleri tekrar edip duruyorum. Bel ki üçüncü, beşinci, onuncu kez işittiğinizde algılayabilirsiniz diye.

Soruyu sorduğum için memnunum. Çünkü "iki yerde aynı anda olabilirsiniz" ya da "istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz" gibi mesajlar tehlikeli olabilir. İnsanlar bir gökdelenden "Bakın, Ben Tanrı'yım! Uçabilirim!" diye bağırarak atlayabilir.

Bunu yapmadan önce total farkındalık boyutunda olsanız iyi olur. Eğer Tanrı olduğunuzu başkalarına kanıtlamak ihtiyacı duyuyorsanız, kendinizin Tanrı olduğunuzu bilmiyorsunuz demektir. Bu "bilmemek" realitenizde de kendini gösterecektir. Kısaca, yere çakılıp kalacaksınız demektir.

Tanrı, varlığını kimseye ispat etmeye ihtiyaç duymaz. Tanrı, Olandır. Tanrı'yla Bir olduğunu *bilen*, ne kendine ne başkalarına bunu kanıtlama ihtiyacı duyar.

İsa'ya "Eğer Tanrı'nın oğluysan, o çarmıhtan kurtul" diye bağırdılar. O hiçbir şey yapmadı.

Üç gün sonra, etrafta kalabalığın, şahidin, kanıt isteyen kimsenin olmadığı bir anda sessizce çok daha şaşırtıcı bir şey yaptı. Dünya hala onu konuşuyor.

Bu mucizede sizin kurtuluşunuz da var. Çünkü sadece İsa'nın gerçeği değil, Kim Olduğunuzun gerçeği size gösterildi. Belki bu sizi, kendinize söylediğiniz yalanlardan kurtarabilir. Başkalarının size söylediği ve doğru kabul ettiğiniz yalanlardan kurtarabilir.

Tanrı, sizi daima kendinizle ilgili en yüksek düşünceye davet ediyor. Şu anda gezegeninizde bu yüksek düşünceleri ifade eden varlıklar var. fiziksel objeleri var ediyor ve yok ediyorlar. Kendileri görünüyor ve kayboluyor. Bedenlerinde "sonsuza dek" yaşıyorlar ya da bedenlerine geri dönerek yeniden yaşıyorlar. Tüm bunları, tüm bunları *bildikleri* için yapıyorlar.

Geçmişte, bazı insanlar bunları yaptığında, yaptıklarına mucize dediniz, onları da aziz ve kurtarıcı ilan ettiniz. Onlar sizden daha aziz ve kurtarıcı değil. Hepiniz aziz ve kurtarıcısınız. *Her birinin sizlere verdiği mesaj da buydu.*

Buna nasıl inanabilirim? Tüm yüreğimle inanmak istiyorum ama inanamıyorum. İnanamıyorum.

Hayır inanamazsın. Sadece bilebilirsin.

Nasıl bilebilirim? Nasıl?

Kendin için ne seçiyorsan, başkasına ver. Kendin bilemiyorsan, başkasının bilmesine yardım et. Başkalarına, sahip oldukları gücü *söyle*. Onları yüreklendir. *Saygı* duy.

Başkasında gördüğün şeyi kendinde görmeye başlarsın. Bu, içsel gerçeğinin görünen ifadesidir. Bu gerçek, içindeki gerçek yazdığın kitaplarla da ifade bulur.

Bu kitapları yazan ben değilim. Yazar Sensin. Tanrı'sın. Ben sadece not alıyorum.

Tanrı bu kitabın yazarıdır... sen de öyle. Benim yazmamla senin yazman arasında bir fark yok. Fark olduğunu düşündüğün sürece, tüm yazılanların mesajını da kaçırmış olursun. İnsanlığın büyük bir bölümü de bu mesajı kaçırıyor. Bu yüzden size tekrar tekrar yeni öğretmenler gönderiyorum. Yeni ya da eski tüm öğretmenler size aynı mesajı yineleyip duruyor.

Bu öğretiyi kendi bireysel gerçekliğinin öğretisi olduğunu kabul etmekte zorlanmanı anlıyorum.

"Tanrı ve ben birim" hatta "Ben Tanrı'nın bir parçasıyım" diyerek bu öğretiyi dile getirdiğinde ya da yazdığında, dünyanın sana ne gözle bakacağını bilemiyorsun.

İnsanlar bana istedikleri gözle bakabilir. Ama şunu biliyorum: Bu kitaplarda bana verilen bilgilerin alıcısı olmayı hak etmiyorum. Bu gerçeğin elçisi olmaya kendimi layık görmüyorum. Şu anda Üçüncü Kitabın üzerinde çalışıyorum. Ama geçmişte o kadar çok hata yaptım, o kadar bencilce davrandım, o kadar çok insanı kırdım ki, bu harika öğretinin aktarıcısı olmaya kendimi *değerli* bulmuyorum.

Ama belki de bu üç kitabın en büyük mesajı şu: Tanrı herkesle konuşur. Aramızdaki en değersizlerle bile. Eğer Tanrı benimle konuşuyorsa, gerçeği arayan her insanın yüreğiyle de doğrudan konuşacaktır.

Hepimiz için umut var. Hiçbirimiz, Tanrı'nın bize sırtını döneceği kadar korkunç ve affedilmeyecek varlıklar değiliz.

Şu anda yazdığın şeye inanıyor musun?

Evet.

Sana şunu söyleyeyim: Sen değerlisin. Herkesin değerli olduğu gibi. Değersizlik duygusu, insan türünün kendisine verdiği en büyük ceza.

Siz değerinizi geçmişinizle belirliyorsunuz. Ben ise geleceğinizle.

Gelecek, gelecek, daima gelecek! Hayatınız orada, geçmişte değil. Gelecek. Gerçeğiniz orada, geçmişte değil.

Ne yapmış olduğunuz, yapacaklarınızın yanında öylesine önemsiz ki. Hatalarınız, yaratacaklarınızın yanında o kadar az ki.

Hatalarınızı affediyorum. Hepsini. Saptırdığınız arzularınızı, tutkularınızı, zarar veren davranışlarınızı, bencilce kararlarınızı hepsini hepsini affediyorum. Başkaları sizi affetmeyebilir ama Ben affediyorum. Başkaları sizi suçluluk duygunuzdan özgürleştirmeyebilir ama Ben özgürleştiriyorum. Başkaları sizin unutmanızı ve yolunuza devam etmenizi istemeyebilir. Ama Ben istiyorum. Siz geçmişte olduğunuz değil, şimdi olduğunuz gelecekte olacağınızsınız.

Bir günahkar, bir aziz olabilir; bir anda.

Gerçekte "günahkar" diye bir şey yoktur. Kimseye karşı günah işleyemezsiniz. Hele Bana karşı -asla! Bu yüzden size, "Affediyorum" diyorum. Bu kelimeyi sizin daha kolay anlamanız için kullanıyorum.

Gerçekte sizi *hiçbir şey* için affetmiyorum ve affetmeyeceğim. Çünkü affedilecek bir şey yok. Ama bu sözle sizi özgürleştirebilirim. Siz daima özgürsünüz. Bunu geçmişte de değişik öğretmenler vasıtasıyla size söyledim.

Peki neden işitmedik? Niçin bu büyük vaadinize inanmadık?

Çünkü Tanrı'nın iyiliğine inanamıyorsunuz. Benim iyiliğime inanmayı bırakın öyleyse. Sadece şu basit mantığı kurun:

Sizi affetmeye ihtiyacım yok, çünkü Bana zarar veremezsiniz, Beni incitemezsiniz. Ama kendinizi buna muktedir görüyorsunuz. Beni incitebileceğinize, bana zarar verebileceğinize inanıyorsunuz. Bu ne illüzyon! Bu ne kibir!

Sizi asla yargılamam, sizi asla cezalandırmam, sizden asla intikam almam derken işte bu gerçeği size anlatıyorum. Benim bunların hiçbirini yapmaya ihtiyacım yok. Hiçbir şekilde Beni kızdıramazsınız, zarar veremezsiniz, incitemezsiniz.

Aynı şey sizin için de geçerli. Hepiniz için. Ama siz incinebileceğinize, zarar görebileceğinize inanıyorsunuz. Bu yüzden inciniyor ve zarar görüyorsunuz. Zarar gördüğünüze inandığınız için intikam almak istiyorsunuz.

Acı çektiğiniz için, başkalarının da acı çekmesini istiyorsunuz. Bir başkasına acı çektirmek için haklı nedeniniz ne olabilir? Çünkü birisinin size zarar verdiğini "hayal ediyorsunuz", karşılığında ona acı çektirmenin "hakkınız" olduğunu düşünüyorsunuz.

İnsanların birbirine zarar vermesini doğru bulmuyorsunuz ama *siz* "haklı" olduğunuz için zarar verebilirsiniz, öyle mi?

Bu delilik. Başkalarına zarar veren tüm insanların kendilerini "haklı" gördüklerini anlayamıyorsunuz. *Her davranış, o davranışı yapan kişiye doğru gelir.*

Size göre onların aradığı ve istediği şey yanlıştır. Onlara göre ise doğrudur. Onların ahlaki ve etik değerleri, teolojik inançları, kararları, seçimleri, davranışları ve hayata bakış açıları size doğru gelmeyebilir... ama *onlar* bu değerleri doğ ru buluyor.

Onların değerlerine "yanlış" diyorsunuz. Sizin değerlerinizin "doğru" olduğunu kim söylüyor? Sadece siz. "Doğru"larınızda tutarlı olsanız bu bile anlamlı olabilir. Ama "doğ ru" ve "yanlış"la ilgili düşüncelerinizi o kadar sık değiştiriyorsunuz ki. Bunu birey olarak yapıyorsunuz, bunu toplumlar olarak yapıyorsunuz.

Toplumunuzun yirmi-otuz yıl önce "doğru" bulduğu bir şeyi bugün "yanlış" buluyorsunuz. Yakın geçmişte "yanlış" dediğiniz şeylere, bugün "doğru" diyorsunuz.

Kim neyin ne olduğunu söyleyebilir?

Ve oturup birbirimizi yargılıyoruz. Birisi neyin uygun, neyin uygun olmadığı ile ilgili sürekli olarak değişen fikirlerimize uyum gösteremediğinde onu suçluyoruz. Vay be! Gerçekten deliyiz. Neyin "doğru" neyin "yanlış" olduğu konusunda düşüncelerimizde bile kararlı olamıyoruz.

Problem bu değil. "Doğru" ve "yanlış" hakkında düşüncelerinizi değiştirmeniz problem değil. Tabii ki düşüncelerinizi değiştirmelisiniz. Yoksa asla gelişemezsiniz. Değişim evrimleşmenin aracıdır. Problem şu: Çoğunuz şu anda sahip olduğunuz değerlerin tek ve mükemmel doğru olduğunda ısrar ediyorsunuz. Ve herkesin bu doğrulara göre davranmasını istiyorsunuz. Bazılarınız *her şeyde* haklı olduğuna inanıyor ve kendi haklılığından başka bir şeyi gözü görmüyor.

Size yararı varsa inançlarınızdan vazgeçmeyin. Taviz vermeyin. Çünkü "doğru" ve "yanlış"la ilgili düşünceleriniz kim olduğunuzu tanımlıyor. Ama başkalarını da sizin gibi düşünmeye zorlamayın.

Ve şimdiki inançlarınızda da "takılı" kalmayın. Bu da gelişmenizi engeller.

Aslında bunu isteseniz de yapamazsınız. Çünkü yaşam sürüyor, sizle ya da sizsiz. Hiçbir şey aynı kalmaz, hiçbir şey değişmeden kalamaz.

Değişmeden kalmak hareketsizliktir. Hareketsizlik ise ölmektir.

Tüm hayat hareket halindedir. Kayalar bile hareket halindedir. *Her şey* hareket eder. Her şey. Hareket, hiçbir şeyin bir önceki anla tıpatıp aynı olmaması demektir. *Hiçbir şeyin.*

Aynı kalmak ya da aynı kalmaya çalışmak hayatın yasalarına karşıdır. Buna çalışmak aptalcadır. Çünkü bu mücadelede kazanan daima hayat olacaktır.

Değişin! Evet, değişin! "Doğru" ve "yanlış" düşüncelerinizi değiştirin. Fikirlerinizi, modellerinizi, teorilerinizi değiştirin.

En derin doğrularınızı değiştirin. Tanrı aşkına. Çünkü gelişim sizin kim olduğunuzla ilgili yeni düşüncelerinizdir. Kim, Ne, Nerede, Ne zaman, Nasıl ve Niçin hakkında yeni düşüncelerinizle gizemi çözer, hikayeyi bitirirsiniz... Ve yeni, daha büyük bir hikayeye başlarsınız.

Heyecan, yaratıcılık, içinizdeki Tanrı'nın ifadesi, *her şeyle* ilgili yeni düşüncelerinizdedir.

Her şeyin ne kadar "iyi" olduğunu düşünürseniz düşünün, daha iyi olabilir. Teolojilerinizin, ideolojilerinizin, kozmolojinizin ne kadar harika olduğunu düşünürseniz düşünün, daha da harika olabilir. Bilmediğiniz ve bilmekten haz alacağınız o kadar çok şey var ki.

Açık olun. AÇIK olun. Eskileriyle rahat olduğunuz için kapınızı yeni gerçeklere kapamayın. Hayat, rahatlık alanınızın sınırlarında başlar.

Başkalarını yargılamak için acele etmeyin. Yargılamaktan kaçının. Diğer kişinin "yanlışı" dün sizin "doğru"nuzdu; diğer kişinin hatalarını geçmişte siz de yapmıştınız, bugün düzelttiniz. Kendi seçimlerinizin ve kararlarınızın da başkalarının seçimleri ve kararları kadar "acı verici", "zararlı", "bencil" ve "affedilmez" olduğunu görün.

Başka birisinin "bunu nasıl yapabildiğine *inanamadığınızda*" nereden geldiğinizi unutmuş olursunuz. Sizin ve onun nereye gittiğini de.

Kendinizin kötü, değersiz ve affedilmez olduğunu düşünüyorsanız size şunu söyleyeyim: İçinizde sonsuza dek "kaybolan" tek bir kişi bile yok. Asla da olmayacak. Hepiniz, *her biriniz* oluş sürecindesiniz. Hepiniz, *hepiniz* evrimleşme sürecini deneyimliyorsunuz.

Benim amacım bu.

Sizin vasıtanızla.

5

Çocukken söylediğim bir duayı hatırlıyorum. "Tanrım, çatımdan girerek Bana gelmeni bekleyecek kadar değerli değilim. Bana değerli olduğumu söyle ki ruhum iyileşsin." Bu sözleri bana söyledin ve kendimi iyileşmiş hissettim. Artık kendimi değersiz hissetmiyorum. Kendimi değerli hissetmemi sağladın. Eğer insanlığa bir armağan verebilseydim, bunu verirdim.

Bu diyalogla armağanını verdin.

Bu diyalog bittiğinde de vermeyi sürdürmek istiyorum.

Bu diyalog asla bitmeyecektir.

Bu üçleme, Üçüncü Kitap da bittikten sonra demek istiyorum.

Bunu yapabilmen için daima yollar olacaktır.

Bunun için çok mutluyum. Çünkü ruhum bu armağanı vermenin açlığını çekiyor. Hepimizin vereceği armağanlar var. Benimkinin bu olmasını istiyorum.

Öyleyse ver. Yaşamında karşılaştığın her insana kendini değerli hissettir. Her insana kişi olarak değerli olduğunu hissettir. Bu armağanı ver. Dünyayı böyle iyileştirebilirsin.

Senden yardım diliyorum.

Her zaman yardım göreceksin. Biz arkadaşız.

Bu diyalogdan hoşlanıyorum ama daha önce konuştuğumuz konuyla ilgili bir sorum var.

Bekliyorum.

"Yaşamlar arası yaşam"dan bahsederken, "Seçim yaptığınız anda, bireysel Ben'liğinizi yeniden yaratabilirsiniz" demiştin. Bu ne demek?

İstediğiniz zaman, Bütünden ayrılıp yeni bir "Ben" olarak ya da önceki aynı "Ben"liğinizle dünyaya dönebilirsiniz demek.

Yani bireysel bilincime, şimdiki "ben" farkındalığına geri dönebilir miyim?

Evet, her zaman. Neyi arzu ederseniz onu deneyimlersiniz.

Bu hayata -Dünya'ya- "ölmeden" önceki aynı kişi olarak geri dönebilirim, öyle mi?

Evet.

Bedensel olarak?

İsa'yı biliyor musun?

Evet, ama ben İsa değilim. Asla onun gibi de olamam.

İsa "Benim yaptıklarımdan çok daha fazlasını yapabilirsiniz" demedi mi?

Evet, ama onun bu tür mucizeleri kastettiğini sanmıyorum.

Böyle sandığın için üzgünüm. Çünkü İsa öldükten sonra dirilen tek insan değildi.

Değil mi? Başkaları da mı var?

Evet.

Tanrım, bunu söylemek kafirliktir.

İsa'dan başkalarının da öldükten sonra dirildiğini söylemek mi kafirliktir?

Bazı insanlar böyle düşünüyor.

Öyleyse bu insanlar İncil'i okumamış.

İncil? İncil'de bu yazıyor mu?

Lazarus'u işittin mi?

Oh, bu haksızlık. Lazarus, İsa gücüyle hayata yeniden *döndü*.

Evet öyle. "İsa gücü" dediğin şeyin yalnızca Lazarus için mi rezerve edildiğini düşünüyorsun? Dünya tarihinde, tek bir kişi için?

Hiç böyle düşünmemiştim.

"Öldükten" sonra dirilen çok insan var. Hayata yeniden dönen çok insan var. Bu her gün oluyor. Hastanelerinizde sıklıkla oluyor.

Hadi ama. Hastanelerde tıp bilimi geçerli, teoloji değil.

Oh, anlıyorum. Tanrı'nın sadece geçmişteki mucizelerde parmağı var. Günümüzdeki mucizelerle ilgisi yok.

Hımm... pekala. Ama *hiç kimse İsa gibi kendisini öldükten sonra diriltemedi!* Hiç kimse öldükten sonra *böyle* geri dönmedi.

Emin misin?

Sayılır... oldukça...

Mahavatan Babaji'yi hiç işittin mi?

Doğu mistiklerini bu konuya sokmamalıyız. Çoğu insan bunlara inanmıyor.

Anlıyorum. Öyleyse onlar haklı olmalı.

Peki, söylediğini anladıysam; ruhların "öldükten" sonra yine fiziksel bedene isterlerse dönebileceklerini mi söylüyorsun?

Şimdi anlamaya başlıyorsun.

Pekala, öyleyse neden daha çok insan geri dönmüyor? Neden her gün bununla ilgili bir şey işitmiyoruz? Böyle bir şey dünya çapında haber olurdu.

Aslında çoğu kişi "ruh" olarak geri dönüyor. Ama çoğu bedene dönmeyi seçmiyor.

A-ha! İşte! Seni kıstırdım! Neden? Eğer böylesine kolaysa, neden daha çok ruh bunu yapmıyor?

Bunun kolaylık değil, arzu ile ilgisi var.

Yani?

Yani, fiziksel dünyaya, aynı bedende dönmeyi arzu eden ruhlara çok nadiren rastlanır.

Eğer bir ruh bedene dönmek istiyorsa, neredeyse daima farklı bir bedeni seçiyor. Böylece, yeni bir serüven, yeni hatırlamalar yaşıyor.

Genellikle, ruhlar bedenlerini terk ediyor çünkü o bedenle işi bitmiş oluyor. O bedene girdiklerinde amaçladıkları deneyimi tamamlamış oluyorlar.

Peki kaza sonucu ölen insanlar? Onlar deneyimlerini bitirmiş mi oluyor, yarıda mı kesmiş oluyor?

Hala insanların kaza sonucu öldüklerine inanıyor musun?

Ama kazalar oluyor?

Evrende hiçbir şey kazayla olmaz. "Kaza" diye bir şey yoktur, "tesadüf" diye bir şey de yoktur.

Eğer, kendimi bunun doğruluğuna inandırabilseydim, ölenlerin arkasından asla yas tutmazdım.

Yas tutmanız, onların istediği en son şey. Eğer nerede olduklarını kendi yüksek seçimleriyle orada olduklarını bilseydiniz, gidişlerini *kutlardınız*. Eğer ölümden sonra yaşamı bir an bile deneyimleyebilseydiniz, kendiniz ve Tanrı hakkında en yüksek düşüncenizi bir an olsun deneyimleyebilseydiniz, cenazede yüzünüzde kocaman bir tebessüm olurdu, yüreğiniz coşku ve hazla dolardı.

Cenazelerde kendi kaybımız için ağlıyoruz. Sevdiğimiz kişiyi bir daha asla göremeyeceğimiz, ona dokunamayacağımız, onu kucaklayamayacağımız için ağlıyoruz.

Bu iyi bir ağlama. Sevginizi ifade ediyorsunuz. Ama bedeni terk eden ruhun hazzını ve onu bekleyen geniş realitenin ve deneyimlerin ne olduğunu bilseniz, bu ağlamanız da kısa sürerdi.

Ölümden sonra yaşam nasıl bir şey? Gerçekten. Lütfen bana her şeyi anlat.

Bazı şeyler açıklanamaz. Açıklamayı seçmediğim için değil, şu anki koşullarınız ve anlayış seviyenizle söylenenleri idrak edemeyeceğiniz için. Ama yine de söylenecek çok şey var.

Daha önce konuşmuş olduğumuz gibi üç şeyden birini yapabilirsiniz. Tıpkı bu hayatınızda olduğu gibi kontrolsüz

düşüncelerinize teslim olabilirsiniz, bilinçli seçimle deneyimlerinizi yaratabilirsiniz. Ya da Her Şey Olan'ın kolektif bilincini deneyimleyebilirsiniz. Bu sonuncusuna "Yeniden Birleşmek" ya da "Bir'e Dönmek" deniliyor.

İlk yolu seçerseniz, çoğunuz için bu seçim uzun sürmeyecektir. (Dünyadaki davranışlarınızın tam zıddı) Çünkü deneyiminizden hoşlanmadığınız anda yeni ve daha hoş bir realite yaratmayı seçeceksiniz. Bunun için negatif düşüncelerinizi durdurmanız yeterli olacaktır.

Bu nedenle, o çok korktuğunuz "cehennem"i asla deneyimlemeyeceksiniz. Ama yine de severseniz bu durumda da "mutlu" olacaksınız. Çünkü istediğiniz şeyi yaşıyor olacaksınız (Tahmin ettiğinizden çok daha fazla insan "mutsuz" olmaktan "mutlu" oluyor. Ta ki artık seçmeyene kadar. Çoğunuz, daha deneyimlemeye başladığınız anda, yeni bir şey yaratmayı seçeceksiniz.

Dünya yaşamınızdaki cehennemi de aynen bu yolla elimine edebilirsiniz.

İkinci yolu seçerseniz, bilinçli olarak deneyiminizi yaratırsanız doğrudan "cennete" gidersiniz. Çünkü bu yolda herkes özgürce bilinçli seçimler yapar. Eğer cennete inanıyorsanız cenneti yaratırsınız. İnanmıyorsanız da seçimleriniz gittikçe daha iyi olacak... Ve cennete *inanacaksınız!*

Üçüncü yolu seçerek kolektif bilincin yarattıklarına teslim olursanız tam kabullenmeye, tam dinginliğe, tam hazza, tam farkındalığa ve koşulsuz sevgiye çabucak uyum sağlayacaksınız. Çünkü kolektifin bilinci budur. Böylece Bir'le bir olacaksınız. Bir'in içinde istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Bu, *nirvana*dır. "Bir'le bir olmak" deneyimini birçoğunuz meditasyon esnasında bir an için bile olsa yaşamışsınızdır. Bu tarif edilemeyecek bir hazdır.

Zaman olmayan sonsuz zamanda "Bir'le bir olmak" deneyimini bir "süre" yaşadıktan sonra deneyim yok olacaktır. Çünkü Bir Olmayan'ın olduğunu bilmeden Bir'i Bir olarak deneyimleyemezsiniz. Bunu anladığınızda yeniden ayrılık düşüncesini yaratacaksınız ve Bir'den ayrılacaksınız.

Böylece Kozmik Çark'ta sonsuza dek dolaşabileceksiniz.

Bir'e istediğiniz zaman, istediğiniz kadar, istediğiniz sıklıkta geri dönebileceksiniz. Kozmik Çark'ın herhangi bir noktasından Bir'e dönmenizi sağlayan araçlarınız olduğunu bileceksiniz.

Bunu şimdi, bu satırları okurken de yapabilirsiniz.

Yarın meditasyonunuzda yapabilirsiniz.

Her an yapabilirsiniz.

Öldüğümüz andaki bilinç seviyemizde kalmak zorunda olmadığımızı söylemiştin.

Arzu ettiğiniz anda bir başka bilinç seviyesine geçebilirsiniz. Ya da istediğiniz kadar "zaman" alabilirsiniz. Sınırlı perspektife ve kontrolsüz düşüncelere sahip bir bilinç boyutuyla "öldüyseniz" önce bu boyutu deneyimlersiniz. Sonra "uyanır" -bilinçlenir- ve kendi realitenizi yarattığınızın farkında olursunuz. Önceki boyuta "Araf", ikinci boyuta da "Cennet" diyorsunuz. Bir'liği deneyimlediğiniz üçüncü boyutu da Nirvana diye tanımlıyorsunuz.

Bu konuda soracağım bir şey daha var. Sorum "ölümden sonra" ile ilgili değil, beden dışı deneyimlerle ilgili. Bana bunu açıklar mısın?

Beden dışı deneyim, Kim Olduğunuzun özünün fiziksel bedenden ayrılmasıdır. Bu, rüya görürken, meditasyon yaparken, beden derin uykudayken olabilir.

Bu "seyahatler" esnasında, ruhunuz arzu ettiği yere gidebilir. Sıklıkla, böyle bir deneyim yaşayan kişi, bilinçli olarak böyle bir seçim yaptığını hatırlamaz. "Kendiliğinden böyle bir şey başıma geldi" der. Oysa, ruhun hiçbir aktivitesi seçimsiz yaşanmaz.

Bu "seyahatler" esnasında, sadece kendi yarattıklarımızı deneyimliyorsak, o zaman bize nasıl bir şeyler "gösterilebilir" ya da "açıklanabilir"?

Bize bir şeyler gösterilmesinin tek yolunun, bu şeylerin bizim yaratıcılığımızın bir parçası değil, bizden ayrı olarak varolan bir şey olması gerektiğini düşünüyorum. Bu konuda biraz yardıma ihtiyacım var.

Sizden ayrı olan hiçbir şey yoktur ve her şey sizin kendi yarattıklarınızdır. Bir şeyi anlayamamanı bile kendin yaratırsın. Kelimenin tam anlamıyla bir hayal ürünündür. Bu sorunun yanıtını bilmediğini hayal edersin ve bilmezsin. Bildiğini düşünürsen bilirsin.

Bu tür hayaller yaratmak için kendine izin ver ki Süreç devam edebilsin.

Süreç mi?

Hayat. Sonsuz süreç.

İster beden dışı deneyim dediğim yolla, ister rüyalar, ister uyanıkken büyük farkındalıklar, büyük uyanışlar, yaşadığın büyülü anlarda kendini kendine "gösterme" deneyimleri yaşarsın. O anlar "hatırlamak" anlarıdır. Hatırlamanın içine

koyduğun anlardır. Kendi yaratmış olduğun şeyleri hatırladığın anlardır. Bu hatırlamalar çok güçlü olabilir ve size doruk deneyimler yaşatabilir.

Böylesine harikulade bir deneyim yaşadığınızda "gerçek hayat"a dönmek, başkalarının "realite" dediği boyutla kaynaşmak çok zor olabilir. Çünkü artık realiteniz değişmiştir. Büyümüş, genişlemiştir. Eski realitenize dönemezsiniz. Bu, cini yeniden şişeye sokmaya çalışmak gibidir. Mümkün değildir.

Beden dışı deneyim yaşayan ya da "ölümden dönen" kişilerin bazen çok farklı görünmelerinin nedeni bu mudur?

Evet. Farklıdırlar, çünkü artık çok daha fazla şey biliyorlar. Ama yaşadıkları deneyimin üzerinden bir süre geçtiğinde, eski alışkanlıklarına geri dönebilirler. Çünkü yine bildiklerini unutmuşlardır. (Ama eski alışkanlıklarına yenik düştüklerinde eskisi kadar "mutlu" olamazlar. Mutluluk bir bilinç düzeyidir. Ve her bilinç düzeyinin mutluluğu farklıdır. Ç.N.)

Peki, "hatırlamayı sürekli kılmanın" bir yolu var mı?

Evet. Hatırladığınızı *sürekli* uygulayın. Bildiğinize göre davranın. İllüzyon dünyasının size gösterdiklerine göre değil. İllüzyon ne kadar çekici olursa olsun kendi bildiğinize göre yaşayın.

Tüm ustalar böyle yapar. Görünümlere göre değil, bildiklerine göre davranır.

Hatırlamanın bir yolu daha var.

Evet?

Bir başkasının hatırlamasına yardım et. Kendin için ne istiyorsan onu başkasına ver.

Bu kitaplarla bunu yaptığımı hissediyorum.

Evet, bunu yapıyorsun. Ne kadar uzun süre yaparsan o kadar az yapmak zorunda kalırsın. Bu mesajı başkalarına ne kadar çok gönderirsen o kadar az Kendine göndermek zorunda kalırsın.

Çünkü Ben ve O Biriz. Başkasına verdiğim şey, kendime verdiğim şeydir.

Gördün mü? Şimdi de sen Bana cevap veriyorsun. Bu böyle işler.

Vay, Tanrı'ya bir cevap verdim. Bu harika. Bu gerçekten harika.

Bunu sen Bana söylüyorsun.

Bu yüzden harika. *Ben Sana söylüyorum.*

Bizim, Bir olarak konuştuğumuz gün gelecek. O gün herkes için gelecek.

Eğer o gün, benim için gelecekse, Senin söylediklerini en doğru şekilde anlamalıyım. Bu yüzden bir konuya bir kez daha dönmek istiyorum. Bunu birkaç kez anlattığını biliyorum, ama gerçekten anladığımı bilmek istiyorum.

Nirvana denilen Birlik boyutuna ulaştığımızda -Kaynağa döndüğümüzde- orada kalmıyor muyuz? Bu soruyu sormak zorundayım, çünkü Doğu ezoterik ve mistik öğretilerden anladığımla çelişkiye düşüyor gibi geliyor.

Bütünle Birlik içinde kalmak, orada olmayı *hiçbir şey* kılar. "Olan", "Olmayan" olmadan "Olan" olduğunun bilincinde olamaz. Bir'in "mükemmelliği", mükemmel olmayan bir şey olmadıkça mükemmellik olarak deneyimlenemez. Birliğin mükemmelliğini deneyimleyebilmek için sürekli mükemmel olmayan şeyler yaratılmalıdır.

Mükemmellik içinde olduğumuzda, bir kez daha Bir'le birleştiğimizde, Her şey/Hiçbir şey oluruz. Varolduğumuzu nasıl *bilebiliriz*? Deneyimleyebileceğimiz hiçbir şey olmadığı için... Bilmiyorum. Bunu anlayamıyorum. Bir türlü söylemek istediğini yakalayamıyorum.

Yüce Çelişkiyi tarif ediyorsun. Bu, Tanrı'nın da çelişkisi.

Tanrı bu çelişkiyi (Tanrı olmadığını sandığı şeyleri) yaratarak çözümledi.

Tanrı Kendisinin bir parçasıyla, Bütünden daha az olanı yarattı. (Ve her an yaratıyor.) Böylece "Bütünü bilmeyene" kıyasla Bütün'ün Gerçekten Kim ve Ne olduğunu bilecekti. (Birliğin harikulade hazzını bilmek için ayrılığı deneyimlemek gerekir. Sevdiğiyle her an birlikte olan kişi sevgisinin gerçek boyutunu asla bilemez. Ama bir süre ayrıldığında...? Ayrıyken özleminin ve sevgisinin bilincine varır. Bu farkındalıkla yeniden birleştiğinde, iki sevgilinin Bir'liğinin gücü daha da artar ve yeni deneyimler yaratır. Yaratıcılık, Bilinçsiz Sevgi'yi Bilinçli Sevgi'ye dönüştürür. Bilinçsiz Sevgi, sevgisi-

nin bilincinde değildir. Ayrılıkla yaratılan deneyim, sevgiyi bilinçlendirir ve yaratıcı kılar. Yaratıcılık bilinci geliştirir. Gelişen bilinç yaratıcı olur ve Kendisini ifade ederek bilinir kılar. (Burada Tanrı da aynı şeyi yapıyor. Parçasını kendisinden ayırarak, parçanın deneyimleri vasıtasıyla Kendisini biliyor. Ç.N.)

Hepimizin Tanrı olduğunu düşünüyorum. Her birimiz, her an Bilmekten, Bilmemeye ve yeniden Bilmeye, Olmaktan Olmamaya ve tekrar Olmaya, Birlikten Ayrılığa, yeniden Birliğe, asla bitmeyen bir döngü içinde seyahat ediyoruz. Bu yaşamın çarkı. Kozmik çark.

Evet. Aynen. İyi açıklama.

Ama *sıfır noktasına* geri dönmek zorunda mıyız? Her seferinde sıfırdan başlamak zorunda mıyız?

Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Ne bu hayatta, ne başkasında. Her zaman özgür seçimin var. Tanrı'nın deneyimini yeniden yaratmak için istediğin şeyi yapmak, istediğin yere gitmek seçimine sahipsin. Kozmik Çarkın herhangi bir yerinde olabilirsin. Dünyaya istediğin şekilde "geri dönebilir", başka bir realiteye, solar sisteme ya da uygarlığa gidebilirsin. Tam Birliği yaşayan bazılarınız, aydınlanmış kişiler olarak "geri dönmeyi" de seçtiler. Ve bazılarınız ayrıldıklarında da "aydınlanmış kişi" idi. Ve yine kendileri olarak "geri dönmeyi" seçtiler.

Evet, Kozmik Çarkın herhangi bir noktasına geri dönebilirsiniz.

Yine de bu bile insanı umutsuzluğa düşürebilir. Hiç *dinlemiyor muyuz?* Nirvanada *kalamaz mıyız?* Sürekli bir yerlere "gidip gelmek" mi gerekiyor? Hiçbir yere gitmeyen bir sonsuz yolculukta mıyız?

Evet. Bu en büyük gerçek. Gidilecek hiçbir yer, yapılacak hiçbir şey "olmak" zorunda olduğunuz hiçbir kişi yok. Şu anda olduğunuzdan başka. Şu anda olmak istediğiniz kişisiniz. Şu anda gitmek istediğiniz yerdesiniz. Şu anda yapmak istediğinizi yapıyorsunuz. Usta, bu gerçeği bilendir. Bu da mücadeleye son verir. Usta bu mücadeleye son verendir. Usta, sizin mücadelenize son vermenize yardım edendir. Siz de başkalarının mücadelelerine son vermelerine yardım ettikçe ustalaşırsınız.

Bu süreç -Kozmik Çark- umutsuz bir serüven değildir. Tanrı'nın ve tüm hayatın harikuladeliğinin ve mükemmelliğin sürekli onaylanmasıdır. Bu serüvende umutsuzluğa düşecek hiçbir şey yoktur.

Yine de bana umutsuzca geliyor.

Belki fikrini değiştirebilirim. Seksten hoşlanıyor musun?

Çok seviyorum.

Seksle ilgili gerçekten büyük ve saplantılı düşünceleri olanlar hariç, çoğu kişi seksten hoşlanır. Sana, yarından itibaren sevdiğin ve cazip bulduğun herkesle sevişebileceğini söylesem... Bu seni mutlu eder mi?

Bu, onların arzusu hilafına mı olacak?

Hayır. Sevgi denilen insan deneyimini kutlamak istediğin herkes aynı şekilde sevgiyi seninle paylaşmak isteyecek.

Vay! Heeey! Harika!

Bir koşulla: Her birinin arasında bir süre dinlenmelisin. Hiç kesintisiz birinden diğerine gidemezsin.

Bunu bilmez miyim!

Fiziksel birleşmenin doruk deneyimini yaşayabilmek için, bir süre ayrı olmanın deneyimini de yaşamalısın.

Nereye varmak istediğini anlıyorum galiba.

Evet. Orgazmın olmadığı bir anı bilmezsen, orgazmın ne olduğunu da bilmezsin. Bu spiritüel orgazm için de geçerli.

Haz orgazma bağlı değildir. Orgazmı bildiğin için haz duyarsın.

6

Konuyu değiştirmek, Dünyanın değişimi hakkında konuşmak istiyorum. Ama önce, bir gözlemimi paylaşmak istiyorum. Sanki birçok şeyi yeniden konuşuyoruz. Sanki aynı şeyleri tekrar tekrar işitiyorum.

Bu iyi! Çünkü işitiyorsun!

Bitirdiğimizde, temel noktaları hazmetmiş olarak ifade edebileceksin.

Pekala. Haklısın. Şimdi, biraz *ileriye* gidelim. Birçok insan benim "Tanrı'yla direkt bağlantım" olduğunu düşünüyor. Ve gezegenimizin geleceğini bilmek istiyor. Bu soruyu daha önce sorduğumu biliyorum ama şimdi direkt bir yanıt istiyorum. Gezegen, birçok kişinin kehanette bulunduğu gibi mahvolacak mı? Eğer olmayacaksa, bu medyumların gördüğü ne? Değiştirebileceğimiz bir şey var mı? Dua mı etmeliyiz? Yoksa her şey umutsuz mu?

Bu soruları memnuniyetle yanıtlayacağım. Ama "ileriye gitmeyeceğiz".

Gitmeyecek miyiz?

Hayır. Çünkü zamanla ilgili açıklamalarımda yanıtlar size zaten verildi.

"Olacak olan her şey zaten oldu" bölümü mü?

Evet.

Peki "olmuş olan her şey" ne? Nasıl oldu? *Ne* oldu?

Hepsi oldu. Olabilecek olan her şey, bitmiş olaylar olarak oldu bile.

Bu nasıl olabilir? Nasıl olabileceğini hala anlayamıyorum.

Bunu, daha iyi anlayacağın terimlerle açıklayacağım. Belki yardımı olur. Çocukların bilgisayar video oyunlarında CD-ROM kullanmalarını hiç seyrettin mi?

Evet.

Çocuğun joystick ile yaptığı her harekete bilgisayarın nasıl karşılık vermeyi bildiğini hiç düşündün mü?

Evet, düşündüm. Ve merak ettim.

Her şey diskte kayıtlı. Çocuğun olası her hareketi, *uygun karşılıklarla* diskte kayıtlı olduğu için bilgisayar her harekete uygun karşılığı biliyor.

Bu ürpertici. Sanal gerçeklik.

Ne ürpertici? Her adımın, her sonun, her seçimin yarattığı sonuçların diskte programlanmış olması mı ürpertici?

Diskte "ürpertici" olan bir şey yok. Sadece bir teknoloji.

Eğer video oyunlarının teknolojisinin bir şey olduğunu sanıyorsan, evrenin teknolojisi dudağını uçuklatacaktır!

Kozmik Çarkı bir CD-ROM olarak düşün. Tüm olası sonuçlar orada kayıtlı. Evren sadece, *bu kez* hangisini seçeceğinizi bekliyor. Oyun bittiğinde kazansanız da, kaybetseniz de, başa baş kalsanız da evren yeniden soruyor: "Yine oynamak istiyor musun?" Bilgisayar diskiniz, kazanıp kazanmadığına aldırmıyor. Ve onun "duygularını incitemezsiniz". Sadece size yine oynamanız için şans sunar. Tüm sonuçlar zaten kayıtlıdır. Hangi sonu deneyimleyeceğiniz, yaptığınız seçimlere bağlıdır.

Tanrı sadece bir CD-ROM mu?

Size, herkesin anlayabileceği dilde anlatarak, anlamanızı sağlamaya çalışıyorum.

Hayat CD-ROM'a çok benzer. Tüm olasılıklar zaten olmuştur ve vardır. neyi deneyimlemek istediğinizi seçen sizsiniz.

Bu, Dünya gezegeni ile ilgili sorunun net bir yanıtıdır.

Medyumlarınızın, duru görücülerinizin söylediklerinin hepsi doğrudur. "Gelecekle" ilgili hangi pencereyi açarlarsa onu görürler.

CD-ROM'da tüm "gelecekler" mevcuttur. Ve hepsi olmuştur.

Zaman...

... Biliyorum, biliyorum "Zaman yoktur"...

... *Doğru.* Peki?

Her şey aynı anda oluyor.

Yine doğru. Neye odaklanırsanız o olur. Neye odaklanırsanız onu görürsünüz. Neye odaklanıyorsunuz?

Bana Dünyanın değişimiyle ilgili bir şey söylemeyeceksin, öyle mi?

Senin Bana söylemeni bekliyorum. Düşüncelerinizle, söylediklerinizle ve yaptıklarınızla buna karar vereceksiniz. Sen ne diyorsun? Neyi seçiyorsun?

Neler olacağını söylemeyecek misin?

Burada geleceğinizle ilgili kehanetlerde bulunmak için bulunmuyorum. Bunu asla yapmam. Zaten o kadar çok kişi kehanette bulunuyor ki. Dikkatli olmazsanız, korktuğunuz başınıza gelir, gittiğiniz yolu beğenmiyorsanız, *yönünüzü değiştirin.*

Bunu nasıl yapabilirim? "Otoritelere" karşı ne yapabilirim?

İçine dön. İçsel bilgeliğini ara. Sana ne söylüyorsa onu yap.

Eğer, Dünyanın değişimine neden olan çevre tahribatını önlemek istiyorsanız politikacılara ve sanayicilere yazın. Sivil toplum örgütleri oluşturun. Yolunuzda yürürken, etrafınıza pozitif enerji gönderin. Çevrenizdeki insanların paniğe kapılmasını önleyin. Problemlerin çoğu panik kaynaklıdır.

En önemlisi, korkmayın. Asla "ölemezsiniz". Sürecin daima işlediğinin bilincinde olun. Sükunetle olanların sizin için iyi olduğunu bilin.

Her şeydeki mükemmelliği yakalayın.

Gerçekten Kim Olduğunuzu yaratmak için en uygun koşullarda olacağınızı bilin.

Bu, barışın yoludur.

Bir şeylerden "kaçmaya" çalışmayın. Kaçtığınız şeyle daima yüzleşirsiniz.

Gelecekle ilgili karamsar olan insan, "mükemmellikte kalmayı" başaramamış insandır.

Başka bir önerin var mı?

Kutlayın! Hayatı kutlayın! Kendinizi kutlayın! Kehanetleri kutlayın! Tanrı'yı kutlayın! Kutlayın! Oyunu oynayın.

Ana haz getirin. An ne getirirse getirsin. Çünkü haz, Kim Olduğunuzdur ve Kim Olacağınızdır.

Tanrı her şeyi mükemmel yaratır. Eğer bir şeyde mükemmelliği görmüyorsanız, Tanrı'yı da bilemezsiniz.

Tebessüm edin! Mükemmelliği kutlayın!

Sadece mükemmelliği görün!

Dünyanın yörüngesini değiştirmesinden, bir meteor çarpmasından, zelzelelerden kaçınabilir miyim?

Tüm bunların negatif etkisinden kaçınabilirsin.

Sana sorduğum soru bu değildi.

Ama verdiğim cevap bu. Gelecekle korkusuzca yüzleş. Süreci anla ve mükemmelliği gör.

Bu huzur, bu dinginlik, bu sakinlik seni, başkalarının "negatif" dediği deneyim ve sonuçlardan uzak tutacaktır.

Peki tüm söylediklerin doğru değilse? Ya "Tanrı" değilsen? Benim üretken hayal gücümün bir ürünüysen?

Aynı soruya döndük, eh?

Pekala, ya öyleyse? Ne olur? Yaşamak için daha iyi bir yol biliyor musun? Huzurlu, dingin ve sakin kalmanı söylüyorum. Böylece gezegensel felaketler olursa, olabilecek en iyi sonucu alırsın.

Tanrı olmasam bile, sadece "sen" olsam bile, her şeyi uydurmuş olsam bile, daha iyi bir öneri bulabilir misin?

Hayır, sanmıyorum.

Benim "Tanrı" olup olmadığım bir şeyi değiştirmiyor. Üç kitaptaki bilgiyle, bilgeliği yaşa. Daha iyi bir yol olduğunu düşünüyorsan, onu dene.

Eğer bu kitaplardaki tüm konuşmaları yapan Neale Donald Walsch olsa bile, daha iyi öneriler bulman zordur. Şöyle düşünsen iyi olur: Ya konuşan kişi Tanrıdır ya da bu Neale denilen kişi oldukça zeki bir insandır. Ne fark eder?

Fark şurada: Eğer bunları söyleyenin Tanrı olduğuna inanırsam, daha dikkatli dinlerim.

Oh, palavra. Binlerce kez, yüzlerce farklı şekillerde sana mesaj gönderdim. Ve çoğunu dinlemedin bile.

Galiba öyle.

Galiba mı?

Peki, dinlemedim.

Bari bu kez dinle. Bu kitabı sana kim getirdi? Kendin. Tanrı'yı dinlemiyorsan, kendini dinle.

Ya da medyum arkadaşımı.

Ya da medyum arkadaşını.

Benimle dalga geçiyorsun ama seninle bir başka konu hakkında konuşmak istiyorum.

Biliyorum.

Biliyor musun?

Tabii ki. Medyumlarla ilgili konuşmak istiyorsun.

Nereden biliyorsun?

Ben medyumum.

Hey, öylesin. Tüm medyumların Anasısın.

Hak... lı... sın.

"Psişik güç"ün ne olduğunu bilmek istiyorum.

Hepinizin "psişik güç" dediğiniz duyusu var. Gerçek anlamda bir altıncı duyu. *Hepinizin her şey hakkında altıncı duyusu var.*

Psişik güç, sınırlı perspektifinizden daha geniş bir perspektife yönelme yeteneğinizdir. Sınırlı bireyselliğinizden daha fazlasını bilmek, hissetmek ve hayal etmektir. Etrafınızdaki *daha büyük gerçekliğe* girebilmek, farklı enerjiyi hissedebilmektir.

Bu yetenek nasıl geliştirilebilir?

"Geliştirmek" uygun bir kelime. Tıpkı kas gibi. Hepinizin kasları var. Ama bazılarınız kaslarınızı geliştirmeyi seçiyorsunuz, bazılarınız olduğu gibi bırakıyor ve daha az "kullanıyor".

Psişik "kas"ınızı geliştirmek için, egzersiz yapmalısınız. Kullanmalısınız. Her gün. Her zaman.

Kaslarınız kullanılmadığında yine orada ama zayıf. Az kullanılmış. Arada bir sezgisel "vuruş" yapıyorsunuz ama ona göre davranmıyorsunuz. Bir şeyle ilgili "önsezi"niz oluyor. Ama önsezinizi işitmezden geliyorsunuz. Bir rüya görüyor, bir "ilham" geliyor, ama geçip gitmesine izin veriyorsunuz, hiçbir şey yapmıyorsunuz.

Şükürler olsun ki, bu kitaplarla ilgili "vuruş"a dikkatinizi verdiniz yoksa bu satırları okumuyor olacaktınız.

Bu kitapla kazayla ya da tesadüfen mi karşılaştığınızı sanıyorsunuz?

Psişik "güç"ü geliştirmenin ilk basamağı, bu güce sahip olduğunuzu bilmektir. Her "önsezi"nize kulak verin, hissettiğiniz her duyguya, sezgisel her "vuruş"a dikkat edin. *Dikkat* edin!

Ve "bildiğinize" göre davranın. Zihninizin sizi engelleyecek konuşmalar yapmasına izin vermeyin. Korkularınıza yenilmeyin.

Önsezinizi korkusuzca ne kadar sık kullanırsanız size o kadar çok hizmet edecektir. Önseziniz daima orada. Sadece dikkatinizi ona verin.

Ama ben "her zaman park yeri bulmak" türü önseziden bahsetmiyorum. Gerçek psişik güçten bahsediyorum. Geleceği gören türden psişik güç, insanlarla ilgili asla bilemeyeceğin konuları bileceğin psişik güçten bahsediyorum.

Ben de onunla ilgili konuşuyordum.

Bu psişik güç nasıl çalışıyor? Psişik güce sahip olan insanları dinlemeli miyim? Eğer bir medyum kehanette bulunuyorsa, onu değiştirebilir miyim? Geleceğim taşta mı yazılı?

Bazı medyumlar, odaya girer girmez nasıl seninle ilgili şeyler söyleyebiliyor? Peki ya ...

Bir dakika. Birçok soruyu aynı anda soruyorsun. Biraz yavaşlayalım ve sorularını tek tek ele alalım.

Pekala. Psişik güç nasıl çalışıyor?

Psişik gücün nasıl çalıştığını anlamana yardımcı olacak psişik fenomenin üç kuralı vardır.

1. Düşünce enerjidir.
2. Her şey hareket halindedir.
3. Yalnızca şimdi vardır.

Medyumlar, bu fenomenin vibrasyonlarına (titreşimlerine) kendilerini açmış insanlardır.

Vibrasyonlar bazen zihinde resim oluşturur.

Bazen sözlerle şekillenen bir düşüncedir.

Medyum, bu enerjileri hissetmeyi öğrenendir.

Bu, önce kolay olmayabilir çünkü enerjiler çok hafif, çok yumuşaktır. Tıpkı bir yaz gecesindeki hafif esinti gibi. Bu esintiyi saçlarınızda hissettiğinizi sanırsınız ya da sandığınızı düşünürsünüz. Çok uzaklardan gelen bir sesi işittiğinizi düşünür ama emin olamazsınız. Gözünüzün kenarından yanan sönen bir ışık gördüğünüze yemin edersiniz ama başınızı kaldırıp baktığınızda ışık yoktur. "Acaba hayal mi gördüm" diye düşünürsünüz.

Başlangıçta, taze medyum daima böyle sorular sorar. Usta medyum asla sormaz, çünkü soru yanıtı uzaklaştırır. Soru sormak zihni devreye sokar. Bu, medyumun en son istediği şeydir. Önsezi zihinde değildir. Medyum olmak için aklınızın dışına çıkmalısınız. Çünkü önsezi ruhta oturur.

Önsezi ruhun kulağıdır.

Ruh, hayatın en ince vibrasyonlarını "yakalayacak" kadar, bu enerjileri "hissedecek" kadar, alandaki dalgalanmaları algılayacak ve deşifre edecek kadar duyarlı olan tek enstrümandır.

Her birinizin altı duyusu var, beş değil. Koklamak, tatmak, dokunmak, görmek, işitmek ve... *bilmek.*

"Psişik güç" şöyle çalışır:

Her düşünce enerji yayar. *Düşünce enerjidir.* Medyumun ruhu bu enerjiyi yakalar. Gerçek medyum durup enerjiyi yorumlamaz, enerji ona ne hissettiriyorsa, sözler adeta ağzından dökülür. Bir medyum ne düşündüğünüzü bu yolla bilir.

Yaşamınız boyunca hissettiğiniz her duygu ruhunuzda depolanır. Ruhunuz tüm duygularınızın deposudur. Gerçekten "açık" bir medyum, yıllarca önce depolamış olduğunuz

duygularınızı da şimdi ve burada "hissedebilir". Çünkü duygular için zaman yoktur. (Duygularınız siz hatırlamasınız da, bastırsanız da daima canlıdır. Ç.N.)

Bir medyum "geçmişinizi" bu yolla bilir.

"Yarın" da yoktur.

Her şey şu anda olup biter. Her olay enerji dalgası gönderir ve kozmik fotoğraf plakasında iz (resim) bırakır. Medyum "yarın"ın resmini şimdi oluyormuş gibi görür ya da hisseder. (Zaten *şimdi* oluyordur.)

Bazı medyumlar "geleceğinizi" bu yolla bilir.

Psikolojik olarak bu nasıl yapılır? Genellikle medyum bunu nasıl yaptığını bilmez. Medyum, yoğun odaklanmayla, kendisinin altmoleküler bileşenini uzaya gönderir. Medyumun "düşüncesi" hızla çok uzağa giderek, uzaktan, henüz yaşamadığınız "şimdi"yi görür.

Altmoleküler zaman yolculuğu!

Öyle de söyleyebilirsin.

Altmoleküler zaman yolculuğu!

Peeek-ala. Bu sohbeti vodvil gösterisine dönüştürmeye karar verdik.

Hayır, hayır. Ciddiyetle dinleyeceğime söz veriyorum... gerçekten. Lütfen devam et!

Tamam. Medyumun altmoleküler parçası, odaklandığı imgenin enerjisini emer ve bedenine geri getirir. Medyum "resmi görür", bazen titreme yaşar ya da "duyguyu hisseder".

Verileri, "işlemeden" anında aktarmaya çalışır. Gördüklerini veya hissettiklerini "sorgulamamayı" üzerinde "düşünmemeyi" öğrenmiştir. Sadece mümkün olduğunca dokunulmadan bilginin "akmasına" izin verir.

Haftalar sonra, eğer gördüğü ya da hissettiği şey olursa, bu medyuma "klarvoyan" yani duru görücü denir.

Eğer böyleyse, neden bazı "kehanetler" gerçekleşmiyor ya da "yanlış" çıkıyor?

Çünkü medyum geleceğin kehanetinde bulunmuyor. Sadece Sonsuz Şimdiki Zaman içindeki "olası olasılıklar"dan birini yakalıyor. Bu olası olasılıklardan birinin seçimini yapan kişi daima "geleceği okunan kişi"dir. Kişinin yaptığı seçim medyumun gördüğünden farklı olabilir.

Size birçok kez anlattığım gibi Sonsuz An, tüm "olası olasılıklar"ı içerir. Her şey milyonlarca farklı yolla olmuştur. Siz sadece algılama seçimi yaparsınız.

Algılamanızı değiştirdiğinizde, düşüncenizi değiştirirsiniz. Ve düşünceniz realitenizi yaratır. Her durumda, sizin beklediğiniz sonuç, zaten oradadır. Yapacağınız tek şey onu algılamaktır. Bilmektir.

Öyleyse her istediğimiz şey niye gerçekleşmiyor?

Bu konuyu Birinci Kitapta anlatmıştım. *Daima kendinize dilediğiniz şeyi değil, yarattığınız şeyi verirsiniz.* Algılamanızla düşünceyi, düşüncenizle realitenizi yaratırsınız.

Çok kafa karıştırıcı. Bu konuyu daha önce konuştuk ama yine de kafa karıştırıyor.

Bu yüzden tekrarlamak önemlidir. Birçok kez işitmek, zihninize yerleştirmenize imkan verir. Ve kafanız sonunda "düzelir".

Eğer her şey şimdi oluyorsa, hangi "olasılığı", kendi "şimdi"mde deneyimleyeceğime kim karar verir?

Seçimleriniz -ve seçimlerinize olan inancınız- herhangi bir konuyla ilgili inancınız, düşüncelerinizle yaratılır, bu düşünceler algılamalarınızdan doğar.

Algılama, "olaya nasıl baktığınız"dır.

Medyum, "yarın"la ilgili bütün yaptığınız seçimleri görür ve bu seçimlerin sonuçlarını da algılar. Ama gerçek bir medyum size daima "yeniden seçim" yapabileceğinizi ve sonuçları değiştirebileceğinizi söyler.

Ama sonuç "zaten olmuşsa", kime "oldu"? Değişik bir sonucu yaşayan "ben" kim?

Zaman çizgisinde birden fazla "siz" yürüyorsunuz. Bunu İkinci Kitapta detaylarıyla anlatmıştık. Yeniden okumanı öneririm. Orada öğrendiklerini, burada öğrendiklerinle birleştirirsen daha zengin bir anlayış kazanırsın.

Tamam. Haklısın. Biraz daha psişik konularla ilgili konuşmak istiyorum. Medyum olduğunu söyleyen çok insan var. Gerçeğini sahtesinden nasıl ayırabilirim?

Herkes "medyum"dur. Bu açıdan hepsi "gerçek"tir. Senin bilmek istediğin şey onların amacı olmalıdır. Sana yardım etmek mi istiyorlar yoksa kendilerini zenginleştirmek mi?

Kendisini zenginleştirme peşinde koşan "profesyonel medyumlar" psişik güçleriyle yapabileceklerini söyledikleri vaatlerde bulunur. "Kaybedilen sevgiliyi yeniden elde etmek", "zenginlik ve ün getirmek", hatta "kilo kaybetmene yardımcı olmak" gibi! Tüm bunları -bir bedel karşılığı- yapmayı vaat ederler. Hatta başkasıyla ilgili "okuma" yapabileceklerini de söylerler. Patronunuz, sevgiliniz, eşiniz, arkadaşınız gibi. Sizden o kişiyle ilgili bir şey getirmenizi isterler. "Bana bir atkı, bir resim, onun el yazısı, herhangi bir şey getir" derler.

Ve size o kişiyle ilgili çok şey söyleyebilirler. Çünkü herkes eşyasının üzerinde "enerji parmak izi" bırakır. Gerçek bir medyum bu enerji kalıntılarını hisseder.

Ama samimi bir medyum, asla başkasının size dönmesi, fikrini değiştirmesi için psişik "gücünü" kullanmaz. Yaşamını, psişik yeteneğini geliştirmeye ve kullanmaya adayan "gerçek" medyum, başkalarının özgür iradelerine asla müdahale etmez. Başkalarının düşüncelerine asla habersizce girmez. Başkalarının yaşam seçimlerine asla tecavüz etmez. Sizin bencilce çıkarlarınız doğrultusunda asla hizmet vermez. Size ancak kendi yaşam seçimleriniz doğrultusunda yol gösterir.

"Doğru" ve "yanlış"ın olmadığını sürekli söylüyorsun. Ama şimdi birçok "asla"ları sıraladın. Niye?

Fiziksel evrende işleyen doğal yasalar vardır. Bu yasaların en önemlilerinden biri de "neden-sonuç yasası"dır: *Yaratılan her sonuç, daima sonucu yaratan kişi tarafından deneyimlenir.*

Bu ne anlama geliyor?

Başkasına yaşattığın şeyi, bir gün sen yaşarsın. Başkasına yaptığın şey, bir gün sana yapılır.

Ne ekersen onu biçersin.

Aynen öyle. Kendine yapılmasını istemediğin şeyi başkalarına yapma.

İsa, "Kendine nasıl davranılmasını istiyorsan, başkalarına öyle davran" derken neden-sonuç yasasını öğretiyordu.

İşte bu nedenle gerçek medyumdan "kaybettiğiniz sevgiliyi" geri getirmesini talep ettiğinizde ya da eşinizin bir eşyasını götürüp onunla ilgili bilgi vermesini istediğinizde, bu isteğinizi reddeder. Başkalarının seçtiği yola, yaptığı seçimlere asla müdahale etmeyeceğini söyler. Başkaları hakkında özel bilgiler vermez.

Bu "hizmeti" size vermeyi kabul eden kişi, insani zayıflığınızı ve çaresizliğinizi, sizden para koparmak için kullanıyor demektir.

Bir medyumdan ölen kişiyle bağlantı kurmasını istemek doğ ru mudur?

Niye bunu isteyesiniz ki?

Bize söylemek istedikleri bir şeyin olup olmadığını öğrenmek için.

Eğer "ölen" kişi, sizin bir şeyleri bilmenizi istiyorsa, size bunu bir şekilde bildirecektir. Merak etmeyin.

Sizden önce "giden" sevdikleriniz kendi yolculuklarına devam ediyor, total hazzı deneyimliyor ve total anlayışa doğ ru yol alıyor.

Eğer, bir nedenle size ulaşmak istiyorsa, nasıl olduğunuzu bilmek ya da kendisinin iyi olduğunu bildirmek istiyorsa, bunu yapacaklarına güvenin. "İşaretleri" yakalayın. Sadece sizin hayal gücünüz, tesadüf ya da "uydurmanız" olarak işaretleri görmezden gelmeyin. Mesajı alın.

Tanıdığım bir kadın vardı. Ölmek üzere olan kocasına bakıyordu. Ona "eğer gidersen ne olur bana iyi olduğunu bildir" diye yalvarıyordu. Kocası bu sözü verdi ve iki gün sonra öldü. Daha bir hafta geçmeden, kadın gece yarısı uykusundan uyandırıldı. Yatağının başucunda birisinin oturduğunu hissediyordu. Gözlerini açtığında kocasını yanı başında gördüğüne yemin ediyordu. Gözlerini kırpıp açtığında kocası gitmişti. Bana bu hikayeyi anlattığında halüsinasyon gördüğüne inanıyordu.

Evet, bu çok yaygın işaretleri görürsünüz ama zihninizin size bir oyun oynadığını düşünürsünüz. Bu kitaplar için de aynı şeyi yapabilirsiniz.

Neden yapalım ki? Neden bir soru sorup yanıtını aldığımızda, yanıta inanmamayı seçelim?

Çünkü Tanrı'dan şüphe duyuyorsunuz. Thomas gibi inanmak için görmek, hissetmek, dokunmak istiyorsunuz. Oysa bilmek istediğiniz şey, görülemez, hissedilemez ve dokunulamaz. O, başka bir boyutta algılanabilir ve bu boyuta açık değilsiniz.

Oysa öğrenci hazır olduğunda öğretmen gelir.

Peki, ya bizim "giden" kişiye söylemek istediğimiz bir şey varsa?

Söyleyeceğiniz şeyi onların işitmeyeceğini mi sanıyorsunuz? Onlarla ilgili en ufak bir şey düşündüğünüzde, varlığın bilinci uçarak size gelir. "Ölmüş" kişi ile ilgili her düşünceniz, o kişinin Öz'ü tarafından tümüyle algılanır. Bu iletişimi kurmak için bir medyuma ihtiyacınız yok. Sevgi en iyi iletişim "medyum"udur.

Ah, peki *iki yönlü* iletişimi nasıl kurarız? Medyum buna yardımcı olabilir mi? Böyle bir iletişim mümkün mü? Tehlikeli mi?

Ruhlarla iletişimi kurmak mümkündür. Tehlikeli midir? Korkuyorsanız, her şey "tehlikelidir." Korktuğunuz şeyi yaratırsınız. Oysa korkacak hiçbir şey yoktur.

Sevdikleriniz asla sizden uzak değildir. Size daima bir düşünce kadar yakındır. Onlara ihtiyaç duyduğunuz her an yanınızdadır. Onları çağırmak zorunda bile değilsiniz. Çün kü sizi seven kişiler aura alanınızda en ufak bir rahatsızlık hissettiğinde uçarak size çekilir.

Yeni varoluşlarında, sevdiklerini rahatlatma olanaklarına da sahip olduklarını öğrenirler. Açıksanız, onların rahatlatıcı varlıklarını hissedersiniz.

İnsanların, "giden" sevdiklerini odada hissettikleriyle ilgili anlatılan hikayeler doğru olabilir.

Emin olabilirsiniz. Sevdiğinizin kolonya ya da parfüm kokusunu ya da içtikleri puronun kokusunu duyabilir, mırıldandıkları şarkıyı işitebilirsiniz. Birdenbire onlara ait şeyleri bulabilirsiniz. Bir mendil, bir cüzdan, bir kol düğmesi ya da mücevher birdenbire ortaya çıkabilir. Belki koltuk minderinin altında, belki dergi yığınlarının altında "bulabilirsiniz".

Tam sevdiğinizi düşündüğünüz, özlediğiniz, öldükleri için hüzünlendiğiniz bir anda, özel bir anın fotoğrafını bulursunuz. Bu şeyler "tesadüfen" olmaz.

Evrende tesadüf yoktur.

Şimdi soruna dönelim, iki yönlü iletişim kurmak için medyuma ihtiyacınız var mı? Hayır. Bazen yardımcı olabilir mi? Bazen. Bu medyumun motivasyonuna bağlıdır. Eğer medyum size, yüksek bedel ödediğiniz taktirde yardım(!) edeceğini söylüyorsa oradan anında uzaklaşın. Koşarak. Size gerçekten yardım etmek isteyen bir medyum, bir şey talep etmez. Bunu hizmet olarak yapar.

Böyle bir "medyum"a verdiği hizmetin karşılığını elinizden geldiğince verin. Onun cömertliğini suiistimal etmeyin. Verebilme imkanınız varken, ona çok az vermek ya da hiç vermemek bir suiistimaldir.

Kimin gerçekten hizmet ettiğine, bilgisini ve bilgeliğini paylaşmaya hazır olduğuna bakın. Bu insanlara saygınızı ve paranızı cömertçe sunun. Onlar da hizmet verirken rahatlıkla kendi ihtiyaçlarını karşılayabilsin. Çünkü bu insanlar IŞIK ELÇİLERİDİR.

7

Bir başka konuya geçmek istiyorum. Hazır mısın?

Sen hazır mısın?

Evet. Heyecanla doluyum. Üç yıldır Sana sormak istediğim her şeyi sormak istiyorum.

Başla.

Ezoterik gizemle ilgili bir soru sormak istiyorum? Reenkarnasyonla ilgili sorularıma yanıt verir misin?

Tabii ki.

Birçok dinler, reenkarnasyonun sahte bir doktrin olduğunu söylüyor. Sadece bir yaşamımız, bir şansımız olduğunu savunuyor.

Biliyorum. Bu doğru değil.

Böylesine önemli bir konuda nasıl yanlış olabilirler? Böylesine temel bir konuyla ilgili gerçeği bilmezler?

İnsanların çoğunun korku temelli dinlere inandıklarını biliyorsun. Bu dinler, tapılması gereken ve korku duyulan bir Tanrı'nın öğretisini sunuyor.

Dünya toplumunuz anaerkillikten ataerkilliğe korkuyu kullanarak geçti. Bu korkuyla eski din adamları insanları kontrol etti. Bu korkuyla kiliseler güç kazandı, inananların üzerinde hakimiyet kurdu.

Bir kilise, her pazar kiliseye gitmezseniz, Tanrı'nın sizi cezalandıracağını bile söyledi. Kiliseye gitmemek günah ilan edildi.

Herhangi bir kiliseye de gidemezdiniz. O kiliseye gitmek zorundaydınız. Farklı mezhepten bir kiliseye gitmeniz de günahtı. Bu bir kontrol ve korkuyla yönetme mücadelesiydi. Şaşırtıcı olan şey, kontrolü sağladılar. Buna inananların canı cehenneme!

Sen Tanrı'sın. Küfretme.

Küfreden kim? Buna inananların canı -cehennemegidiyor.

Suçluluk duygusu ve korku içinde canları cehennem azabı yaşıyor. İnsanlar Tanrı'nın kendilerini cehenneme göndereceğine inanıyor. Tanrı'nın tıpkı bir insan gibi -acımasız, bencil, affetmeyen ve intikamcı- olduğuna inandıkları sürece cehenneme de inanacaklardır.

Geçmişte, çoğu insan Tanrı'nın insan özelliklerinin ötesinde olacağını düşünemiyordu bile. Ve kiliselerinin "Tanrı'nın gazabından kork" öğretisini kabul ettiler. (Üstelik bu özellikler "iyi" insanı değil, "kötü" insanı tanımlıyor. İnsanlık kötülüğü baş tacı etmeye, iyiliği enayilik olarak görmeye daha mı yatkın acaba? Ülkemizde baş tacı edilenlere bakın. Ç.N.)

Sanki insanlar kendilerine iyi olmak konusunda güvenemiyordu. Kendi seçimleriyle doğruyu yapabileceklerine güvenemiyordu. Kendilerini hizada tutabilmek için kızgın, intikamcı bir Tanrı'nın doktrini olan dinleri yarattılar.

Reenkarnasyon öğretisi ise dinler için bir tehlikeydi.

Nasıl? Reenkarnasyon dinler için nasıl bir tehdit oluşturuyordu?

Kilise, "ya dediğimi yaparsın ya da cehenneme gidersin" tehdidiyle insanları kontrol ediyordu.

Reenkarnasyoncular ise şöyle söylüyordu: "Başka, başka, başka şanslarınız var. Endişelenmeyin. Yapabileceğinizin en iyisini yapın. Korku sizi paralize etmesin. Daha iyiyi yapabilmek için kendinize söz verin. Suçluluk duygunuzu, korkularınızı aşın ve yolunuza devam edin."

Doğal olarak kilise buna tahammül edemedi. Ve iki şey yaptı: Bir; reenkarnasyon öğretisini günah ve din karşıtı ilan etti. İki; günah çıkarma geleneğini yarattı. Günah çıkarma, kilise üyelerine reenkarnasyon vaatlerini sunuyordu: Bir şansınız daha var.

Böylece, günahlarımızı *itiraf etmezsek*, günahlarımızın cezasını çekecektik. Günah çıkarırsak, Tanrı itiraflarımızı duyacak ve bizi affedecekti. Böylece kendimizi güvende hissedecektik.

Evet. Ama burada bir tuzak vardı. Günahlarınız için doğrudan Tanrı'dan af dileyemezdiniz. Bunu kilise aracılığıyla yapmanız gerekiyordu.

Kilise günah çıkarmak isteyenlerin çokluğuna bakarak, bunun iyi bir üye artırma (ve gelir sağlama) yolu olduğunu

gördü. Bir süre sonra, kilise *günah çıkarmaya gitmemenin günah olduğuna* karar verdi.

Herkes yılda en az bir kere günah çıkarmak zorundaydı. Eğer günah çıkarmazlarsa, Tanrı'nın kızması için *bir neden daha* vardı.

Kilise kurallarını gittikçe artırdı. Her kuralın arkasında Tanrı'nın sonsuz laneti duruyordu. Tabii, kilise aracılığıyla uyulmayan kurallarla ilgili günah çıkarma yapıldığında, kişi Tanrı tarafından affediliyor ve lanetlenmekten kurtuluyordu.

Bu yaklaşım, bir süre sonra ters tepti. Artık insanlar itiraf ettikleri sürece her şeyi yapabileceklerine inanıyordu. Senede bir kez kiliseye gidip günahlarından kurtulabilirlerdi. Yüreklerdeki korku gittiğinde kilisenin üye sayısı (ve geliri) azaldı. Yüreklere yeniden korku salmanın bir yolu olmalıydı. Ve "Araf" yaratıldı.

Araf?

Araf. Bu yer cehenneme benziyordu. Ama geçici bir yerdi. Yeni doktrin, günah çıkarmış olsanız bile Tanrı'nın sizi cezalandıracağı bir yer vardı.

Bu doktrine göre, Tanrı her günahkar kulu, günahlarının sayısına ve boyutuna göre cezalandırıyordu. Büyük günahlar ve küçük günahlar vardı. büyük günahlar, eğer ölmeden önce itiraf edilmezse, sizi doğrudan cehenneme gönderiyordu. Küçük günahlar için ise itiraf değil, kiliseye bağış gerekiyordu.

Kiliseler yeniden dolmaya başlamıştı. Araf sayesinde kilisenin geliri yükseliyordu.

İnsanlar yine ancak kilise aracılığıyla günahlarından kurtuluyordu. Ama bunun bir "bedel"i vardı. Yapılan bağış

küçükse günahlarının bir kısmından kurtuluyor, büyükse Arafa hiç uğramıyorlardı bile. Cennete doğrudan gitmeye hak kazanıyorlardı. Tanrı'nın bu özel lütfu tabii ki zenginler ve kraliyet ailesi içindi. Kilisenin topladığı para, mücevher ve toprak inanılmaz boyutlardaydı. Ama bu özel "af" için gereken bedeli ödeyemeyen halk arasında infial başlamıştı. Fakir halkın cennete gitme umudu kalmadığı için kiliseye de güvenleri kalmamıştı. Bir kez daha kiliseye gidenlerin sayısı azalmıştı.

Peki buna nasıl çözüm buldular?

Mum yakmak adetini yaratarak.

İnsanlar kiliseye gelip ölenlerinin arkasından mum yakarlarsa ve birtakım özel ve uzun dualar okurlarsa ölen yakınlarının Arafta kalma sürelerini azaltabilirlerdi. Yani Tanrı cezalarında "indirim" yapardı. Fakirler kendileri için bir şeyler yapamasalar da, en azından ölmüş yakınlarına yardım edebiliyorlardı. Tabii ki her yakılan mum için kutuya birkaç madeni para atmak da yararlı oluyordu.

Kırmızı camın arkası yanıp sönen mumlarla, kutular ise yine parayla doluyordu. Tüm bunlar Araftaki zavallı ruhların acılarını "azaltmam" için yapılıyordu. (Bana rüşvet veriliyordu.)

Vaay be. Bu *inanılmaz*. İnsanlar bu düzmeceyi göremiyorlar mıydı? zavallı kilise, zavallı yöntemlerle halkın zavallılığından para kazanmaya çalışıyor. Zavallı halk, Tanrı dedikleri bir zavallının hiddetinden kendilerini korumak için, zavallıca kilisenin öğretilerine uymaya çalışıyor.

Ve halk gerçekten tüm bunlara inanıyor muydu?

Hem de nasıl.

Kilisenin reenkarnasyonu din karşıtı ilan etmesine şaşmamak gerek.

Evet. Ama Ben sizi tek bir hayat yaşamanız için yaratmadım. Bunda amacım ne olabilir? Evrenin sonsuzluğu içinde tek bir hayat yaşamanızın amacı ne olabilir?

Siz de buna bir anlam veremiyorsunuz. Ve "Tanrı'nın hikmetinden sual sorulmaz" gibi vecizeler(!) yaratıyorsunuz. Ben gizemli bir şey yapmıyorum. Yaptığım her şeyin bir nedeni var. Nedenim gayet açık. Sizi neden yarattığımı, hayatınızın amacını birçok kez bu üç kitapta açıkladım.

Reenkarnasyon, amacıma mükemmellikle uyuyor. Kim Olduğumu deneyimlemek için sizin de kendinizi birçok hayatta deneyimlemeniz gerekiyor. Ben evrende yarattığım sayısız bilinç boyutundaki sayısız varlıklar aracılığıyla Kendimi deneyimliyorum.

O zaman hayat diğer...

Tabii ki var. Bu devasa evrende gerçekten yalnız olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Ama bu konuya daha sonra girebiliriz.

Söz mü?

Söz.

Ruhunuzun amacı kendisini Her Şey olarak deneyimlemektir. Gelişiyoruz. Ol-uşuyoruz. Ne oluyoruz? Bilmiyoruz! Olana kadar bilemeyiz! Ama Bizim için haz, yolculuğun ken-

disidir. Sürekli daha geniş düşüncelerle Kendimizin Kim Olduğunu deneyimliyoruz. Ve sürekli hazzı yaşıyoruz. Sürekli Ol-uyoruz.

Ne söylediğimi anlıyor musun?

Evet. Bu kez söylediklerini *tekrar bile edebilirim.*

İyi.

Hayatının amacı, Gerçekten Kim Olduğuna -sürekli- karar vermektir. Bunu her gün yapıyorsunuz. Her davranışınızla, her düşüncenizle, her sözünüzle yapıyorsunuz.

Kim Olduğunuzdan doyum aldığınız oranda, yarattıklarınıza bağlanır, üzerinde (daha da mükemmel olması için) biraz oynamalar yaparsınız.

Paramahansa Yogananda Kendisinin Kim Olduğu ile ilgili düşüncesindeki "mükemmelliğe" çok yakın yaşayan bir insan örneğiydi. Kendisinin kim olduğunu ve Benimle olan ilişkisinin ne olduğunu biliyordu. Bunu deneyimsel olarak da yaşamında yansıtıyordu. Bebek Ruth da aynı şeyi yapıyordu.

Çok fazla insan bu boyutta yaşamıyor Yogananda ve Bebek Ruth kendileriyle ilgili tamamıyla farklı düşüncelere sahipti. Ama ikisi de kendi realitelerini harikuladelikle deneyimlediler.

İkisinin Benimle ilgili düşünceleri de farklıydı. Kim Olduğuma dair farklı bilinç boyutlarından geliyorlardı. Bu farklı bilinç boyutları onların düşüncelerine, sözlerine ve davranışlarına da yansıyordu.

Biri yaşamını huzur ve dinginlik içinde sürdürüyor, etrafına da bu huzuru ve dinginliği yayıyordu. Diğeri endişe, karmaşa ve kızgınlık (özellikle kendi istediği olmadığında) içinde yaşıyordu. Etrafındaki insanlara da karmaşa yaşatıyordu.

İkisi de iyi yürekliydi. Ama biri maddi olarak hiçbir şeye sahip olmamasına rağmen, sahip olduğundan daha fazla şey istemiyordu. Diğeri "her şeye" sahip olmasına rağmen asla istediği şeye sahip olamıyordu.

İki ruh da bu kez deneyimlemek istedikleri şeyin seçimini yaptı. Ve şimdi yeni seçimlerinin deneyimlerini yaşıyorlar.

İkisinin de yeniden bedenlendiğini mi söylüyorsun?

Reenkarnasyon -yeniden bedenlenme- tek seçim değildir.

Diğer seçimler neler?

Ne olmak istiyorlarsa odur.

Bazı ruhlar daha çok bilmek istedikleri için "eski" ruhların "okul"una gider. Bu okulda ne öğretilir? *Öğrenecek hiçbir şey olmadığı.* Öğrenecek hiçbir şey yoktur. Yapmanız gereken tek şey *hatırlamaktır.* Gerçekten Kim ve Ne olduğunuzu hatırlamak. Öbür tarafa (bu sözü sizin daha iyi anlayabilmeniz için kullanıyorum) geçtiklerinde bunu hemen hatırlayan ruhlar ise ne "olmaktan" haz alıyorlarsa onu olurlar. Beni deneyimlemenin sonsuz sayıda boyutu vardır. Bazıları ise fiziksel bedene geri dönmeyi seçebilir.

Herhangi bir fiziksel bedene mi?

Evet.

O zaman bazı ruhların hayvan olarak döndüğü de *doğru.* Tanrı bir inek olabilir. Kutsal inek! (Öh-hö) Affedersin.

Yaşamın boyunca stand-up komedi yapacak zamanın var. Nitekim, hayatına baktığında bunu iyi yaptığın ortada.

Bu sözün alkışı hak ediyor.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Şimdi ciddiyete dönelim.

Sorunun yanıtı -ruh bir hayvan olarak geri dönebilir mi- evet. Ama gerçek soru, dönmek ister mi? Yanıt büyük olasılıkla hayır.

Hayvanların da ruhu var mı?

Bir hayvanın gözlerine bakan herkes, bu sorunun yanıtını verebilir.

Peki büyükannemin, kedim olarak dünyaya dönüp dönmediğini nasıl bilebilirim?

Burada evrim denilen Süreçten bahsediyorum. Evrim daima gelişim istikametinde olur. Ruhun en büyük arzusu daima kendisinin daha yüksek boyutlarını deneyimlemektir.

Ruh kendisinin daima daha yüksek boyutlarını deneyimlemek istiyorsa, neden yeniden insan olarak gelme zahmetine girsin ki? Bu, nasıl bir "daha yüksek deneyim" olabilir ki?

Eğer ruh insan olarak dönüyorsa, bu daima evrimleşmek ve daha fazla deneyim kazanmak içindir. İnsanlar arasında öylesine fazla evrimsel boyut farkı vardır ki, bir ruh yüzlerce kez insan formunda gelerek evrimleşmeyi sürdürebilir.

Bu evrimleşme, daha düşük bir yaşam formuna dönerek gerçekleştirilemez. Ta ki ruh Her Şeyle Bir Olma boyutuna gelene dek.

Bu, sisteme her gün daha düşük yaşam formlarıyla giren "ye ni ruhlar" olduğu anlamına mı geliyor?

Hayır. Tüm ruhlar aynı Anda yaratıldı. Hepimiz Şimdi buradayız. Ama daha önce de açıkladığım gibi en yüksek farkındalığa ulaşan ruh, her şeyi "unutarak", "yeniden başlama" seçimine sahiptir. Böylece her şeyi yeniden hatırlayabilir, her şeyi bir kez daha yeniden yaratabilir. Bu şekilde Tanrı Kendisini yeniden deneyimlemeye devam eder.

Ruhlar, belirli bir formu ve belirli bir boyutu istedikleri kadar "tekrar etmeyi" de seçebilir.

Reenkarnasyon olmasa -yeniden fiziksel bedenlenme olmasa- ruh her şeyi tek bir yaşam içinde deneyimlemek zorunda kalacaktı. İnsan ömrü ise, kozmik saat içinde, bir göz kırpışın milyonda birinden de kısa.

Evet, reenkarnasyon bir gerçektir. Gerçek, amaçlı ve mükemmel.

Ama bir konuda net olamadım. Zamanın olmadığını, her şeyin aynı anda olduğunu söylüyorsun değil mi?

Öyle.

Ve ikinci Kitapta zaman konusunu derinlemesine ele aldın. Uzay-Zaman Sürekliliği içinde, değişik boyutlarda ve değişik noktalarda "her zaman" varolduğumuzu söyledin.

Doğru.

İşte burada işler karışıyor. Uzay-Zaman Süreci içinde "ben"imden biri "öldüğünde", *buraya yeniden bir başka kişi olarak geri dönüyor*... öyleyse... öyleyse, ben kimim? *Aynı anda iki kişi* olarak mı varoluyorum? Aynı şeyi sonsuzluk içinde yaptığımda -ki yaptığımı söylüyorsun- o zaman aynı anda yüzlerce kişi, binlerce kişi, milyonlarca kişi mi oluyorum? Uzay-Zaman süreci içinde milyonlarca noktada milyonlarca kişinin, milyonlarca versiyonu.

Evet.

Bunu anlamıyorum. Zihnim bunu bir türlü kavrayamıyor.

Aslında, gayet iyi açıkladın. Bu, çok gelişkin bir konsept. Ve oldukça da iyi açıkladın.

Ama... ama... bu doğruysa, "Ben" -ölümsüz olan "ben"in bir parçası. Kozmik Çarkın, sonsuz "şimdi"si içinde milyarlarca noktada, milyarlarca form içinde, milyarlarca farklı yollarla evrimleşiyor olmalıyım.

Yine doğru. Aynen böyle yapıyorum.

Hayır, hayır. Ben böyle yapıyor olmalıyım dedim.

Yine doğru. Ben de bunu söyledim.

Hayır, hayır, ben...

Ne söylediğini biliyorum. Sen Benim, senin söylemiş olduğunu söylediğimi söyledin.

Hala Bizim birden fazla olduğumuzu düşündüğün için karmaşa yaşıyorsun.

Öyle değil mi?

Asla birden fazla Biz olmadık. Asla. Bunu yeni mi anlıyorsun?

Burada ben *kendi kendime* mi konuşuyorum?

Öyle bir şey.

Yani, Sen Tanrı değil misin?

Ben bunu söylemedim.

Yani Tanrı olduğunu söylüyorsun?

Bunu söylüyorum.

Ama Sen Tanrıysan ve Sen bensen ve ben Sensem -o zaman... o zaman... *Ben* Tanrı'yım!

Evet, nihayet!

Fakat ben sadece Tanrı değilim -aynı zamanda *herkesim.*

Evet.

Fakat... bu benden başka hiç kimsenin ve hiçbir şeyin olmadığı anlamına mı geliyor?

"Babam ve Ben Biriz" demedin mi? (İsa'nın sözü)

Evet, fakat...

Hepimiz Biriz demedin mi?

Evet. Ama bunu *gerçekten* söylediğini bilmiyordum. Sembolik olarak söylediğini düşünüyordum. Bunun *gerçeğin* bir ifadesi olduğunu değil, felsefi bir ifade olduğunu düşünüyordum.

Tam anlamıyla gerçeğin ifadesi. Hepimiz Biriz. "Başkalarına ne yapıyorsan... Bana yapıyorsun" sözünün anlamı da bu.
Şimdi anlıyor musun?

Evet.

Ah, nihayet. Nihayet!

Fakat... fakat... birisiyle birlikteyken -örneğin eşim ya da çocuklarım- onlardan *ayrı* olduğumu hissediyorum. Onlar "ben"den *başkaymış* gibi geliyor.

Bilinç harika bir şeydir; milyonlarca, milyarlarca, milyar kere milyar parçaya bölünebilir.
Ben, Kendimi sonsuz sayıda "parçalara" böldüm. Böylece her "parça"m, Kendisine bakarak Kim ve Ne Olduğunun muhteşemliğini görebilsin diye.

Peki neden bu unutkanlık, bu inançsızlık periyodundan geçmek zorundayım? *Hala* tam anlamıyla inanamıyorum! *Hala*, unutkanlık içinde dolanıyorum.

Kendine böyle acımasız olma. Bu, sürecin bir parçasıdır. Böyle olması gerekiyor.

Öyleyse şimdi bana neden bunları anlatıyorsun?

Çünkü artık zevk duymamaya başlamıştın. Hayatın haz almaktan çıkmaya başlamıştı. Sürecin içinde kaybolmuş, bunun yalnızca bir süreç olduğunu unutmuştun.

Ve Beni çağırdın. Sana gelmemi istedin. Anlamana yardımcı olmamı istedin. Sana yüce gerçeği göstermemi, en büyük gizemi açıklamamı istedin. Kendinden gizlediğin sırrı. Kim Olduğunun sırrı.

Ben de Senin istediklerini yaptım. Şimdi, yeniden hatırlıyorsun. Bu önemli olacak mı? Yarınki davranışlarını değiştirecek mi? Bu akşam neleri farklı görmeni sağlayacak.

Şimdi yaralıların acılarını iyileştirecek misin, korku dolu olanların endişelerini rahatlatacak mısın, yokluk içinde olanların ihtiyaçlarını karşılayacak mısın, başarılarının muhteşemliğini kutlayacak mısın? Beni her yerde görecek misin?

Gerçeği hatırlaman, yaşamını değiştirecek mi? Başkalarının yaşamlarını değiştirmesine yardımcı olacak mısın? Yoksa unutkanlığa geri mi döneceksin? Bencilliğin pençesine yine düşecek misin? Bu uyanıştan önceki küçüklüğüne, kendin hakkında küçük düşüncelerle yarattığın küçük dünyana geri mi döneceksin?

Hangisi olacak?

8

Hayat, gerçekten sonsuzluk içinde sürüyor, değil mi?

Kesinlikle sürüyor.

Hayatın sonu yok.

Sonu yok.

Reenkarnasyon bir gerçek.

Evet. "Öldükten" sonra ne zaman istersen fiziksel bedene geri dönebilirsin.

Ne zaman geleceğimize biz mi karar veriyoruz?

"Eğer" ve "ne zaman"a -evet.

Ne zaman terk etmek istediğimize de biz mi karar veriyoruz? Ne zaman ölmek istediğimizi biz mi seçiyoruz?

Hiçbir deneyim, ruhun arzusu hilafına yaşanmaz. Ruh, her deneyimi kendisi yarattığına göre, bu zaten mümkün değildir.

Ruh hiçbir şey istemez. Ruh her şeye sahiptir. Tüm bilgeliğe, tüm bilmeye, tüm güce, tüm güzelliğe. Ruh, Sizin asla uyumayan asla unutmayan parçanızdır. Ruh, bedenin ölmesini ister mi? Hayır. Ruhun arzusu asla ölmemenizdir. Ama ruh, o bedende kalmanın artık hiçbir amacı kalmadığını gördüğünde bedenden ayrılmakta bir an bile tereddüt etmez. Bedeni geride bırakarak bir başka forma geçer.

Ruhun arzusu asla ölmememiz ise, neden ölüyoruz?

Ölmüyorsunuz. Sadece form değiştiriyorsunuz.

Eğer ruhun arzusu *bunu* yapmamamız ise, neden yapıyoruz?

Ruhun arzusu bu değil. Siz "form -değiştiren"siniz!
Belirli bir formda kalmanın artık yararı olmadığında ruh formunu değiştirir. İstekle, seçimle, hazla -ve Kozmik Çarkta yoluna devam eder.

Hazla mı?

Büyük hazla.

Hiçbir ruh pişmanlıkla ölmez mi?

Hiçbir ruh ölmez -asla.

Hiçbir ruh içinde bulunduğu bedenden ayrılacağı için, "öleceği" için üzüntü duymaz mı?

Beden de asla "ölmez". O da ruhla birlikte şekil değiştirir. Ama senin ne demek istediğini anlıyorum. Şimdi senin anlayacağın dilde konuşacağım.

Eğer ölümden sonraki yaşamla ilgili neyi yaratmayı seçeceğin hakkında net bir anlayışa sahipsen ya da ölümden sonra Tanrı'yla birleşme deneyimini destekleyen net inançlara sahipsen, ölüm denilen şeyden hiçbir ruh asla üzüntü duymaz. Böyle bir bilinç yapısında ölüm harikulade bir andır, harikulade bir deneyimdir. Ruhun doğal formuna dönüşüdür. Olağanüstü bir hafiflik, total özgürlük, sınırsızlık hissedilir. Yeniden Birliğe kavuşmanın yüce farkındalığı vardır.

Bu değişimden ruhun üzüntü duyması mümkün değildir.

Öyleyse ölümün *mutlu* bir deneyim olduğunu söylüyorsun.

Mutlu olmayı seçen ruhlar için, evet, daima.

Peki, ruh bedenden ayrılmayı böylesine istiyorsa, neden çekip gitmiyor? Neden bedende kalıyor?

"Ruh, bedenden ayrılmak ister" demedim. Ruh, ayrıldığında haz duyar dedim. Bu iki şey farklıdır.

Bir şeyi yaparken de mutlu olabilirsiniz. Sonra başka bir şey yaparken yine mutlu olabilirsiniz. İkinci şeyi yaparken duyduğunuz haz, birincisini yaparken mutsuz olduğunuz anlamına gelmez.

Ruh, bedende olmaktan mutsuz değildir. Tam aksine, ruh şimdiki formunuzda siz olmaktan mutludur. Bu, ruhun bedenden ayrıldığında aynı şekilde mutlu olmayacağı anlamına gelmez.

Ölümle ilgili anlamadığım ne çok şey var.

Evet, çünkü ölüm hakkında düşünmekten hoşlanmıyorsun. Ama hayatı anlamaya çalıştığınız kadar, ölümü de anlamaya çalışmalısınız. Yoksa hayatı da anlayamamış olursunuz.

Her an başladığı anda biter. Bunu görmüyorsanız, her anın özgünlüğünü göremiyorsanız, ana sıradan dersiniz. Sıradan an.

Başlamaya başlayan her şey, bitmeye de başlar. Bunu derinden anladığınızda, her anın -ve hayatın- hazineleri size açık olur.

Eğer ölümü anlamazsanız, yaşam size kendisini sunamaz. Sadece anlamanız da yetmez. *Hayatı sevdiğiniz kadar ölümü de sevmelisiniz.*

Eğer her insanla paylaştığınız anın, o kişiyle paylaştığınız son an olduğunu düşünürseniz, hiçbir anınız sıradan olmayacaktır. Her an, son an olarak, size olanca güzelliğini sunacaktır. Her an büyülü bir an olacaktır. Kendi ölümünüzü düşünmeyi reddettiğinizde, kendi yaşamınızı düşünmeyi de reddedersiniz. Anı kaçırdığınızda onun güzelliklerini de kaçırırsınız. Anın dışından teğet geçer ama anın içine eğilemezsiniz. Bir şeye derinlemesine baktığınızda onu gerçekliğiyle görebilirsiniz. O zaman illüzyon sona erer. Gerçek daima haz doludur.

O zaman illüzyondan bile haz alırsınız. Çünkü onun bir illüzyon olduğunu *bilirsiniz.* Oysa tüm acılarınızın kaynağı gerçek sandığınız illüzyonlardır.

Gerçek olmadığını bildiğiniz hiçbir şey acı vermez. İllüzyon bir film, zihninizin sahnesinde oynanan bir tiyatro gibidir. Durumu, karakterleri ve diyalogları yaratan sizsiniz.

Hiçbir şeyin gerçek olmadığını anladığınız an hiçbir şey acı vermez.

Bu hayat için olduğu kadar, ölüm için de geçerlidir. Ölümün de bir illüzyon olduğunu anladığınızda, ölümden de haz duyarsınız. *Başkasının* ölümünden de haz duyarsınız.

Bu size garip mi geliyor? Söylemesi bile garip mi geliyor? Sadece ölümü... ve hayatı anlamadığınızda.

Ölüm asla bir son değildir, daima bir başlangıçtır. Ölüm bir kapının açılmasıdır, kapanması değildir.

Hayatın sonsuz olduğunu anladığınızda, ölümün kendi illüzyonunuz olduğunu da anlarsınız. Bu illüzyonu gerçek sandığınızda endişe ve korku duyar, bedeninizin siz olduğuna inanmaya başlarsınız.

Siz bedeniniz değilsiniz. Bedeninizin yok olması, sizi yok etmez.

Ölüm size gerçek olanın hayat olduğunu öğretmelidir. Ve hayat size kaçınılmaz olanın ölüm değil, geçicilik olduğunu öğretir.

Geçicilik tek gerçektir.

Hiçbir şey kalıcı değildir. Her şey değişir. Her an. Her an. Bir şey kalıcı olsaydı, *olamazdı.* Kalıcılık kavramının bile bir anlam ifade etmesi için geçiciliğin bilinmesi gerekir. Bu nedenle *kalıcılık bile geçicidir.* Bunu derinden kavradığınızda Tanrı'yı da kavrarsınız.

Bu Drahma'dır, bu Buddha'dır. Bu Buddha Drahma'dır. Öğretmen ve öğreti birdir. Gözlenen ve gözleyen birdir.

Asla Bir'den *başka* bir şey yoktur. Kendi hayatınızı bir film gibi gözlemlerken, filme kendinizi kaptırmayın illüzyonu görün! Kendinizi Bir tutun. İllüzyondan zevk alın! Ama illüzyon olmayın.

Siz illüzyon değilsiniz. Siz illüzyonun *yaratıcısınız.* Bu dünyadasınız ama bu dünyadan değilsiniz. Ölüm illüzyonunu da kullanın. Kullanın! Sizi daha çok hayata açan anahtar olmasına izin verin. Ağacın çiçeklerinin dökülmesinden

üzüntü duyarsınız. Ama çiçekleri, değişen ağacın bir parçası olarak gördüğünüzde ağacın meyve vermeye hazırlandığını görürsünüz. Ve çiçeğin gerçek güzelliğini de görürsünüz. Çiçeğin açıp, dökülmesi, ağacın meyve vermeye hazır olduğunun işaretidir. Hayat da böyle. Hayatı dikkatle gözlemlediğinizde, hayatın kendi metaforu olduğunu da görürsünüz.

Unutmayın. Siz çiçek değilsiniz, meyve de değilsiniz. Ağacın ta kendisisiniz. Kökleriniz derinde, Bana bağlı. Ben, içinden fışkırdığınız toprağım. Çiçekleriniz de, meyveleriniz de bana dönecektir. Ve daha da verimli toprak oluşturacaktır. Hayat hayatı besler ve ölümü asla bilemez.

Bu çok güzel. Bu çok, çok güzel. Teşekkür ederim. Şimdi beni rahatsız eden bir şeyle ilgili konuşmak istiyorum: intihar. Bir kişinin kendi hayatını sona erdirmesine karşı niye büyük bir tabu var?

Niye var?

Kendini öldürmenin yanlış olmadığını mı düşünüyorsun?

Bu soru iki hatalı varsayımı içeriyor. Birinci hatalı varsayım, "doğru" ve "yanlış"ın olduğudur. İkinci hatalı varsayım öldürmenin mümkün olduğudur. Bu nedenle sorunun içi açıldığında, soru ortadan kalkıyor.

En yüksek realitede yeri olmayan "doğru" ve "yanlış" insan değer sisteminin felsefi kutuplarıdır. Bu diyalog boyunca sıklıkla tekrar ettiğim bir nokta.

Daha da ötesi sisteminizde kesin yapılanma da yok, zamandan zamana değişen değerler var.

Değerlerinizi, düşüncelerinizi sıkça değiştiriyor, kendinize uygun hale getiriyorsunuz (ki bu geliştiğinizi gösterir)

ama her adım atışınızda bunu yapmadığınız konusunda ısrar ediyorsunuz. Toplumsal *onuru değişmeyen* değerlerle koruduğunuzu iddia ediyorsunuz. Toplumunuzu paradoks üzerine inşa ediyorsunuz. Değerlerinizi değiştirip duruyor ama bunu yaparken değişmeyen değerlere... *değer* verdiğinizi savunuyorsunuz!

Bu paradoks içinde oluşan problemlerin yanıtı, kuma şekil vermek için üzerine soğuk su dökmekle bulunmaz, kumun akmasını kutlayarak da yanıt bulabilirsiniz. Kumdan şatonuzun güzelliğini kutlayın ama denizin dalgası şatonuzu yıkayıp yerle bir ettiğinde oluşan şekli de kutlayın.

Geçmişi suçlamadan, geleceği dışlamadan bugününüzü kutlayın.

"Doğru" ve "yanlış"ın kendi hayal ürününüz olduğunu bilin. "Doğru" ve "doğru değil", sadece en son tercihlerinizin ve hayal ürününüzün tanımlarıdır.

Örneğin, gezegeninizdeki insanların çoğunun bugünlerdeki "doğru değil"i, bir insanın hayatına kendi isteğiyle son vermesidir.

Aynı şekilde, çoğunuz hayatını sona erdirmek isteyen bir insana yardım etmenin de doğru olmadığını düşünüyorsunuz.

İki durumda da bunun "yasalara aykırı" olması gerektiğini söylüyorsunuz. Hayata son vermek oldukça çabuk olduğu için bu sonuçlara varıyorsunuz. Hayata daha uzunca bir sürede son vermek için yapılan davranışlar ise yasaya aykırı olmuyor. Sonuç aynı olsa da.

Toplumunuzda bir kişi kendisini tabancayla öldürürse, ailesi sigorta ödemelerinden yararlanamıyor. Sigarayla kendisini öldürdüğünde ise sigorta, ödemesini yapıyor.

Bir doktor, intihar etmeniz için size yardımcı olduğunda, buna cinayet diyorsunuz. Ama sigara şirketlerinin yaptığının adı ticaret oluyor.

Sizin için önemli olan, ölümle ilgili "zaman"ın uzunluğu ya da kısalığı.

Size göre kendini "öldürmenin" yasallığı -"doğruluğu" ya da "yanlışlığı"- ölümün ne kadar çabuk olduğuyla ve bunu kimin yaptığıyla ilgiliymiş gibi görünüyor.

Daha hızlı ölüm "yanlış", daha yavaş ölüm "doğru" oluyor.

İlginç olan, gerçekten insancıl bir toplumda bu, tam tersinedir. "İnsancıl" bir yaklaşımda ölüm ne kadar çabuk olursa o kadar iyidir. Kişiyi acılar içinde kıvranırken ve ölmek isterken yaşatmaya çalışmak "akıldışı" değil de ne? (Burada ötenaziden bahsediliyor. Ç.N.)

İnsancıllığı cezalandırıyor, akıldışılığı ödüllendiriyorsunuz. Tanrı'nın, kişi sonsuz acılar içinde olsa da, yaşamasını istediğini düşünmeniz akıldışıdır.

Bu inanış ancak sınırlı anlayışa sahip varlıkların toplumlarında benimsenir.

Oysa sisteminiz sizi her açıdan zehirliyor. Endüstriler havanızı, suyunuzu kirletiyor, yiyecekleriniz sizi uzun sürede öldürecek kimyevi maddelerle dolu, sizin için zararlı olduğunu bildiğiniz maddeleri bile bile binlerce kez kullanıyorsunuz. Sisteminizi yasal ya da yasal olmayan uyuşturucu/uyarıcı maddelerle sürekli zehirliyorsunuz. Kendinizi yavaş yavaş öldürdüğünüz için bunun "yavaş intihar" olduğunu görmüyorsunuz. Ama kendinizi etkisini derhal gösteren bir maddeyle zehirlediğinizde, ahlaki olarak "yanlış" yapıyorsunuz. Kendinizi çabucak öldürmek, yavaş öldürmekten daha "günah" değildir.

Yani, kendi yaşamına son veren kişi Tanrı tarafından cezalandırılmıyor?

Ben cezalandırmam. Severim.

Sorunlarından "kaçmak" için intihar eden kişileri, öldükten sonra da aynı sorunların beklediği söyleniyor.

Ölümden sonra da ilk deneyimlediğiniz, ölürken sahip olduğunuz bilincin yansımasıdır.
Ama daima özgür iradeniz var ve deneyiminizi seçtiğiniz doğrultuda değiştirebilirsiniz.

Öyleyse, intihar ederek ölen sevdiklerimiz için endişelenecek bir şey yok.

Evet, onlar iyiler.

Peki, ahlaksal çelişkilerimizi neden görmüyoruz? Neden intiharı yanlış bulurken, yavaş intiharımızı görmüyoruz? Neden, Sen söylediğinde gördüğümüz açık gerçekleri, kendi başımıza göremiyoruz?

Çünkü bu gerçekleri görürseniz, *değiştirmek için bir şeyler yapmak durumundasınız.* Bunu da yapmak istemiyorsunuz. *Bakıp görmemekten başka seçiminiz de olmuyor.*

Ama görüyorsak, neden bir şeyler yapmak istemeyelim?

Çünkü bir şeyler yapmak için, zevklerinize son vermeniz gerektiğine inanıyorsunuz. Aldığınız hazza son vermeyi istemiyorsunuz.

Sizin yavaş ölümünüze neden olan çoğu şeyler, size zevk veriyor. Ve size zevk veren çoğu şeyler bedensel hazza yönelik. Bu da sizin ilkel bir toplum olduğunuzun göstergesi. *Hayatlarınız, ağırlıklı olarak bedensel haz arayışlarınızla, bedensel hazları doyuma ulaştırma çabalarıyla geçiyor.*

Şüphesiz her varlık hazzı arar. Bunda ilkel olan bir şey yoktur. Bu doğal düzenin yapısıdır. Toplumları ve toplum içindeki bireyleri farklı kılan, *hazzı nasıl tanımladıklarıdır.* Bedensel hazza yönelik toplumlar, ruhun hazlarına yönelik toplumlardan farklı boyuttadır.

Şunu da söyleyeyim: Bu anlattıklarımla, bedensel hazları reddeden, onları "günah" kabul eden muhafazakar ve dinci toplumları haklı gördüğüm anlamını çıkarmayın. Gelişkin toplumlar bedensel hazdan da zevk alır. Ama bu, hazlarının odak noktası olmaz ya da bedensel hazlar, haz aldıkları şeylerin büyük bir parçasını oluşturmaz.

Toplum geliştikçe, hazların niteliği de gelişir.

Bir dakika! Bu değer yargılaması gibi geldi bana. Tanrı'nın değersel yargılama yapmadığını sanıyordum.

Everest'in, Mc Kinley dağından daha yüksek olduğunu söylemek değer yargısı mıdır?

Sarah teyzenin, yeğeni Tommy'den daha büyük olduğunu söylemek değer yargısı mıdır?

Bunlar değer yargısı mı yoksa gözlem midir?

Kişinin bilincinin daha yüksek olmasının "daha iyi" olduğu anlamına geldiğini söylemiyorum. Dördüncü sınıfa giden çocuğun, birinci sınıfa giden çocuktan "daha iyi" olmadığı gibi.

Sadece dördüncü sınıfın nasıl olduğunu gözlemliyorum.

Bu gezegende dördüncü sınıfta değiliz. Henüz birinci sınıftayız, öyle mi?

Çocuğum, henüz anaokulunda bile değilsiniz. Kreştesiniz.

Bunu bir hakaret olarak nasıl görmeyeyim? Bana insan ırkını aşağılıyormuş izlenimi veriyorsun.

Çünkü egonuzla olmadığınız şeye derinden inanıyorsunuz. Olmak istemediğiniz ama olduğunuz şeyler size söylendiğinde egonuz inciniyor ve gerçeklerinizle yüz yüze getirilmeyi hakaret olarak algılıyorsunuz.

Çoğu insan, gözlemleri bile hakaret olarak değerlendiriyor. Çünkü gözlenen şey, onların kendileriyle ilgili yadsıdıkları şeyler oluyor.

Oysa yüzleşip kabul etmediğin bir şeyden özgürleşemezsin.

Kabul etmediğin bir şeyi değiştiremezsin.

Aynen öyle.

Aydınlanma "olan"ı yargılamadan kabul etmekle başlar. Yadsıdığın şey güçlenir. Kabul ettiğin şey kaybolur. İllüzyon olmaktan çıkar. Olanı, olduğu gibi görürsün. Olan daima değiştirilebilir. Olmayan ise değiştirilemez. Bu yüzden Olanı yadsımayın. Olanı reddetmeyin... ki değiştirebilesiniz.

Yadsıdığın şeyi güçlendirirsin. Güçlendirdiğin şeyi yaratırsın.

Bir şeyi yadsımak onu yeniden, yeniden yaratmaktır. Yadsımanın kendisi, yadsınan şeyi gerçek kılar. Bir şeyi kabul

ettiğinizde, kontrol sizin elinize geçer. Yadsıdığınız şeyi kontrol edemezsiniz çünkü yok saydığınız bir şeyi kontrol etmek mümkün değildir... Ve yadsıdığınız şey sizi kontrol eder.

İnsanlığın çoğu, henüz anaokulu seviyesine bile gelmediğini kabul etmek istemiyor. Henüz kreşte olduğunu kabul etmek istemiyor. İşte bu yadsıma sizi kreşte tutuyor. (Kreşte olmadığınızın, büyüdüğünüzün kanıtı olarak da teknolojik oyuncaklarınızı gösteriyorsunuz. Ç.N.)

Olmadığınız şey (gelişkin) olduğunuza egonuz sizi inandırıyor. Kendinize karşı savaşıyor, kendinizle mücadele ediyorsunuz. Bu yüzden de çok yavaş gelişiyorsunuz.

Evrimleşmenin hızlı yolu, olanı itiraf etmek ve kabullenmektir. Olmayanı değil.

"Olanı" kabul ettiğimin göstergesi de "olan" bana söylendiğinde onu hakaret olarak algılamamamdır.

Evet. Sana mavi gözlerin olduğunu söylediğimde bunu hakaret olarak görüyor musun?

İşte sana şunu söylüyorum: Gelişkin bir toplumun ya da bireyin haz anlayışı da daha gelişkindir. Size "haz" veren şeyler, gelişkinliğinizin boyutunun ölçüsüdür.

"Gelişkin" kelimesini biraz daha açar mısın?

Varlığınız, evrenin mikrokozmosudur. Siz ve fiziksel bedeniniz enerjiden oluşur. Bu enerji, bedeninizin yedi bölgesinde yoğunlaşmıştır. Çakra merkezleriyle ilgili bilgileri birçok kitapta okuyabilirsiniz. Çakralarla ilgili bilgileri, insan ırkına binlerce yıl önce verdim.

Alt çakralarınızı uyaran, haz veren şeyler, yüksek çakraların uyarıcıları ve hazlarından farklıdır.

Yaşam enerjisini bedeninizin alt çakralarından üst çakralara yükselttiğinizde, bilinciniz de yükselir.

Yine aynı konuya geldik. İşte bu, "cinsellikten arınmış" olmanın temel argümanı.

Bilinçleri "yükselmiş" olan kişiler, kök çakralarının (ilk ve en düşük çakra) uyarılarından etkilenmemeli cinsel dürtülerini yaşamamalı diye bir görüş var.

Doğru.

Ama diyalogumuz boyunca, insan cinselliğinin bastırılması değil, *kutlanması* gerektiğini söyledin.

Doğru.

Bana yardım etsene, burada bir çelişki yaşıyoruz.

Yaşam çelişkilerle doludur. Çelişkilerin olmaması gerçeğin bir kanıtı değildir. Bazen daha büyük gerçekler çelişkiler arasında yer alır.

Burada, Yüce ikilemimiz var.

Öyleyse, yardım et lütfen. Bu ikilemi anlamama yardım et. Hayatım boyunca, kundalini enerjisini, kök çakradan yukarıya doğru çekmenin ne kadar arzu edilir, ne kadar "yüksek bilince ulaşmayı sağlayan" harika bir yol olduğunu işittim durdum.

Mistiklerin cinsellikten uzak bir yaşam sürmelerinin açıklaması da böyle yapılıyordu.

Ölüm konusundan uzaklaştığım ve ilgisiz bir konuya girdiğim için özür dilerim.

Neden özür dileyesin ki? Sohbet nereye giderse oraya gider. Tüm bu diyaloglarda konumuz "tam insan" olmanın ne demek olduğu ve bu evrende hayatın ne olduğu ile ilgili.

Ölüm hakkında bilmek, hayat hakkında bilmekle ilgili. Cinsellik de yaşamı başlatan, yaşamı yaratan bir davranış. Cinselliği kutlamak, yaşamı kutlamaktır.

Şimdi bir konuda net olalım, "Gelişkin" olmak için cinsel ifadenin körleştirilmesi gerekli değildir. Bu doğru olsaydı, "gelişkin" varlıkların oluşturduğu toplumların ortadan kalkması gerekirdi. Çünkü evrim sona ererdi.

Bu, herkesin görebileceği kadar açık.

Evet. "Kutsal" kişilerin asla seks yapmadığını bunun da kutsallığın bir göstergesi olduğunu savunan kişiler, hayatın işleyişi hakkında hiçbir şey bilmiyor. İnsanlık için bir şeyin doğru olup olmadığının kararını vermeniz için şu soruyu sorun: *Bunu herkes yapsaydı ne olurdu?*

Herkes yaptığı taktirde sonuç insanlık için yararlıysa bu "gelişkinliğin" ölçüsüdür. Sonuç insan nesline felaket getiriyorsa bunu yapmanın önerilmesi hiç de gelişkin bir düşünce değildir.

Söylediğime katılıyor musun?

Tabii.

Öyleyse gerçek bir ustanın, asla ustalığa giden yolun cinsel perhizden geçtiğini söylemeyeceğine katılıyorsun.

Cinsel perhizin "yüksek yol" ve cinsel ifadenin "düşük arzu" olduğunu savunan bu düşünce, cinselliğe utanılması gereken bir deneyim olarak baktı ve cinselliği utançla, suçluluk duygusu ve cinsel bozukluklarla kuşattı.

Ama cinsel perhizin üremeye engel olduğu görüşü, cinselliğin üremeye hizmet ettikten sonra, bir daha kullanılmamasıyla çürütülebilir?

İnsan, insan neslini sürdürme sorumluluğuyla cinsellik yaşamaz. Cinsellik, insanın genlerinde kodlanmış *doğal bir arzudur.* Siz de biyolojik dürtülerinize göre davranırsınız.

Ben de bunu söylüyorum; türün devamını sağlayan genetik sinyal olduğunu. Ama türün devamı garantilendikten sonra, "sinyali görmezden gelmek" "yüksek" bir davranış değil midir?

Sinyali yanlış yorumluyorsunuz. Biyolojik dürtü türün devamını garanti etmek için değil, varlığınızın gerçek doğası olan *Birliği deneyimlemeniz* içindir. Bir'leşmekle yeni bir hayat yaratılır ama Birliği arayışın nedeni bu değildir.

Eğer, üreme cinsel ifadenin tek nedeni olsaydı, sadece "üreme sistemi"nin yolundan başka bir şey olmasaydı, artık cinsel ilişki yaşamanıza gerek kalmayacaktı. Artık hayatı tüplerde de yaratabiliyorsunuz.

Ama bu, ruhun temel dürtülerini doyuma ulaştırmazdı. Çünkü ruh sadece bebek "yaratmayı" değil, Gerçekten Kim ve Ne olduğunu yeniden-yaratmayı arzu eder.

Biyolojik dürtü daha çok hayat yaratmayı değil, hayatı daha çok *deneyimlemeyi* amaçlar. Hayatı gerçekten "olduğu gibi" deneyimlemeyi yani Bir'liği ifade etmeyi amaçlar.

Bu yüzden, insanlar çocuk sahibi olma yaşını geçtikten sonra da seks yapmayı sürdürüyor.

Tabii.

Ama bazıları, çocuk doğurduktan sonra cinsellikten *vazgeçilmesi* gerektiğini savunuyor. Hala cinselliği yaşayan çiftlerin de bedensel dürtülerine yenik düştüklerini düşünüyorlar.

Evet.

Bu insanın "yüksek" olmayan hayvani bir davranışı değil mi?

Öyleyse enerji merkezleri olan çakralara geri dönelim.

Daha önce "yaşam enerjisi bedende ne kadar yükselirse, bilinciniz o kadar yüksek olacaktır" demiştim.

Eee! Bu da "seks yok" anlamına geliyor.

Hayır. Bu anlama gelmiyor. Cinsellik "kutsallığı" kirleten bir şey değildir. Cinsel arzu duymak "hayvani bir davranış" değildir. Bu inancı aklınızdan da kültürünüzden de çıkarın. Fiziksel dürtüleriniz, birbirinize duyduğunuz cinsel arzunun *tek nedeni* değildir.

Birbirinize üç boyutlu varlığınızla (akıl, beden, ruh) ve yedi çakra enerjisiyle yaklaştığınızda, bu birleşmeden yaratılma amacınız olan doruk deneyimi yaşarsınız!

Bu enerjileri birleştirmenin "kutsal (bütün)" olmayan bir yanı yoktur. (İngilizce'de "kutsal" anlamına gelen "holy" sözcüğü aynı zamanda "whole" yani bütün anlamına gelir.

Holy, Whole'dan türemiştir: Whole-y. Ç.N.) Tüm bu enerjilerinizi birleştirdiğinizde kutsallık-bütünlük yani Bir'lik yaşarsınız.

Ama boyutlarınızdan. Çakra enerjilerinizden sadece birini kullanarak cinsel deneyim yaşarsanız, bu "kutsal-bütün" değildir. *Bütün olmamaktır!*

Bütün olmadığınızda, kendinizin daha azını deneyimliyorsunuz demektir. Cinselliğin kutsallıktan uzak bir yere konumlanmasının nedeni budur. "Bütünsel olarak yaşanmayan cinsellik kutsal değildir" anlamına gelir.

Vay! Anladım. Anladım!

Ne yaparsanız yapın -seks, kahvaltı, işinizde çalışmak, plajda yürümek, kitap okumak- yaptığınız her ne ise, tüm varlığınızla yapın.

Eğer cinselliği yalnızca kök çakranızla, yalnızca alt çakralarınızla ifade ediyorsanız, cinsel deneyimin olağanüstü boyutlarından kendinizi mahrum etmiş olursunuz. Sevişmenize, tüm çakraların enerjisini, ruhunuzu da kattığınızda yaşayacağınız doruk deneyim gerçek anlamıyla kutsaldır, bütündür!

Böyle bir deneyimin kutsal olmayacağına inanamam.

Yaşam enerjinizi kök çakranızdan yukarılara çekmek asla çakralardan kopmanız gerektiği anlamına gelmiyor. Asla böy le bir şey söylemedim.

Eğer kalp çakranıza, taç çakranıza yükselttiğiniz enerjiyi, kök çakra ile birlikte kullanamazsanız, işte asıl o zaman yaşamdan koparsınız.

Yüksek bilinç boyutunun seksi yaşayıp yaşamamakla ilişkisi yoktur. Cinsellik yaşamayı seçmemeniz sizi kutsal kılmaz. Cinselliği yaşamınız da kutsallığınıza zarar getirmez.

Bilincimi nasıl yükselteceğimi bilmiyorum.

Yaşam enerjisini, çakra merkezleri ile nasıl yükselteceğimi de bildiğimi sanmıyorum. Ama dediğini anladım. Çoğu insanın da bu merkezlerin ne olduğuna dair bir bilgisi olduğunu da sanmıyorum.

"Ruhsallığın fizyolojisi"ni gerçekten bilmek isteyen insanlar çakraların ne olduğunu ve nasıl çalıştığını da araştırırlar.

Bedeninizin ruhsal işleyişini anladığınızda bedende olmak da bir haz olur, bedenden özgürleşmek de.

9

Hayat, okul gibi bir şey olmalı. Her sonbaharda, okulun ilk açıldığı gün heyecan duyardım, yıl sonunda okul kapandığında yine aynı heyecanı yaşardım.

Evet! Aynen öyle! Aynen! Ama hayat bir okul değildir.

Evet, biliyorum. Bunu Birinci Kitapta anlatmıştın. Ben, hayatın bir "okul" olduğunu ve buraya "derslerimizi öğrenmek" için geldiğimizi düşünüyordum. Sen, bunun yanlış bir doktrin olduğunu anlamama yardımcı olmuştun.

Amacımız da bu. Düşüncelerinizi netleştirmek istiyoruz. Şimdi daha önce sorduğun bir soruya dönelim.

Efendim?

"Ruh bedende olmaktan mutsuzsa, neden bırakıp gitmiyor?" diye sormuştun.

Oh, evet.

Bırakıp gidiyor. Bundan da "ölmeyi" kastetmiyor. Ama mutsuz olduğu için gitmiyor, kendisini yenilemek için gidiyor.

Bunu sık sık yapıyor mu?

Her gün.

Ruh her gün bedenden ayrılıyor mu? Ne zaman?

Daha büyük bir deneyimin özlemini duyduğu zaman. Bu deneyim ruhu yeniliyor.

Öylesine bırakıp gidiyor mu?

Evet. Ruhunuz bedeninizi yaşamınız boyunca her gün bırakıp gidiyor. Bunun için uyuyorsunuz.

Ruh, uykudayken bedeni terk mi ediyor?

Evet. Zaten uyku da budur.

Hayatınız boyunca periyodik olarak ruhunuz yenilenmek ister. Bedeninizde kalabilmek için, kendisini enerji ile doldurmaya ihtiyaç duyar. (Deponun benzinle doldurulması gibi) Ruhunuzun bedeninizde barınmasının kolay olduğunu mu sanıyorsunuz? Hiç değil! *Basit* olabilir ama kolay değil! Haz duyar ama kolay değildir. Ruhunuzun yaptığı en zor şeydir!

Ruh, hafifliği ve özgürlüğü bilir. Sizin hayal bile edemeyeceğiniz bu hafifliğe ve özgürlüğe sürekli özlem duyar. Okulunu seven bir çocuğun, yaz tatilini özlemesi gibi. Arkadaşlarıyla birlikte olmayı seven bir yetişkinin, tek başına olmayı da özlemesi gibi.

Ruh hafifliktir, özgürlüktür, dinginliktir, hazdır. Sınırsızlıktır, acısızlıktır. Mükemmel bilinçlilik ve mükemmel sevgidir.

Ruh, tüm bunlar ve ötesidir. Ama beden içindeyken bunların çok azını deneyimler.

Bu nedenle bedende seçtiği deneyimleri yaratacak kadar kalır ve ihtiyaç duyduğu anda bedenden ayrılır.

Bu, günlük ayrılışlara uyku diyorsunuz.

"Uyku" ruhun bedenden ayrılmasının deneyimidir, öyle mi?

Evet.

Bedenimizin dinlenmeye ihtiyacı olduğu için uyuduğumuzu sanıyordum.

Tam tersi. Ruh dinlenmeye ihtiyaç duyduğunda, bedenin "uykuya dalmasına" neden olur. Ruh, sınırlanmadan, bedende olmanın ağırlığından ve tutsaklığından yorulduğunda, bedeni bırakır (bazen ayakta bile uyursunuz).

Sahte realitelerden, hayali tehlikelerden, gerçek olmayanlardan yorgun düştüğünde, "benzin" almak için, yeniden bağlantı kurabilmek ve zihni canlandırmak için bedeni terk eder.

Ruh, bedene ilk girdiğinde çok zorlanır. Bu yüzden bebekler çok uyur.

Ruh, başlangıç şokunu atlattıktan sonra, toleransı gittikçe artar. Bedende gittikçe daha uzun süre kalır.

Aynı zamanda, zihin boyutunuz "unutmaya" başlar. Ruh, gittikçe bedenden daha seyrek olsa da, yine de her gün ayrılır. Döndüğünde daima zihne "hatırlatma" yapmaz.

Bazen, ruhun bu hatırlatmayı yapamadığı anlarda ruh özgür olsa da zihin karmaşa yaşar. "Neredeyim? Ne yaratıyorum?" arayışlarına girer. Bu arayışa "kabus" diyorsunuz.

Bazen de tam zıddı olur. Ruh, büyük hatırlayışa ulaşır. Ve zihin uyanış yaşar. Bu da zihni haz ve dinginlikle doldurur. Siz de bedene döndüğünüzde bu haz ve dinginliği deneyimlersiniz.

Tüm varlığınız, bu beslenmeden bu canlılıktan payını aldığında, bedende ne yaptığınızı ve yapmak istediğinizi daha çok hatırlarsınız. Ruhunuz bedene niçin ve hangi amaçla geldiğini kendisine ve zihninize daha çok hatırlattıkça, ruh bedenden ayrılmaya daha az ihtiyaç duyar. Bedendeki zamanını daha iyi değerlendirmeyi ister.

Yüksek bilinçli kişilerin uykuya çok az ihtiyaçları vardı.

Bir kişinin bilinç seviyesini, ne kadar uykuya ihtiyaç duyduğundan anlayabileceğimizi mi söylüyorsun?

Hemen hemen öyle. Bazen ruh, sadece zevk için terk etmeyi de seçebilir. Zihni uyandırmak ve bedeni canlandırmak amacıyla değil, Bir'liğin hazzını yeniden yaratmak için bedenden ayrılmayı seçebilir. Bu nedenle uyku süresi ile bilinç seviyesi bağlantısı her zaman için geçerli değildir.

Ama yine de bedenlerinin kendileri olmadığını bilen, bedende ne yaptıklarının farkında olan kişilerin, "daha az uyku"ya ihtiyaç duymaları bir tesadüf değildir.

Bazı varlıklar, hem bedende olmanın unutkanlığını, hem de ruhun birliğini aynı anda deneyimlemeyi seçebilirler. Bu varlıklar, bir *parçalarını* bedenin içindeyken bile bedenle özdeşleşmemeye eğilebilirler. Böylece uyanıklıklarını yitirmek zorunda kalmadan Gerçekten Kim Olduklarının harikulade deneyimini beden içinde de yaşayabilirler.

Bunu nasıl yapabiliyorlar? Bunu nasıl yapabilirim?

Bu bir farkındalık boyutudur. Total farkındalık boyutu. Total farkındalığı *yapamazsın*. Sadece total farkında olabilirsin.

Nasıl? *Nasıl?* Bana göstereceğin *bazı* yollar olmalı.

Bu deneyimi yaratmanın en iyi yollarından biri günlük meditasyondur. Meditasyonla, yaşam enerjinizi en tepe çakraya yükseltebilirsiniz... *hatta "uyanık" iken bedeninizden ayrılabilirsiniz.*

Meditasyon, bedeni uyanık tutarak, tam farkındalık boyutunu deneyimlemeye kendinizi hazırlamaktır. Böyle bir hazır olma haline *gerçek uyanıklık* hali denilir. Bunu deneyimlemek için meditasyonu oturarak yapmanız gerekmez.

Meditasyon sadece bir araçtır.

Oturma meditasyonu tek meditasyon yolu değildir; Dur ma meditasyonu. Yürüme meditasyonu. Yapma meditasyonu. Cinsel meditasyon. Meditasyonun çok çeşitli yolları vardır.

Gerçek uyanıklık hali anı yaşamaktır. *Anda durmaktır.* Gerçek uyanıklık halinde, her çiçeği koklar, her kuşla birlikte uçar, ayağınızın altındaki her çıtırtıyı hissedersiniz. Güzelliği ve bilgeliği bulursunuz. Güzelliğin oluştuğu her yerde bilgelik de vardır. Ve güzellik her yerdedir. Onu aramanız gerekmez. *Yürüdüğünüz* her yerde güzelliği görürsünüz. Gerçek uyanıklık halinde *yaptığınız* her şeyi meditasyona dönüştürürsünüz. Ruhunuzun armağanlarını Bütün'e sunarsınız. Bulaşık yıkarken, elinizi okşayan suyun sıcaklığından haz duyarsınız. Bilgisayarınızın önünde çalışırken, ekranda beliren sözlerin, sizin parmaklarınızın tuşlara dokunuşlarıyla oluştuğunu görür, zihin ve beden gücünüzün harikalığını

hissedersiniz. Akşam yemeğini hazırlarken, size bu besinleri sunan evrenin sevgisini hisseder, yemeği varlığınızın tüm sevgisiyle hazırlarsınız. Hazırladığınız bir tas çorbanın lezzeti bile bambaşka olur.

Gerçek uyanıklık halinde cinsel enerji değiş-tokuşunu deneyimlediğinizde, Kim Olduğunuzun en yüksek gerçeğini bilirsiniz. Sevdiğinizin yüreği sizin eviniz olur. Sevdiğinizin bedeni kendi bedeniniz olur.

Ruhunuz kendisini hiçbir şeyden ayrı hissetmez. Otururken, dururken, yürürken, bir şeyler yaparken, sevişirken, her an, her an gerçek uyanıklık halinde olabilirsiniz. Gerçek uyanıklığı deneyimlemek için bedeninizden ayrılmanız gerekmiyor.

Hazır olduğunuzda uyanırsınız.

Bir tebessüm bile sizi oraya götürebilir. Basit bir tebessüm. Bir an her şeyi bırakın ve tebessüm edin. Hiç nedensiz. Sadece iyi hissettiğiniz için, sadece yüreğiniz bir sırrı bildiği için. Ruhunuz bu sırrın ne olduğunu bildiği için. Tebessüm edin. Çok tebessüm edin. Sizin rahatsızlıklarınızı iyileştirecektir.

Bana yol soruyorsunuz, size yol gösteriyorum: nefesiniz. Nefesiniz bir başka yol. Uzun ve derin nefes alın. Yaşam enerjisini içinize yavaşça ve yumuşakça daldırın. Tanrı'nın sevgisini içinize dolduruyorsunuz. Derin nefes alın, bu sevgiyi hissedebilirsiniz. Derin çok derin nefes alın. Bu sevgi sizi ağlatacaktır. Hazla. Çünkü Tanrı'nızla buluşuyorsunuz ve Tanrı'nız sizi ruhunuzla tanıştırıyor.

Bunu yaşadığınızda, hayat asla aynı olmayacaktır. Bu, dağın doruklarında olmak gibi. Hazzın girdabına düşmek gibi.

Teşekkür ederim. Anlıyorum. Basit şeylerde, basit davranışlarda saflık gizli.

Evet. Ama şunu da bil. Bazı insanlar yıllarca meditasyon yapar ve asla böyle bir deneyim yaşamaz. Bu, kişinin ne kadar açık ne kadar istekli olduğuna bağlı. Ve aynı zamanda herhangi bir beklentiden uzak olmaya bağlı.

Her gün meditasyon yapmalı mıyım?

Her şeyde olduğu gibi, bunda da zorunluluk yok. Zorunluluk hissettiğin için değil, seçtiğin için yap. Bazı ruhlar farkındalıkla yürümeyi seçer. Bu dünyada çoğu insan uyurgezer olduğunun farkındadır. Çoğu insan bilinçsiz bir yaşam sürüyor. Uyanık yürümeyi seçen ruhların yolu farklıdır. Dinginliği ve hazzı, sınırsızlığı ve özgürlüğü, bilgeliği ve sevgiyi getiren Bir'lik bilincini "uyanık" iken deneyimlemek ister; sadece uyurken, ruh bedenden ayrıldığında değil.

Farkında yaşamak, total farkındalığı getirir. Hepiniz eninde sonunda Kim Olduğunuzun total farkındalığını yaşayacaksınız.

Günlük meditasyon bunu başarabilmenin bir yoludur. Dışsal ödül değil, içsel deneyim arayışına kendinizi adama kararını vermeniz gerekir.

Ve unutmayın, sessizlik sırları barındırır. Sesin en tatlı sesi, sessizliktir. Sessizlik, ruhun şarkısıdır. Ruhunuzun sessizliğine değil, dünyanın gürültüsüne inanırsanız, kaybedersiniz.

Yani günlük meditasyon iyi bir fikir.

İyi bir fikir? Evet. Burada biraz önce ne söylediğimi düşün. Ruhun şarkısı birçok yollarla söylenir.

Sessizliğin şarkısı birçok kez işitilebilir.

Kimi bu şarkıyı dua ederken işitir. Kimi yaptıkları işle bu şarkıyı söyler. Kimi gürültüde, kimi sessizlikle sessizliğin şarkısını duyar.

Ustalığa ulaşıldığında, gürültünün ortasında bile, dünyanın gürültüsünü duymaz olursunuz. Hayatın kendisi meditasyon haline gelir.

Yaşamın kendisi, Yaşamın Yüceliğini düşündüğünüz bir meditasyondur.

Bu, gerçek uyanıştır.

Yaşam böyle deneyimlendiğinde, yaşamdaki her şey kutsaldır. Artık mücadele, acı ve endişe yoktur. Sadece deneyim vardır, deneyime hangi etiketi koymayı seçerseniz seçin. Her şeyin üzerine mükemmellik etiketini koymayı seçebilirsiniz.

Yaşamınızı, içindeki tüm olayları bir meditasyon olarak kullanın. Uyanık yürüyün, uykuda değil şüphe ve korkular, suçluluk ve kendini cezalandırma içinde boğulmayın. Sevildiğinizi bilin. Daima Benimlesiniz. Her zaman eve hoşgeldiniz.

Eviniz, Benim yüreğimdir. Benim evim de sizin yüreğinizdir. Bunu ölümde kesin olarak göreceksiniz. Sizi yaşamda da görmeye davet ediyorum.

O zaman ölümün olmadığını bileceksiniz.

Yaşam ve ölüm dediğiniz şeyin, aynı sonsuz deneyimin parçaları olduğunu bileceksiniz.

Her şey olmuş olan, her şey olacak olan Biziz. Sonsuza dek.

10

Seni seviyorum. Bunu biliyor musun?

Evet. Ve seni seviyorum. *Bunu biliyor musun?*

Bilmeye başlıyorum. Gerçekten başlıyorum.

İyi.

11

Bana ruhla ilgili bir şeyler söyler misin, lütfen?

Tabii. Sizin sınırlı anlayışınız içinde anlatmaya çalışacağım. Ama bazı şeyler sana "mantıklı" gelmezse, kendini "daralmış" hissetmene izin verme. Bu bilgileri, özgün bir filtreden geçirerek aktardığımı unutmamaya çalış. Bu filtreyi, çok fazla hatırlamaktan kendini korumak için oluşturdun.

Bana bunu niye yaptığımı hatırlat, lütfen!

Her şeyi hatırlasaydın oyun biterdi. Buraya belirli bir nedenle geldin. Her şeyin nasıl bir araya geldiğini hatırlasaydın Yüce Amaç çarpıtılırdı. Bu bilinç boyutunda, bazı şeyler daima gizem olarak kalacaktır. Böyle olması da uygun.

Tüm gizemleri çözmeye çalışma. En azından, bir anda değil. Evrene şans ver. Kendisini zaman içinde açacaktır.

Oluşumun deneyiminden haz al.

Acele ederken yavaş ol.

Evet.

Bu sözü babam söylerdi.

Baban bilge ve harika bir insandı.

Çok kimsenin bu fikrine katılacağını sanmıyorum.

Çok kimse onu tanımıyordu.

Annem tanıyordu.

Evet

Annem babamı seviyordu.

Evet.

Onu affetmişti.

Evet.

Tüm acı veren davranışları için.

Evet. Annen anladı, sevdi ve affetti. O harika bir örnek ve iyi bir öğretmendi.

Evet. Pekala...bana ruhtan bahseder misin?

Neyi bilmek istiyorsun?

Cevabını bildiğim bir soruyla başlayacağım, çünkü bizim için başlangıç noktası oluşturacak.

İnsan ruhu diye bir şey var mı?

Evet. Varlığınızın üçüncü boyutu. Siz, beden, zihin ve ruhtan oluşan üç boyutlu varlıklarsınız.

Bedenimin nerede olduğunu biliyorum; onu görebiliyorum. Zihnimin nerede olduğunu bildiğimi sanıyorum. Bedenimin bir parçası olan başımda yer alıyor. Ama ruhumun nerede olduğunu...

Bir dakika. Orada dur. Bir şeyde yanlışsın. Zihnin başında değildir.

Değil mi?

Hayır. *Beyin* başındadır. Zihnin değil.

Peki nerede?

Bedeninizin her hücresinde.

Ho - ha...

Zihin dediğiniz şey, gerçekte bir enerjidir... Düşüncedir. Düşünce, bir nesne değil, enerjidir. Beyin bir nesnedir. Fiziksel, biyokimyasal bir mekanizmadır. Vücudunuzdaki tek mekanizma değil ama en büyük, en sofistike mekanizmadır. Düşünce enerjisini, fiziksel etkiye çeviren; dönüştüren bir mekanizmadır. Beyniniz bir transformatördür, tüm bedeniniz de öyle. Her hücrenizin içinde minik transformatörler var. Biyokimyagerler her hücrenin -örneğin kan hücrelerinin-

kendine özgü zekaları olduğunu gördüklerinde hayrete düştüklerini dile getirirler. Gerçekten de öyledir.

Bu sadece hücreler için değil, bedenin büyük organları için de geçerli. Her adam bedenindeki herhangi bir parçanın kendine özgü bilinci olduğunu bilir...

(Burada Donald, adam sözcüğünü "insan" anlamında kullanıyor. Tıpkı Türkçe'de olduğu gibi İngilizce'de de "man" sözcüğü aynı zamanda insan anlamına da geliyor. İnsan = Erkek Ah erkek egemen dil ah! Kadınların insan olarak da adı yok. Bilinçte dilin kullanımı çok etkindir. Erkek egemen dil, erkek egemen toplumların ürünüdür. Ç.N.)

Evet, her kadın da erkeklerin bazı beden parçalarının onların seçim ve kararı üzerindeki gücünü bilir ve bunun saçmalığını görür.

Bazı kadınlar bu bilgiyi, erkekleri kontrol etmek için kullanır.

Kesinlikle. Ve bazı erkekler, bu organları ile verdikleri kararlar ve yaptıkları seçimler doğrultusunda kadınları kontrol eder.

Kesinlikle.

Bu sirk gösterisine nasıl son vereceğinizi bilmek ister misin?

Kesinlikle!

İşte yaşam enerjisini yedi çakra merkezini de içerecek şekilde yükseltmeyle ilgili konuşmamızın amacı buydu.

Seçimleriniz ve kararlarınız kök çakrasından (cinsel çakra) değil, böylesine bir sınırlılıktan değil, daha geniş bir bilinç boyutundan geldiğinde kadınların erkekleri kontrol etmesi imkansız hale gelir ve erkekler de kadınları kontrol etmeye ihtiyaç duymaz.

Kadınların, bu tür manipülasyon yollarına başvurmalarının tek nedeni -en azından bu kadar etkin- başka bir kontrol yolu bulamadıkları içindir. Kadınlar bir kontrol yolu bulamazlarsa, erkekler genellikle -ah, nasıl ifade etsem- kontrol edilemez hale gelir.

Eğer erkekler, daha yüksek doğalarını ifade etselerdi ve kadınlar erkeklerin yüksek doğalarına hitap etselerdi, "cinsler savaşı" denilen şey sona ererdi. Ve gezegeninizdeki her tür savaşın da çoğu sona ererdi.

Daha önce de söylediğim gibi bu, erkeklerin ve kadınların cinsellikten vazgeçmeleri ya da cinselliğin insanın düşük doğası olduğu anlamına gelmiyor.

Bu, yüksek çakralara ulaşmayan ve diğer enerjilerle birleşmeyen cinsel enerji, tek başına bütün insanı oluşturamaz ve bütün insanı *yansıtan* seçimler yapamaz ve sonuçlar yaratamaz anlamına geliyor.

O zaman da kendinizi yaşayabileceğiniz harikuladeliğin kırıntılarıyla yaşamaya mahkum edersiniz.

Bütün olan siz, harikuladedir. Bütünden daha az boyutunuz ise harikuladeliğin kırıntılarıdır. Kırıntı deneyimlerle yetinmek isterseniz, sadece kök çakranızın seçim ve kararlarına göre davranın. Ve sonucu görün.

Kehanete hiç ihtiyaç yok.

Hımmm. Galiba bunu biliyorum.

Tabii ki biliyorsun. İnsanlığın yüzleşmesi gereken en büyük sorun neyi öğrendiğiniz değil, öğrendiklerinizi ne zaman uygulayacağınızdır.

Ve zihin her hücrededir...

Evet. Beyninizde, diğer parçalarınızdan çok daha fazla sayıda hücre vardır. Siz de zihninizin beyinde olduğunu düşünürsünüz. Oysa beyin, sadece ana şebekedir ama tek şebeke değildir.

Pekala anladım. Peki ruh nerede?

Nerede olduğunu düşünüyorsun?

Üçüncü gözün arkasında mı?

Hayır.

Göğsümün ortasında, kalbimin sağında, göğüs kemiğinin tam altında mı?

Hayır.

Tamam, vazgeçtim.

Her yerdedir.

Her yerde mi?

Her yerde.

Tıpkı zihin gibi.

Ooops. Bir dakika. Zihin her yerde değildir.

Değil mi? Zihnin bedenin her hücresinde olduğunu söylemiştin.

Bu "her yerde" demek değildir. Hücreler arasında boşluklar vardır. Hatta, bedeninizin yüzde 99'u boşluktur.

Ruh, bu boşluklarda mı?

Ruh her yerde. İçinizde, dışınızda, etrafınızda. Ruh sizi *içeren* şeydir.

Bir dakika! Şimdi de *Sen* bir dakika bekle!
Ben hep bedenimin ruhu içerdiğini, bedenin ruhun kabı olduğunu düşünüyordum. "Bedeniniz ruhunuzun tapınağıdır" sözüne ne oldu?

Sadece anlaşılması kolay olan bir söz. İnsanların bedenlerinden daha öte olduklarını anlamalarına yardımcı olmak için kullanılan bir söz. Kendilerinden *daha büyük, daha geniş* bir şeyin olduğunu anlamaları için söyleniyor. Sözcüğün tam anlamıyla daha büyük, daha geniş. Ruh, bedenden daha *geniştir.* Bedenin içinde taşınmaz ama bedeni içinde taşır.

Seni işitiyorum ama kafamda oturtmakta güçlük çekiyorum.

"Aura"nın ne olduğunu biliyor musun?

Evet. Evet. Aura ruh mu?

Diliniz ve anlayış sınırlarınız içinde, büyük bir realiteyi anlamanız için "aura" yardımcı olabilir. Ruh, sizi birarada tutan şeydir. *Tıpkı Tanrı'nın ruhunun evreni içerdiği bir arada tuttuğu gibi.*

Vayy. Bu düşündüğüm her şeyin tam tersi.

Sabırlı ol. Terslikler yeni başladı.

Peki ama, ruh bir bakıma "içimizdeki ve etrafımızdaki hava" ise ve herkesin ruhu aynıysa, bir ruh nerede *biter*, diğeri nerede başlar?

Ah, söyleme, söyleme.

Gördün mü? Yanıtını biliyorsun bile! Bir başkasının ruhunun "bittiği" ve bizim ruhumuzun "başladığı" bir yer yoktur! Tıpkı salondaki havanın "bitip" yemek odasındaki havanın "başladığı" bir yer olmadığı gibi. Hepsi *aynı hava*. Hepsi *aynı ruh*!

Şu anda, evrenin sırrını keşfettin.

Eğer *evreni* içeren *Sen*sen, ve biz de *bedeni* içeren *ruh* isek, o zaman *Sen*in "bittiğin" ve *biz*im "başladığımız" bir yer yok!

Öhhöö!

İstediğin kadar boğazını temizleyebilirsin. Bu benim için mucizevi bir aydınlanma. Bunu anladığımı düşünüyorum -ama şimdi *anlıyorum*.

Harika. Bu harika değil mi?

Geçmişteki anlayışımdaki sorun, bedeni gizli bir kap olarak görmemdi. Bedenin, ruhu içinde barındırdığını düşündüğüm için, "bu" beden, "şu" beden ayrımı, "bu" ruh "şu" ruh ayrımını da yaratıyordu.

Doğal olarak evet.

Ruh, içeride dışarıda her yerde ise, o zaman bir aura nerede "başlar", diğeri nerede "biter"? Şimdi *fiziksel boyutta* da ilk kez Bir olduğumuzu görmeye başlıyorum. Bir Olduğumuz fiziksel olarak da gerçek!

Yuppiii!

Bunun sadece *meta*fiziksel bir gerçek olduğunu düşünüyordum. Oysa şimdi fiziksel gerçek olduğunu da görüyorum!

Peki ama bir ruhun bitip diğerinin başladığı bir yer yoksa, bu bireysel ruhun olmadığı anlamına mı geliyor?

Evet ve hayır.

Bu yanıt Tanrı'ya yakışmıyor.

Teşekkür ederim.

Senden daha net bir yanıt bekliyordum.

Biraz yavaş ol, ellerin yazmaktan acıyor.

Pekala. Devam et hazırım.

Sana çok kez Yüce İkilemden bahsettiğimi hatırlıyorsun, değil mi?

Evet.

İşte bu da onlardan biri. Hatta en büyüğü

Anlıyorum.

Evrenle uyumlu yaşamak istiyorsanız, Yüce İkilemi derinlemesine anlamanız önemlidir.

Yüce İkilem, görünürdeki iki zıt gerçeğin ayna anda aynı yerde bir arada varolduğu anlamına gelir.

Gezegeninizdeki insanlar bunu kabul etmekte zorluk çekiyor. İnsanlar kavrayamadıkları şeyi, otomatik olarak reddetme eğilimindeler. Bu nedenle iki realite birbiriyle çelişiyormuş gibi göründüğünde, derhal birinin yanlış olması gerektiği varsayılıyor. İkisinin de doğru olabileceğini kabul edebilmek, büyük bir olgunluk gerektiriyor.

Sizin görece boyutunuzun tam zıddı olan mutlak boyutta, bazen bir gerçeğin yarattığı *etki*, görece boyutta zıtlık olarak görünebilir. Buna Yüce İkilem deniliyor ve insan deneyiminin gerçek bir parçasıdır. Bunu kabul etmeden doyumlu bir yaşam sürmek mümkün değildir. Kimi kızgınlık ve öfkeyle, kibirle "adalet" aramaya çalışır, kimi iyi niyetle zıt güçleri uzlaştırmaya çalışır ama bu da mümkün değildir. Çünkü iki kutup arasındaki gerilim *doğası icabıdır* ve *tam* da arzu edilen sonucu yaratır.

Görece boyutu, işte bu gerilimden dolayı *vardır*. İyi ve kötü arasındaki gerilim buna bir örnektir. Mutlak boyutta sadece sevgi vardır. Ama görece boyutunda, Sevginin *Her Şey*

olduğunu sadece "bilmek" değil, sevgiyi deneyimlemek de istediniz. Bunun için de kötü dediğiniz şeyi yarattınız. Yalnızca iyi olsaydı, iyinin ne olduğunu bilemezdiniz. İyinin yanında zıt kutbu olan kötüyü de görece realitenizde yarattınız. (Sürekli her an yaratmaya devam ediyorsunuz.)

Biri olmazsa, diğeri de bilinemez. İşte Yüce İkilem: İki zıt gibi görünen gerçek aynı anda ve bir arada mevcut. Mutlak boyutta ise; iyi ve kötü diye bir şey yoktur. Sadece sevgi vardır.

Yüce İkilemi daha da iyi anlamama yardımcı olduğun için teşekkürler.

Bir şey değil. Şimdi, en büyük Yüce İkileme bakalım. Sadece Bir Olan vardır; sadece Bir Ruh vardır ve Bir Olan'ın içinde birçok ruh vardır.

Size biraz önce ruhlar arasında ayrılık olmadığını anlattım. Madde aleminde, tüm madde varlıklarının içinde ve etrafında "aura" dediğiniz ruh vardır. Ruh, yaşam enerjisidir. Maddeyi bir arada tutan *yapıştırıcı*dır. "Tanrı'nın ruhu" evreni bir arada tutar. "İnsanın ruhu" her insan bedenini bir arada tutan şeydir.

Beden, ruhun "evi" ya da kabı değildir, ruh bedenin "kabı"dır.

Evet.

Ama ruhlar arasında başlangıç ve bitiş noktası yoktur. Aslında tüm bedenleri bir arada tutan tek ruh vardır.

Doğru.

Ve tek ruh, sanki birçok bireysel ruh varmış gibi "hissedilir".

Çünkü öyle hissedilmesi gerekiyor.

Neden?

Bireysel ruhlar arasında gerçek bir ayrım yoktur. Ama Tek Ruh, fiziksel realitede kendisini farklı vibrasyonlarda, farklı yoğunluklarda ifade eder.

Farklı vibrasyonlarda mı?

Tüm yaşam, vibrasyonlardan oluşur. Hayat (Tanrı) saf enerjidir. Bu enerji sürekli olarak -ve daima- titreşir. Dalgalar halinde hareket eder. Dalgalar, farklı hızlarda titreşir. Ve farklı yoğunluklarda ışık yaratır. Her farklı yoğunluk, fiziksel dünyada farklı "sonuçlar" yani farklı objeler oluşturur. Objeler farklı farklı görünür ama onları oluşturan enerji aynıdır.

Biraz önce, yemek odasındaki hava ile salondaki hava örneğini vermiştim. Bu iki ayrı odadaki havanın başladığı ve bittiği bir yer yoktur. Ama salondaki havanın daha az yoğun olduğu bir yer vardır. Yemek odasından ne kadar uzaklaşırsanız yemek kokularını o kadar az duyarsınız!

Şimdi evdeki hava *aynı havadır*. Yemek odasında "ayrı hava" yoktur. Ama ayrı havaymış gibi görünür. Çünkü farklı kokular vardır!

Çünkü hava, farklı karakteristik özellikler almıştır. Salonda şöminenin kokusunu, yemek odasında yemeğin kokusunu duyarsınız. Hatta bir odaya girdiğinizde "Off, burası havasız kalmış. Pencereyi açıp biraz havalandıralım" dersiniz. Sanki o odada hava yokmuş gibi. Tabii ki hava vardır.

Ama siz o havanın, karakteristik özelliğini değiştirmek istediğiniz için pencereyi açarsınız.

Odaya dışarıdan havanın girmesini istersiniz. Oysa dışarıdaki hava da *aynı havadır*. İçeride, dışarıda, her yerde aynı hava vardır.

Gerçekten anlıyorum. Evreni benim anlayacağım şekilde izah etmeni çok seviyorum.

Teşekkür ederim. Ben de senin anlamanı istiyorum. Devam edelim mi?

Lütfen!

Evinizdeki hava gibi, yaşam enerjisi (Tanrı'nın Ruhu) farklı objeleri kuşatırken farklı karakteristik özellikler taşır. Enerji, bu objeleri *oluşturmak* için farklı şekillerde yoğunlaşır.

Enerji parçacıkları, fiziksel maddeyi oluşturabilmek için birleşirler ve çok yoğunlaşırlar. Birbirlerine "yapışırlar". Ve farklı objelermiş gibi "görünmeye" hatta "hissedilmeye" başlarlar. Diğer enerjilerden ayrı ve farklı bir görünüm oluştururlar. Oysa her şey *farklı davranan* aynı enerjiden oluşur.

Bu farklı davranış, Tek'i Çok olarak görünür hale getirir.

"Bu ve "Şu" olma yeteneğini geliştirmeden, Bütün, Kendi Bütünlüğünü deneyimleyemez. İşte her varlığı oluşturan "enerji yumağı"nın her birine siz "ruh" diyorsunuz. Her varlığın enerji yumağı ayrı ayrı olduğu izlenimini veriyor. İşte Yüce İkilem budur.

Sadece Tek Olan biz vardır.

Ve biz Çok sayıdayız.

Bu harika.

Bilim insanlarınız tüm yaşamın yapıtaşlarının aynı olduğunu keşfettiler bile.

Aydan getirdikleri kaya parçalarının ağaçla aynı yapıtaşlarından oluştuğunu gördüler. Bir ağacın yapıtaşları ile sizin yapıtaşlarınızın da aynı olduğunu gördüler.

Hepimiz aynı "malzeme"den oluşuyoruz.

Aynı enerjinin değişik yoğunluklardaki halleriyiz.

Hepimiz BİR'iz,

12

Bazı günler kendimi çok yalnız hissediyorum. Böyle anlarda sanki bu mücadeleyi tek başına veriyormuşum gibi geliyor.

Öyle anlarda Ben'den ayrıldığın için, Ben'le ilgili farkındalığını yitirdiğin için kendini yalnız hissediyorsun.
Ben'im farkında olduğun anlarda asla yalnızlık duymazsın.

Bu farkındalıkta nasıl kalabilirim?

Farkındalığını başkalarına yönlendir. Başkalarının hayatında Ben olan sevgi kaynağı ol. Başkalarına verdiğin şeyi, kendine verdiğini hatırla. Çünkü sadece Bir'imiz var.

Bunu bana hep söylüyorsun. Kaynak ol. Kendinde ne deneyimlemek istiyorsan, başkalarına onu ver.

Evet. Büyük sır budur. Büyük bilgelik budur. *Başkalarının sana nasıl davranmasını istiyorsan sen de onlara öyle davran.*
Gezegeninizdeki tüm sorunlarınızın, tüm çelişkilerinizin, tüm zorluklarınızın, barışı ve hazzı yaratamamanızın kaynağı, bu basit gerçeği bir türlü anlayamamanızdır.

Bu kez, bu gerçeği "kaybetmemeye" çalışacağım.

Başkalarına verdiğin bir şeyi "kaybedemezsin". Bunu daima hatırla.

Teşekkür ederim. Sana ruhla ilgili birkaç soru daha sorabilir miyim?

Yaşadığın hayatla ilgili bir şey daha söylemek istiyorum.

Lütfen,

"Bazen sanki bu mücadeleyi tek başıma veriyormuşum gibi geliyor" demiştin.

Evet.

Ne mücadelesi?

Mücadele sözcüğünü sembolik olarak kullanmıştım.

Hiç öyle düşünmüyorum. Senin gibi birçok insan da hayatı mücadele olarak algılıyor.
Hayatla "mücadele" ettiğini düşünüyorsan, bu zihninde bir çatışmanın olduğunu gösterir.

Gerçekten, bazen öyle geliyor.

Ama öyle gelmek zorunda değil. Asla yaşamın bir mücadele olmadığını hissetmemen de mümkün.

Özür dilerim ama buna inanmak zor.

İşte tam bu nedenle realitende bunu yaratıyorsun. Neyin gerçek olduğuna inanıyorsan, yaşamında onu gerçek kılarsın.

Yaşam asla bir mücadele olmak zorunda değildir. Size en büyük realitenizi yaratabileceğiniz araçları verdim. Siz onları kullanmayı seçmiyorsunuz. Daha da doğrusu, yanlış kullanıyorsunuz.

Araçlar derken, yaratıcılığın üç aracını kastediyorum. Onların neler olduğunu hatırlıyor musun?

Düşünce, söz ve aksiyon.

İyi. Hatırladın.

Neye inanıyorsan o olur.

Evrenin yaratıcı gücüyle doğdunuz. Ve bu güç dilinin ucundadır.

Başlangıç Tanrı'dır. Son aksiyondur. Aksiyon, deneyimlenen Tanrıdır.

Bu sözleri Benim değişik öğretmenlerim size söyledi.

Bu sözleri, Birinci Kitapta *Sen* söyledin.

Birinci Kitap, senin tarafından yazıldı, oğlum. Bütün büyük öğretilerin ilhamı Benim tarafımdan yazıldı ve insanlar vasıtasıyla sunuldu. Onlara verdiğim ilhamları hissederek, korkusuzca toplumla paylaşan kişiler, Benim en büyük öğretmenlerimdir.

Kendimi bu kategoriye koyabileceğime emin değilim.

Sana verdiğim ilhamın sözlerini milyonlara ulaştırdın.

Milyonlarca insana oğlum.

Bu sözler 24 dile çevrildi. Dünyanın dört bucağına ulaştı.
Büyük öğretmen olmanın ölçüsü sence nedir?

Ölçü, kişinin sözleri değil, davranışlarıdır.

Bu çok bilgece bir yanıt.

Bu hayattaki davranışlarım, benim hakkımda iyi şeyler söylemiyor. Bu yüzden kesinlikle öğretmen olamam.

Şu sözünle, yaşamış olan öğretmenlerin yarısını sildin attın.

Ne diyorsun?

"Mucizeler Kursu"nda Judith Schucman aracılığıyla söylediğimi söylüyorum: Öğrenmek istediğin şeyi öğretirsin.
Öğretmen için önce mükemmel olman gerektiğine mi inanıyorsun?
Kendi payına düşen hataları yapmış olsan da...

... Kendi payıma düşenden çok daha fazla...

... Benimle sürdürdüğün diyalogu toplumla paylaşarak da büyük cesaret gösterdin.

Ya da büyük aptallık.

Kendini aşağılamak konusunda niye böyle ısrar ediyorsun? *Hepiniz* bunu yapıyorsunuz! Her biriniz! Kendi büyüklüğünüzü de, Benim içinizdeki varlığımı da yadsıyorsunuz.

Ben değil! Bunu *asla* yadsımadım!

Ne?

Yani, son dönemlerde...

Sana şunu söyleyeyim, daha horozlar ötmeden Beni üç kez yadsıyacaksın.

Kendi hakkındaki her küçük düşüncen, Beni yadsımaktır.

Kendin hakkında söylediğin her aşağılayıcı söz, Beni yadsımaktır.

Kendinle ilgili, "yeterli değilim" rolünü oynadığın her davranış Beni yadsımaktır.

Ben gerçekten...

... Kim Olduğunun en büyük düşüncesinden, en büyük versiyonundan daha düşük bir versiyonunun yaşamını temsil etmesine izin verme.

Şimdi, Kendin için düşündüğün en büyük düşünce nedir? Bir gün büyük bir öğretmen olmak değil mi?

Şey...

Değil mi?

Evet.

Öyleyse ol. Öylesin. Bir kez daha yadsıyana dek.

Bir daha yadsımayacağım.

Öyle mi?

Hayır.

Kanıtla.

Kanıtlayayım mı?

Kanıtla.

Nasıl?

Şimdi, "Ben büyük bir öğretmenim" de.

Ne?

Hadi, söyle.

Ben... şey, sorunum şu, bunların hepsi kitapta yayınlanacak. Bu deftere yazdığım her şeyin yayınlanacağının farkındayım. Peoria'daki insanlar bunu okuyacak.

Peoria! Ha! Pekin'e ne dersin!

Tamam, Çin'de de. İşte sorunum bu. İkinci Kitap yayınlandığından beri insanlar bana Üçüncü Kitabın ne zaman çıkacağını sorup duruyor! Neden bu kadar uzun sürdüğünü anlatmaya çalışıyorum. Tüm dünya seni izlerken, bu diyalogu sürdürmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Birinci ve İkinci Kitaplar böyle değildi. Onların kitaba *dönüşeceğini* bile bilmiyordum.

Evet, biliyordun. Yüreğinin derinliğinde biliyordun.

Belki, umut ediyordum. Ama şimdi *biliyorum*. Bu yüzden, bunları deftere yazmak çok farklı.

Çünkü şimdi yazdığın her şeyi herkesin okuyacağını biliyorsun.

Evet. Şimdi de benim büyük bir öğretmen olduğumu söylememi istiyorsun. Bu kadar insanın önünde bunu söylemek çok zor.

Bunu, gizlice söyle dememi mi isterdin?

Kendini böyle yaparak mı güçlendireceğini sanıyorsun? Kim Olduğunu toplum önünde söylemeni istiyorum, çünkü toplum önündesin. Zaten amaç da bunu toplum önünde söyleyebilmendi.

Kamu deklarasyonu, vizyonun en yüksek ifadesidir. Kim Olduğunun en iyi versiyonunu *yaşa*.

Yaşamaya da deklare ederek başla.

Açıkça.

Uygulamanın ilk adımı *söylemekle* başlar.

Peki ya alçakgönüllülük? Herkese Kendimizin Kim Olduğumuzla ilgili düşüncemizi söylemeli miyiz?

Her büyük usta bunu yaptı.

Evet ama ukalalıkla değil,

"Ben yaşamım, ben yolum." (İsa'nın sözleri) demek "ukalalık" mıdır?

Beni asla yadsımayacağını söylemiştin. Ama son on dakikadır yadsıdığın için haklı çıkmaya çalışıyorsun.

Seni yadsımıyorum. Burada benimle ilgili konuşuyoruz.

Senin Kendi en büyük versiyonun Ben'im! En büyük boyutunu yadsıdığında, Beni yadsıyorsun. Yarın sabaha kadar da bunu üç kez yapacaksın.

Ya yapmazsam?

Buna ancak sen karar verebilirsin. Sen seçebilirsin. Hiç *özel yaşamında* büyük öğretmen olan, büyük bir öğretmen tanıyor musun? Buda, İsa, Krişna...
Hepsi toplum önünde büyük öğretmendi, değil mi?

Evet. Ama tanınmayan büyük öğretmenler de vardır. Annem gibi. Büyük öğretmen olmak için tanınmak gerekmiyor ki.

Annen bir öncüydü. Yol hazırlayıcısı idi. Seni yola hazırladı. Sana yolu gösterdi. Ama, sen de bir öğretmensin.
Annen çok iyi bir öğretmendi ama sana kendini yadsımamayı öğretmedi. Bunu ise sen, başkalarına öğreteceksin.

Oh, öyle çok istiyorum ki! Yapmak istediğim bu!

"İsteme." "İstediğine" sahip olamayabilirsin. Sadece "istediğini" söylediğinde... orada kalırsın, *sadece istersin.*

Tamam. Pekala! İstemiyorum, *seçiyorum!*

Daha iyi. Çok daha iyi. Şimdi neyi seçiyorsun?

Başkalarına kendilerini asla yadsımamalarını öğretmeyi seçiyorum.

İyi, başka neyi öğretmeyi seçiyorsun?

Başkalarına asla Seni -Tanrı'yı- yadsımamalarını öğretmeyi seçiyorum. Çünkü Seni yadsımak kendilerini yadsımaktır. Kendilerini yadsımak Seni yadsımaktır.

İyi. Bunu "şans eseri" olarak mı öğretmeyi seçiyorsun, amaçlı olarak mı?

Amaçlı olarak öğretmeyi seçiyorum.

Ve haklısın. Kişinin büyük öğretmen olması için çok insan tarafından tanınması gerekmiyor. Seni "test" ediyordum. Bununla nereye varacağını görmek istiyordum.

Peki "varmam gereken" yere vardım mı?

Tüm büyük öğretmenlerin yaptığını yaptın. Kendi bilgeliğine vardın. Kendi gerçeğine vardın. Daima gideceğin yer orası olmalı, daima dünyaya öğretmek için geldiğin yer orası olmalı.

Biliyorum. Bunu biliyorum.

Kim Olduğunla ilgili en derin gerçeğin nedir?

Ben... büyük bir öğretmenim.
Sonsuz gerçeğin büyük bir öğretmeni.

Bu gerçeği yüreğinde biliyordun. Şimdi de yüreğinde olanı dile getirdin.

Bununla övünmüyorsun, bununla kibirlenmiyorsun, bununla böbürlenmiyorsun. Sadece yüreğini açıyorsun.

Herkes Kim Olduğunu yüreğinde bilir. Büyük bir balerin, büyük bir avukat, büyük bir aktör, büyük bir sporcu olduğunu bilir. Büyük dedektifler, büyük satıcılar, büyük anne-babalar, büyük mimarlar, büyük şairler, büyük liderler, büyük iyileştiriciler. Her biri büyük olduğunu bilir.

Eğer yüreğinizin arzusunu başkalarıyla paylaşırsanız, yüreğinizde hissettiğiniz gerçeği yaşarsınız, dünyanızı harikulade kılarsınız.

Sen büyük bir öğretmensin. Bu armağan sana nereden geliyor?

Senden.

Kim Olduğunu ifade ettiğinde, Kim Olduğumu ifade etmiş olursun.

Şimdi insan ruhuyla ilgili sorularımı sorabilir miyim?

Sor.

Tamam. Kaç tane ruh vardır?

Bir.

Evet, büyük anlamda öyle. Ama Bütün'ün ifadesi olan kaç "bireyselleşen" ruh vardır?

Bunu anlayabileceğiniz bir yanıt veremem.

Bir dene. Hep aynı sayı mı? Değişen bir sayı mı? Sonsuz bir sayı mı? "Orijinal sayı"dan sonra yeni ruhlar" yarattın mı?

Evet, hep aynı sayı. Evet, hep değişen sayı. Evet. Sonsuz sayı. Evet, yeni ruhlar yarattım ve hayır yaratmadım.

Anlamadım.

Biliyorum. Pekala, anlatmaya çalışacağım. Ama sınırsız olanı, sınırlı bir perspektiften anlamanın ne kadar zor olacağı konusunda seni ikaz ediyorum.

Lütfen dene.

Sorun, zaman denilen realiteyi de içeriyor. Gerçekte zaman yoktur. Sadece Tek An vardır. Şimdinin Sonsuz An'ı.

Olmuş ve olacak olan her şey şimdi şu anda oluyor. Hiçbir şey "önce" olmadı, çünkü önce yoktur. Hiçbir şey "sonra" olmayacak çünkü sonra yoktur.

Sadece ve daima Şimdi vardır.

Şimdi, sürekli değişiyorum. "Bireyselleşen" (bu sözünü sevdim!) Ben'in sayısı sürekli değişiyor. Bu nedenle daima *farklı* ve daima *aynı*. Sadece Şimdi olduğu için ruhların sayısı daima sonsuz sayıdadır. Daima değiştiğim için "zamandaki bir noktada" ise sınırlı bir sayı gibi görünür.

Ve evet, "yeni ruhlar" vardır. En yüksek farkındalığa ulaşan ve Bir'leşen ruhlar, kendi seçimleriyle her şeyi "unutarak" Kozmik Çarkın herhangi bir noktasında yeniden "başlamayı" seçebilirler. Ve orada "genç ruhlar" olarak başlarlar.

Sonsuz ya da sınırlı, değişen ya da değişmeyen, her şey nasıl baktığınıza bağlıdır.

Tamam. Anladım. Seninle hiçbir şey mutlak olmuyor.

Her şeyin mutlak olduğu hariç.

Mutlak olmadıkça.

Aynen. Anlıyorsun! Bravo.

Gerçek şu ki, galiba bu konuları hep anladım.

Evet.

Anlamadığım zamanlar hariç.

Evet.

Şimdi ruh konusuna dönersek....

Harika bir kitap başlığı... Ruh Konusu.

Belki bunu da yaparız.

Zaten yapıyoruz.

Yaptığımız şeyler hariç.

Bu doğru.

Doğru olmayanlar hariç.

Asla bilemezsin.

Bildiklerin hariç.

Gördün mü? Gerçekten olanı hatırladıkça eğleniyorsun! Yaşamı hafiften almaya başlıyorsun. *Hafifliyorsun*. *Aydınlanma* işte budur.

Aydınlanma, zıtların birliğinin yaşamdaki ifadesidir.

Peki ruhlarla ilgili bir soru daha, "Ruh eşleri" diye bir şey var mıdır?

Evet, ama düşündüğünüz gibi değil.

Nasıl fark var?

"Ruh eşi" kavramını, "diğer yarınız" olarak romantize ettiniz. Gerçekte insan ruhu -"bireyselleşen" Ben'in parçaları- düşündüğünüzden çok daha büyüktür.

Bir başka deyişle, ruh dediğim şey, düşündüğümden çok daha büyüktür.

Çok daha büyük. Ruh, tek odadaki hava değildir. Evin bütünündeki havadır. Bu evin birçok odaları vardır. "Ruh", tek bir kimlikle sınırlı değildir. Sadece yemek odasındaki "hava" değildir. Ruh, ruh eşi diye bilinen, iki bireye de "bölünmez". Yemek odası salon havasının karışımı da değildir. Tüm evdeki "hava"dır.

Benim birçok evim var. Her eve giren çıkan hava aynı olmasına rağmen, bir evin odalarındaki hava, size daha "sıcak" gelebilir. Bu odalara girdiğinizde, kendinizi "evde" hissedersiniz.

Tek Ruh olduğunu biliyorsunuz. Ama bireysel ruh dediğiniz şey devasadır ve yüzlerce fiziksel formun içinde, etrafında, üzerindedir.

Aynı anda mı?

Zaman yoktur. Buna "evet ve hayır" olarak yanıt verebilirim. Ruhunuz tarafından kuşatılan formlardan bazıları, sizin anlayışınızla "şimdi yaşıyor." Diğerlerine "ölmüş" dersiniz. Bazıları da "gelecekte" yaşıyor.

Ruhumun kuşattığı bu yüzlerce bedensel varlıkların hepsi benim "ruh eşlerim" mi oluyor?

Kullandığınız terime bu daha yakın, evet.

Ve bazı ruh eşlerim daha önce de yaşamış oluyor?

Evet, senin tanımladığın şekilde, evet.

A-ha! Dur bir dakika! Galiba şu anda bir şeyi anladım! Benim daha "önce" yaşayan parçalarıma ben şimdi "geçmiş hayatlarım" mı diyorum?

İyi fikir yürütme! Evet! Bazıları daha "önce" yaşadığınız "geçmiş hayatlarınız" oluyor. Bazıları ise değil. Ruhunuzun kuşattığı bazı parçalarınız da gelecekte dediğiniz zamanda yaşayacaktır. Bazıları da, şu anda gezegeninizde değişik bedenlerde yaşıyor.

Bunlardan biriyle karşılaştığınızda, anında bir yakınlık hissedebilirsiniz. Bazen, "geçmiş yaşamları birlikte yaşamış

olmalıyız" bile diyebilirsiniz. Ve haklısınız. Birlikte "geçmiş yaşam" yaşadınız. Uzay-Zaman Süreci içinde ya *aynı fiziksel bedende* ya da iki ayrı bedende.

Bu harika! Bu her şeyi açıklıyor.

Evet.

Bir şey hariç.

Nedir?

Peki ya ben "geçmiş yaşamı" birisiyle paylaştığımı *biliyorsam;* her *hücremde* bunu hissediyor ve biliyorsam ve bunu onlara söylediğimde, onlar benim hissettiğim hiçbir şeyi hissetmiyorsa? O zaman bu ne anlama geliyor?

"Geçmişini" "geleceğinle" karıştırdığın anlamına geliyor.

Ha?

Onlarla bir başka hayatı paylaştın. Ama geçmiş hayatı değil.

"Gelecek hayatı" mı?

Evet. Her şey Şimdinin Sonsuz Anında oluyor ve sen *henüz olmayanın farkındalığını* yaşıyorsun.

Peki, onlar niye "geleceği" hatırlamıyor?

Çok ince vibrasyonlar vardır. Bazılarınız bu vibrasyonlara diğerlerinden daha duyarlıdır. Bu kişiden kişiye de değişir. Siz "geçmiş" ve "gelecek" deneyimlerinize diğerinden daha "duyarlı" olabilirsiniz. Bu genellikle, diğer hayatı, *aynı* bedende yaşadığınız anlamına gelir. Bir de "daha önce tanışmış olduğunuz" duygusu vardır. Ama diğeriyle aynı güçte değildir. Bu, aynı "zamanı" paylaştığınız ama aynı bedeni paylaşmadığınız anlamına gelebilir. Belki de karıkoca, kardeş, ebeveyn-çocuk, sevgili, dost olarak bir arada oldunuz (ya da olacaksınız).

Bunlar güçlü ilişkilerdir. Onlarla "ilk kez", "bu" hayatta, "yeniden karşılaştığınızda", onların tanıdık ve bildik gelmesi doğaldır.

Eğer söylediğin doğruysa, daha önce bir türlü anlayamadığım bir fenomene de açıklık getirmiş oluyorsun.

"Bu" hayatta birden fazla J'an Darc, Mozart ya da "geçmişteki" ünlüler olduğunu hatırlayan kişiler var. Bu iddiaları, reenkarnasyonun sahte bir doktrin olduğunun kanıtı olarak görüyordum. Nasıl birden fazla kişi, aynı kişi olabilirdi? Ama şimdi bunun mümkün olduğunu görüyorum. Hepsi aynı ruh tarafından kuşatıldığı için Mozart olduğunu hatırlıyordu.

Tanrım, bu sınırların kapısını kırıyor ve her şeyin mümkün olabileceğini gösteriyor. Gelecekte "bu mümkün değil" dediğim bir şey olduğunun farkında olduğumda bunun bilmediğim daha ne çok şey olduğunun göstergesi olduğunu bileceğim.

Bunu hatırlamak iyi bir şey. Çok iyi bir şey.

Eğer birden fazla "ruh eşi" varsa, bu da birden fazla kişiyle "ruh eşi duygusu" yaşamamızın hatta *aynı anda* yaşamamızın nedenini açıklıyor.

Evet.

Öyleyse aynı anda birden fazla kişiyi sevmek de mümkün.

Tabii ki.

Hayır hayır öyle değil. Yani *aynı anda* genellikle bir kişiye "ayırdığımız" yoğun ilgi ve özel sevgiyi birden fazla kişiye duymaktan bahsediyorum!

Neden sevgiyi "ayırmak" isteyesin ki?

Çünkü birden fazla kişiyi böyle sevmek doğru değildir. Bu, aldatmaktır.

Bunu sana kim söyledi?

Herkes. Herkes böyle söylüyor. Ailem, dinim, toplum. Herkes böyle söylüyor.

Bu da "babanın günahlarını oğullar çeker"in versiyonlarından biri.

Kendi deneyiminizin, size herkesi *dolu dolu* sevmenin alabileceğiniz en büyük haz olduğunu söylüyor. Ama anne babalarınız, öğretmenleriniz, din adamlarınız size başka bir şey söylüyor. Ancak "bu şekilde" bir anda bir kişiyi sevebilirsiniz. Burada sadece seksten bahsetmiyoruz. Eğer birisini "sevdiğinizde", başka birisini de özel bir şekilde severseniz, diğerini aldatmış olursunuz hissine kapılıyorsunuz.

Evet! Aynen! Bize böyle öğretildi!

O zaman gerçek sevgiyi değil, sahte varyasyonlarını ifade ediyorsunuz.

Peki gerçek sevgiyi insan deneyimi çerçevesi içinde ne boyutta ifade etmemize izin verilecek? Bu ifadeye ne tür sınırlar koymalıyız?

Eğer tüm sosyal ve cinsel enerjiler, sınırsızca özgür bırakılsa, sonuç ne olurdu? Sınırsız sosyal ve cinsel özgürlük, tüm sorumluluklardan vazgeçmemize mi neden olurdu yoksa sorumluluklarımızı doruk noktasına mı taşırdı?

Sevginin doğal ifadesini engelleyen her türlü çaba, özgürlük deneyiminin de yadsınmasıdır. Bu da ruhun yadsınması demektir. Ruh, bireyselleşen özgürlüktür. Tanrı, özgürlüktür. Çünkü Tanrı sınırsızdır. Engelsizdir. Ruh, minyatür Tanrıdır. Bu yüzden ruh, her türlü sınırlılığın empoze edilmesine karşı koyar. Ve kendi seçimi olmayan her sınırla, yeni bir ölüm yaşar.

Bu anlamda, her doğum bir ölüm, her ölüm bir doğumdur. Doğumda, ruh kendisini bedenin sınırlarına hapsolmuş bulur, ölümde ise bu sınırlardan kurtulur. Uykuda da aynı şey olur. Ruh, doğası gereği olan özgürlüğe doğru uçar.

Ama ruhun doğasını, bedendeyken de ifade edebilir ve deneyimleyebilirsiniz.

Sorduğun soru, hayatın amacına ve nedenine yönelik. Bedenli hayat hapishane ya da sınırlılıktan başka bir şey değilse, bu hayatın zenginliğini nasıl yaşayabilirsin?

Bu soruyu ben de kendime soruyorum. Ve insan deneyiminin korkunç sınırlılığını hisseden herkes adına soruyorum. Ve sadece fiziksel sınırlardan bahsetmiyorum.

Biliyorum.

Duygusal ve psikolojik sınırlardan da bahsediyorum.

Evet, biliyorum. Anlıyorum. Endişelerin, aynı büyük soruyla ilgili.

Evet. Hayatım boyunca, herkesi kendi istediğim gibi sevmek isterken, dünyanın buna izin vermemesinden dolayı büyük çaresizlik içinde kıvrandım.

Çocukken, yabancılarla konuşmamam, uygun olmayan sözler söylememem gerekiyordu. Bir gün babamla yolda yürüyorduk. Yolda dilenen bir adama rastladık. Adama çok acımıştım. Cebimdeki bozuk paraları adama vermek istediğimde babam beni engelledi ve azarladı. "Pislik" dedi, "Hiçbir işe yaramayan pislik." Değerli olmak için babamın tanımına uymayan herkese babam bu etiketi yapıştırıyordu.

Daha sonra, bizimle birlikte yaşamayan ağabeyimin yaşadıklarını hatırlıyorum. Babamla münakaşa ettiği için Noel gecesi eve girmesine izin verilmemişti. Ağabeyimi seviyor ve Noel'de aramızda olmasını istiyordum. Ama babam onu evin giriş kapısında durdurmuş ve içeri girmesini engellemişti. Annem yıkılmıştı. (Ağabeyim, annemin ilk evliliğinden olan çocuğuydu), ben ise şaşkınlık içindeydim. Sırf bir tartışma yüzünden Noel akşamı ağabeyimle birlikte olamıyordum, onu sevmemize izin verilmiyordu.

Noel akşamını mahvedecek kadar kötü bir tartışma ne olabilirdi ki? Savaşlarda bile Noel için yirmi dört saatliğine ateşkes uygulanmıyor muydu? Bunları benim yedi yaşındaki minik yüreğim bilmek istiyordu. Büyüdükçe sevginin akışını önleyen şeyin sadece kızgınlık değil, korku da olduğunu öğrendim. Bu

yüzden yabancılarla konuşmamalıydık. Sadece savunmasız küçük çocuklar olduğumuzda değil, yetişkin olduğumuzda da. Yeni tanıştırıldığınız insanlarla çabucak yakınlık kurmak doğru değildi. Bir takım görgü kurallarına uyulması gerekiyordu. Bunlar bana hiç mantıklı gelmiyordu. Bu yeni kişi hakkında her şeyi bilmek, onun da benim hakkımda her şeyi bilmesini istiyordum! Ama *hayır* Kurallar beklememizi söylüyordu.

Ve şimdi yetişkin hayatımda, cinsellik de işin içine girdiğinde, kuralların daha da katı ve sınırlı olduğunu öğrendim. Ve *hala bunu anlayamıyorum*. Sadece sevmek ve sevilmek istiyorum. Herkesi, bana nasıl doğal geliyorsa, bana kendimi nasıl iyi hissettiriyorsa öyle sevmek istiyorum. Ama toplumun kuralları öylesine katı ki, diğer kişi de benimle birlikte aynı deneyimi istiyor olsa da, toplum bu birlikteliğe onay vermediği için, iki aşığa "uygunsuz" etiketi yapıştırılıyor. Ve aşağılanıyor. Neden? Neden böyle?

Kendin söyledin: korku. Tüm bunlar korkudan oluyor.

Evet ama bu korkular yersiz değil mi? Bu kurallar ve sınırlar, insanlar için *tek* uygun yol mu?

Bir erkek genç bir kadınla karşılaşıyor. Ona aşık oluyor ve eşini terk ediyor. Bunu, sadece bir örnek olarak kullanıyorum. Kadın, otuz dokuz ya da kırk üç yaşında; çocuklarla ve hiçbir iş deneyimi olmadan yüzüstü bırakılıyor. Daha da kötüsü bazen, altmış sekiz yaşında bir adam, kızının yaşından küçük bir genç kadına aşık olup, altmış dört yaşındaki karısını bırakıp, çekip gidiyor.

Bu erkek, almış dört yaşındaki eşini artık sevmiyor mu?

Davranışı bunu gösteriyor.

Hayır. Onun kaçmak istediği sevmediği karısı değil. Kendisinin üzerinde hissettiği baskılar.

Oh, boş versene. Bu sadece şehvet. Bu kadar basit. Çocuksu açgözlülüğünü dizginleyemeyen yaşlı tilki, genç kadınlarla birlikte olmak isteyerek, kaybettiği gençliğini yakalamaya çalışıyor. Zor yıllarda yanında olan eşine verdiği ömür boyu birliktelik sözünü bir çırpıda unutuveriyor.

Evet, durumu mükemmelce tanımladın. Ama bu söylediklerin, Benim söylediğimin gerçekliğini değiştirmedi. Benzer durumların hiçbirinde adam karısını sevmekten vazgeçmiyor. Karısının adamın üzerinde kurduğu baskılar ya da genç kadının, adam karısıyla kaldığı taktirde, onunla birlikte olamayacağını söyleyerek adamın üzerinde kurduğu baskılar, adamda isyan yaratıyor.

Burada söylemek istediğim şey, ruh daima sınırlara isyan eder. Her türlü sınırlamaya. Sadece adamın karısını terk ederek (Bazen kadın da kocasını terk edebilir, bu da oluyor) kendi hayatında yaptığı devrim değil, insanlık tarihinin tüm devrimlerinin kıvılcımı sınırlamalara karşı duyulan isyan olmuştur.

Her türlü davranış sınırlamalarını tümüyle reddetmemiz gerektiğini söylemiyorsun herhalde. Bu davranış anarşisi yaratırdı. Toplumsal karmaşa. İnsanların "evlilik dışı ilişkiler" yaşamalarını ya da *açık evliliği* savunmuyorsun herhalde!

Hiçbir şeyi savunuyor ya da savunmuyor değilim. Hiçbir şeyin "yanında" ya da "karşısında" değilim. İnsanlar Benim bir şeylerin "yanında" ya da "karşısında" olan bir Tanrı olduğuma inanmaya çalışıyor. Ben sadece olanı gözlemliyo-

rum. Kendi doğru ve yanlış sisteminizi yaratan sizsiniz. Ben, sadece bugünkü fikirlerinizin, tür ve birey olarak seçtiğinizi söylediğiniz düşüncelerin size hizmet edip etmediğine bakıyorum.

"Açık evlilik" sorusuna gelince:

Açık evliliğin yanında ya da karşısında değilim. Bu sizin kararınıza bağlı. "Evlilik" dediğiniz deneyiminizi Kim Olduğunuza göre yaratan sizsiniz. Her davranışınız, kendinizi tanımlayan bir davranıştır.

Bir karar verirken, doğru sorunun yanıtının verildiğine emin olmalısınız. "Açık evlilik" için soracağınız doğru soru "İki taraf da evlilik dışı partnerlerle cinsel ilişkiye girme iznine sahip olmalı mı?" değildir. Soru "Evlilik deneyimine göre Ben Kimim ve Biz Kimiz?"dir.

Bu sorunun yanıtı, hayatın en büyük sorusunun yanıtında bulunur. Her şeye göre, her şeyle ilişkilere göre Ben Kimim; Ben Kimim ve Kim Olmayı seçiyorum?

Bu diyalog boyunca sık sık tekrarladığım gibi bu sorunun yanıtı tüm soruların yanıtıdır.

Tanrım, bu beni öfkelendiriyor. Çünkü bu sorunun yanıtı öyle geniş ve genel ki, hiçbir soruya yanıt vermiyor.

Öyle mi? Peki senin bu soruya yanıtın nedir?

Söylediklerine göre Ben "Sevgi"yim. Ben olan Gerçek Sadece Sevgidir.

Harika! Öğrenmişsin. Doğru. Sen Sevgisin. Sevgi tek gerçektir. Sen sevgisin, Ben sevgiyim ve Sevgi olmayan hiçbir şey yoktur.

Ya korku?

Korku, senin olmadığın şeydir. *Korku, Gerçekmiş Gibi Görünen Sahte Kanıtlardır.* (FEAR: False Evidence Appearing Real.) (Burada Tanrı, İngilizce'deki korku -fear- sözcüğüyle oynuyor. Ç.N.)

Realitenizde Kendiniz Olan sevgiyi bilebilmek için korkuyu yarattınız. Görece dünyanız için bu gereklidir. Olmadığınız şeyin yokluğunda... olduğunuz da.... olamazsınız.

Evet, evet. Bunları çok kez tekrarladık. Ama sanki benim sorumdan kaçıyorsun.

Kim Olduğumuza dair (sevgi) verdiğin geniş ve genel yanıt başka *hiçbir* sorunun yanıtı olmuyor.

"Açık evlilik olmalı mıdır?" gibi spesifik bir sorunun yanıtı ise hiç olmuyor.

Hiçbir soruya yanıt olmadığı sana doğru geliyorsa, sevgiyi bilmediğin içindir.

Sevgiyi kim biliyor ki? Zamanın başlangıcından beri insanlık bunu bilmeye çalışıyor.

Zaman yoktur.

Zaman yoktur, biliyorum, biliyorum. "Zamanın başlangıcı"nı söz icabı kullandım.

Sizin "söz icabı" kullandığınız sözlerle, size sevginin ne olduğunu açıklamaya çalışayım.

Süper. Bu çok iyi olur.

Akla gelen ilk sözcük sınırsızlık. Sevgi sınırsızdır.

Pekala, başladığımız yere döndük. Dairenin içinde dolanıp duruyoruz.

Daireler iyidir. Sorunuzun etrafında dönüp dolaşın. Bu iyidir.

Bazen sabırsızlanıyorum.

Bazen mi? Bu çok komik.

Tamam, tamam, devam et.

Sevgi sınırsızdır. Başı ve sonu yoktur. Sevgi, *daima* realitesidir.

Özgürlük: Eğer sevgi sınırsızsa ve daima olansa, o zaman sevgi... özgürdür. Sevgi özgürdür. İnsan realitesinde, daima sevmek ve sevilmek istersiniz. Daima bu sevginin sınırsız olmasını istersiniz. Daima bu sevgiyi ifade etmekte özgür olmak istersiniz.

Her sevgide özgürlüğü, sınırsızlığı ve sonsuzluğu ararsınız. Daima bulamayabilirsiniz ama aradığınız şey budur. Bunu ararsınız çünkü sevgi budur. Derinliğinizde bu gerçeği bilirsiniz.

Siz hayatı ifade eden hayat, sevgiyi ifade eden sevgi, Tanrı'yı ifade eden Tanrı'sınız.

Tüm bu sözler aynı anlama gelir:

Tanrı
Hayat
Sevgi
Sınırsız
Sonsuz
Özgür

Herhangi biri olmayan şey, diğerlerinin de hiçbiri değildir.

Siz bunların hepsisiniz. Eninde sonunda kendinizi tüm bunlar olarak deneyimlemek isteyeceksiniz.

"Eninde sonunda" ne demek?

Korkularınızı ne zaman aşacağınıza bağlı demek. Korkunun Gerçek Gibi Görünen Sahte Kanıt olduğunu söylemiştik. Siz bu değilsiniz. Olmadığınızı deneyimlemekten vazgeçtiğinizde olduğunuzu deneyimlemek isteyeceksiniz.

Kim korkuyu deneyimlemek ister ki?

Kimse istemez ama korku öğretilir. Çocuk, korku nedir bilmez. Her şeyi yapabileceğini düşünür. Çocuk özgür olmamayı da bilmez. Herkesi sevebileceğini düşünür. Çocuk hayatın olmayacağını da bilmez. Sonsuza dek yaşayacağını sanır. Çocuk gibi davranan kişiler de, hiçbir şeyin onları incitebileceğini düşünmez. Çocuk tanrısal olmayan hiçbir şeyi bilmez. Ta ki yetişkinler tarafından öğretilene kadar.

Çocuklar çırılçıplak etrafta koşuşturur ve herkese sarılır. Keşke aynı şeyi büyükler de yapabilseydi.

Çocuklar masumiyetin güzelliğiyle böyle davranıyor. Yetişkinler bu masumiyete geri dönemiyor, çünkü yetişkinler çıplak olduklarında, daima seks denilen şey oluyor.

Evet. Tabii ki Tanrı "seks denilen şey"in masumiyetini ve özgürce ifade edilmesini yasaklıyor.

Tabii ki Tanrı *yasakladı*. Adem ve Havva, Cennet Bahçesinde çırılçıplak koşuşturmaktan son derece mutluydu. Ama Havva ağacın meyvesini yediğinde -İyi ve Kötünün Bilgisi- bizi, insan neslini cezalandırdı. Hepimiz ilk günahın suçunu taşıyoruz.

Ben böyle bir şey yapmadım.

Biliyorum. Ama din kurumuna bir taş atmalıydım.

Bunu yapmamaya çalış.

Evet, biliyorum. Din kurumları espriden anlamaz.

Bak yine yapıyorsun.

Affedersin.

Tür olarak sınırsız, sonsuz ve özgür sevginin özlemini duyuyorsunuz. Evlilik kurumu, sizin sonsuzluğu yaratma çabanızdı. Evlilikle, hayat boyu partner olmaya karar verdiniz. Ama bu karar, "sınırsız" ve "özgür" sevgiyi yaratmayı başaramadı.

Neden? Eğer evlilik, özgürce seçiliyorsa, bu özgürlüğün ifadesi değil midir? Sevgini cinsel olarak eşinden başka kimseyle

ifade etmeyeceğini söylemek sınırlılık değil, seçimdir. Bu sınırlı olma seçimi değildir. Özgürlüğün ifadesidir.

Seçim olmaya devam ettikçe, evet.

Olmalı. Verilen söz buydu.

Evet. Problem de burada başlıyor.

Nasıl?

Bak, bir ilişkide çok özel bir sevgi deneyimlemeyi isteyebilirsin. Bu kişi senin için diğerlerinden *çok daha özel* olduğu için değil, bu kişiyle herkese -tüm hayata- duyduğun sevgiyi çok daha derinlemesine yaşamayı seçtiğin için. Bu seçimin deneyimi sadece bu kişiye *özgün* olduğu için.

Her kişiye gösterdiğiniz sevgi özgündür. Asla iki ayrı kişiye aynı şekilde sevgi gösteremezsiniz. Çünkü siz sadece orijinal şeyler yaratabilirsiniz. Siz orijinal yaratıcısınız. Bir düşüncenin, sözün ve davranışın kopya edilmesi mümkün değildir. Yaratıcılık kopya edilemez. Ve siz yaratıcısınız. Neden iki kar tanesinin benzemediğini biliyor musunuz? Çün kü aynı olması imkansızdır. "Yaratılan" şey "kopya" değildir ve Yaratıcı sadece yaratabilir. Bu yüzden iki kar tanesi benzemez, iki insan benzemez, iki düşünce benzemez, iki ilişki benzemez, hiçbir şeyin ikisi tıpatıp aynı olamaz.

Evren -ve içinde olan her şey- tektir. Hiçbir şeyle tıpatıp aynı olan başka bir şey yoktur.

Yine Yüce İkilem. Her şey ayrı ve özgündür ve her şey Birdir.

Evet. Ellerinizin her parmağı farklıdır ama hepsi aynı eldir. Evinizdeki hava, her yerdeki aynı havadır ama odadan odaya havanın özelliği değişir. Tüm insanlar Birdir ama bir insan diğerine asla benzemez. Bu yüzden isteseniz bile iki kişiyi aynı şekilde sevemezsiniz. Zaten istemezdiniz de. Çün kü sevgi, *özgün olan bir şeyin özgün ifadesidir.*

Bir kişiye gösterdiğiniz sevgiyi aynen bir başkasına gösteremezsiniz. Düşüncelerinizi, sözlerinizi, davranışlarınızı -tepkilerinizi- asla kopyalayamazsınız... tıpkı, bu duyguları hissettiğiniz kişinin de sevgisini kopyalayamayacağı gibi.

Bu özgün sevgiyi tek bir kişiyle paylaşmayı seçebilirsiniz ve seçiminizi deklare edebilirsiniz. Ama bu deklarasyonunuzu an be an süren *özgürlük* içinde yapın, *sonsuza dek* sürecek bir *görev* olarak değil.

Gerçek Sevgi daima özgürdür, görev (zorunluluk) sevgiye ait bir kavram değildir.

Eğer, birine olan sevginizi ifade etme seçiminizi asla vazgeçmeyeceğiniz bir *kutsal söz veriş* olarak görürseniz, bir gün bu sözü bir zorunluluk olarak hissetmeye başlar ve tepki duyarsanız. Ama bu seçiminizi ancak bir kez verilecek bir karar, bir kutsal söz olarak görmediğiniz taktirde kararınızı özgürce yeniden ve yeniden verebilirsiniz. Böyle bir durumda asla öfke ve tepki duymazsınız. Bunu unutmayın; sadece tek bir kutsal vaat vardır: *Kendi gerçeğinizi söylemek ve yaşamak.* Tüm diğer verilen sözler, özgürlüğün kısıtlanmasıdır. Bu da asla kutsal olamaz.

Özgürlük Kim Olduğunuzdur.

Özgürlükten vazgeçtiğinizde, "Kendi"nizden vazgeçmiş olursunuz.

Bu kutsallık değil, küfürdür. Asıl "günah" budur.

13

Off! Bunlar zor şeyler. Asla söz vermememiz gerektiğini mi söylüyorsun? Kimseye hiçbir şey için söz vermemeli miyiz?

Çoğunuzun yaşamına bakın, her verdiğiniz söz yalana dayalı. Yalan şu: Yarın ne yapmak isteyeceğinizi, ne hissedeceğinizi bugünden bildiğinizi söylüyorsunuz. Tepkisel varlıklar olarak yaşamınızı sürdürdüğünüz sürece bunu asla bilemezsiniz. Çoğunuz tepkisel yaşam sürüyorsunuz. Olaylar sizi belirliyor. Ancak tepkisel değil, yaratıcı varlıklar olarak yaşarsanız, o zaman içinde yalan olmayan sözler verebilirsiniz.

Yaratıcı varlıklar, gelecekte bir şeyi nasıl hissedeceklerini şimdi bilebilir. Çünkü duygularını *yaratanın* kendileri olduğunu bilir, etkisel olarak yaratır, duygusal tepki vermez.

Geleceğinizi kendinizin yaratacağını bilene kadar, geleceğinizin ne olacağını bilemezsiniz. Geleceğinizi bilene kadar da, hiçbir şey hakkında *gerçek* bir söz veremezsiniz.

Ama geleceğini yaratan ve bilen kişinin bile, seçimini değiştirme hakkı vardır. Değişim, tüm varlıkların temel hakkıdır. Hatta hak bile değildir. Çünkü hak "*sahip olunan*" bir şeydir, değişim ise "olan"dır.

"Değişim" Olandır.

Siz "değişim" olduğunuz için, asla *aynı* olmaya gerçek anlamda söz veremezsiniz.

Evrende aynı kalan bir şey yok mudur?

Hayat denilen süreç her an yeniden yaratmaktır. Bu süreçte *aynılık* imkansızdır ama *benzerlik* imkansız değildir.

Benzerlik, değişim sürecinin, daha öncekine benzeyen bir versiyon ortaya çıkarmasıdır.

Yaratıcılık, yüksek noktada bir benzerliğe ulaştığında buna "tıpatıp aynı" diyorsunuz.

Bu nedenle evrende her şey aynıymış gibi görünüyor. Bir şey aynı gibi göründüğünde, benzer davranış ve reaksiyonlar gösterdiğinde, burada sürekli aynılık olduğunu söylüyorsunuz.

Bu bir bakıma iyi. Çünkü size fiziksel boyutta bir çerçeve oluşturuyor.

Oysa aynı gibi görünen her şey, sürekli değişim içindedir, hem fiziksel, hem fiziksel olmayan dünyada.

Bazen değişim öylesine ince, öylesine "gizli" oluyor ki, kaba perspektifimizden bakıldığında onları aynı gibi görüyoruz.

Evet.

Öyleyse "tıpatıp ikiz" de yok.

Aynen öyle. Evet yok.

Sözümüzü tutmak bu yüzden mi zor oluyor? Hiçbir şey asla aynı kalmadığı için mi?

Bir nedeni bu. İkinci nedeni ise, verdikleri sözün, kendi gerçekleriyle çatışıyor olması.

Ne öneriyorsun?

Daha önce yaptığım bir öneriyi tekrar ediyorum: Başkalarına ihanet etmemek için kendinize yaptığınız ihanet de ihanettir. En büyük ihanet.

Bu, tüm verilen sözlerin bozulmasına yol açar. Kimsenin verdiği sözün bir önemi kalmaz. Hiç kimsenin sözüne güvenemezsin.

Oh, başkalarının verdiği sözleri tutmalarını mı bekliyorsun? Neden böylesine mutsuz olduğunuza şaşmamak gerek.

Mutsuz olduğumu kim söylüyor?

Mutlu olduğunda böyle mi göründüğünü ve davrandığını söylüyorsun?

Pekala. Evet. Bazen mutsuz oluyorum.

Oh, bazen değil, çoğu zaman. Hatta mutlu olmak için her türlü nedenin olduğu halde, yine mutsuz oluyorsun. Çünkü bu kez de mutluluğun devam edip etmeyeceği konusunda endişe duyuyorsun.

Bundan endişe duymanın nedeni de "mutluluğunun sürmesi"nin büyük ölçüde başkalarının verdiği sözleri tutup tutmayacağına bağlı olmasıdır.

Başkalarının sözlerini tutmalarını *beklememeli miyim?* En azından *umut* etmemeli miyim?

Neden bunu istemeye hakkın olduğunu düşünüyorsun?

Başkalarının sana verdiği sözleri tutmalarının nedeni, ya istemedikleri ya da tutamayacaklarını düşündükleri içindir. Aslında ikisi de aynı şeydir. Eğer birisi sana verdiği sözü tutmuyor ya da tutamıyorsa neden ille de tutmasını istiyorsun? Gerçekten birisinin istemediği bir şeyi yapmasını ya da yapmak için kendisini mecbur hissetmesini mi istiyorsun?

Neden birisini istemediği bir şeyi yapmaya zorlamayı isteyesin ki?

Çünkü yapacaklarını söyledikleri şeyi yapmadıklarında bu beni ya da ailemi incitecektir.

Yani incinmemek için incitmeye hazırsın.

Kişinin verdiği sözü tutmasını beklemekle, onu nasıl incitmiş olacağımı anlamıyorum.

O kişi bir şekilde "inciniyor" ya da istemiyor ki, sözünü tutmamayı seçiyor. Yoksa sözünü tutardı.

Yani, birisinin verdiği sözü tutmasını isteyerek onu "incitmemek" için, ben ya da çocuklarım ve ailem acı çekmeli öyle mi?

Birisini sözünü tutması için zorladığında, gerçekten "incinmeden" kaçabileceğini mi düşünüyorsun?

Sana şunu söyleyeyim: Kendi mutsuzluklarına katlanarak yaşam süren insanlar, başkalarına çok daha fazla zarar veriyor. Birisinin yapmak "zorunda" olduğu için yaptığı şeyler, istediklerini yapmakta özgür insanların verdikleri "zarar"dan çok daha fazla olur.

Bir kişiye özgürlük tanındığında, tehlikeyi ortadan kaldırırsın, tehlikeyi büyütmezsin.

Birisini, size verdiği sözden "özgür" kıldığınızda, belki kısa dönem için "acı çekebilirsiniz". Ama bu size asla uzun dönemde zarar veremez. Çünkü birisine özgürlük verdiğinizde, kendinizi de özgür kılarsınız. Acı ve üzüntüden özgürleşirsiniz. Birisini size verdiği sözü tutmaya zorlamak, sonunda kendi onurunuza ve özdeğerinize yaptığınız bir saldırıdır. Uzun vadeli zarar, kısa vadeli zarardan daima çok daha fazladır. Birisini, verdiği sözü tutmaya zorlayan her insan bunu keşfeder.

Aynı düşünce, iş dünyası için de geçerli mi? Sözler verilmeden nasıl iş yapılabilir?

Gerçekte, en sağlıklı iş yapmanın yolu budur. Toplumumuzun bugünkü en büyük problemi *güç* temelli olmasıdır. Kullandığınız kavramlara bakın: Yasa *gücü*, askeri *güç*, güvenlik *güçleri*.

İkna etme sanatını henüz öğrenmediniz.

Yasal *güç* olmaksızın, iş dünyasını kontratlarına sadık kalmaya, sözlerini tutmaya nasıl "ikna" edebilirdik?

Şimdiki kültürel yapınızda, başka yolu olmayabilir. Ama kültürel "etik"inizin değişmesi halinde, bu yol, şirketlerin ya da bireylerin sözlerini tutmalarını sağlamak için çok ilkel bir yol olacaktır.

Bunu açabilir misin?

Şu anda verilen sözlerin tutulması için *güç* kullanıyorsunuz. Kültürel etik değiştiğinde, hepinizin Bir olduğunu fark ettiğinizde asla güç kullanmayacaksınız. Çünkü bu sadece Kendinize zarar verecektir. Sol elinize, sağ elinizle vurmayacaksınız.

Sol el, seni boğuyor olsa da mı?

İşte olmayacak bir başka şey de bu. Kendinizi boğmaktan vazgeçeceksiniz. Sözlerinizi tutmamaktan vazgeçeceksiniz. Tabii bu sözler çok farklı türden olacaktır. Böyle bir dünyada "alış" karşılığı "veriş" yapmayacaksınız.

Vermek ve paylaşmak doğal olduğu için, bozulacak kontratlar da olmayacaktır. Çünkü kontratlar alış ve verişler için yapılır. Bu tür tek yollu verişlerde Tanrı'yı deneyimleyeceksiniz. Başkalarına verdiğinizin Kendinize verdiğiniz olduğunu bileceksiniz. Verdiğiniz daima size döner. Ektiğinizi daima biçersiniz.

Senden gelen sana dönüyor.

Kat, kat. Size ne geri geleceği konusunda endişe duymayın. Ne verebileceğinizi düşünün. Yaşam en yüksek boyutta verebilmeyi yaratmaktır, en fazla neyi alabileceğini değil.

Hep unutuyorsunuz; Yaşam "verilir", alınmaz. Bunun için affetmeye ihtiyacınız var. Özellikle, "almayı" beklediğiniz ama alamadığınız için öfke duyduğunuz kişileri!

Bugünkü başarı ölçünüzü "aldıklarınız" tayin ediyor. Para, güç, sahip olduğunuz şeyler. Yeni Kültürde ise başarınızı verdikleriniz belirleyecektir.

Başkalarının kazanmasını sağladığınızda, siz çok daha fazlasını kazanacaksınız. Bu kazanışta "kontratlar", "pazar-

lık", "uzlaşma", "mahkeme davaları", verilen "sözlerin" uygulama *gücü* olmayacaktır. Geleceğin ekonomisinde, bireysel kar için değil, bireysel gelişim için yatırım yapacaksınız. Bu sizin "kar"ınız olacaktır. Ama maddi anlamda da "kar" gerçekten Kim Olduğunuza uygun olarak daha büyük bir versiyonda size gelecektir.

Böyle bir ortamda, böyle bir bilinç düzeyinde, birileri size bir şey vermeyi "söyleyip" vermediğinde bunu almak için güce başvurmak size ilkel gelecektir.

Bırakın, herkes kendi yoluna gitsin. Kendi seçimlerini yapsın, kendi deneyimlerini yaratsın.

Size vermedikleri şeyin eksikliğini çekmeyeceksiniz. Çünkü o "vermedikleri" şeyden "çok daha fazlası" her yerde var. *İstediğiniz şeyin kaynağı onlar değil, sizsiniz.*

Ha! Anladım. Ama sanki konudan uzaklaşmışız gibi geldi bana. Bu konuşma, Sana insanların sevgilerini sınırsızca verebilmelerinin mümkün olup olamayacağı ile başladı. Açık evlilikle devam etti. Ve başka şeylere döndük.

Hiç de değil. Konuştuğumuz her şey bu konularla ilgili. Bu, aydınlanmış, gelişkin toplumlarla ilgili sorularının da başlangıcı. Çünkü gelişkin toplumlarda ne "evlilik" ne de "iş" vardır. Ne de toplumunuzu bir arada tuttuğunu söylediğiniz suni kurumlar.

Evet, bu konuya gireceğiz. Şimdi bu konuyu toparlamak istiyorum. Burada ilginç şeyler söyledin. Sonuçta, çoğu insan verdiği sözleri tutamadığı için söz vermemeli diyorsun.

Bu da evlilik kurumuna bir darbe vuruyor.

"Kurum" sözcüğünü kullanmandan hoşlandım. Çoğu kişi evlilikte bu deneyimi yaşıyor. Kendilerini "kurum" içinde hissediyor.

Evet, akıl sağlığı kurumu, hapishane kurumu ya da yüksek öğrenim kurumu!

Kurum, çoğu insana "kapatılmayı" çağrıştırıyor. Akıl hastanesine kapatılmak, hapishaneye kapatılmak gibi.

Ama yine de evlilik kurumunu seven ve kurumu korumak isteyen milyonlarca insan var.

Çoğu kişi evlilik kurumunda zorluk çekiyor ve evliliğin onları tüketmesinden hoşnut değil. Boşanma istatistikleriniz de bunu gösteriyor. Evliliklerde mutsuzluğa alışılıyor, mutluluk yaratılmıyor.

Evlilik kurumu ortadan kalkmalı mı?

Bu sizin seçiminiz. Ben sadece gözlemliyorum.

Sadece evliliği değil, din kurumunu da eleştiriyoruz.

Tanrı'nın tercih yapmadığını insanlar bilseydi, dinler varolamazdı. Dinler, Tanrı'nın tercihleri üzerine kuruluyor.

Senin tercihlerin olmadığına göre, dinler bir yalan olmalı.

Bir hayal ürünü. Kendinizin yarattığı bir hayal ürünü.

Tıpkı, Tanrı'nın evli olmamızı tercih ettiği gibi mi?

Benim böyle bir tercihim yok. Ama sizin var.

Neden? Böylesine zor olan bir şeyi neden tercih ediyoruz?

Çünkü evlilik, sizin sevgi deneyiminizi sonsuz kılacağınıza inandığınız tek yol.

Dişinin kendi bakımını ve desteğini garanti edebileceği tek yol. Cinsel ilişkiyi "günahsız" yaşayabileceği tek yol. Erkeğin kendi dölünü garanti edebileceği, cinsel ihtiyacını sürekli giderebileceği ve bakımını garanti edebileceği tek yol.

İkisinin de yalnızlığını giderebileceğini sandığı tek yol.

Ve kurum yaratılıyor. Pazarlık yapılıyor.

Bana şunu ver, sana şunu vereceğim.

Tıpkı bir iş ortaklığı gibi. Kontrat imzalanıyor. İki taraf da kontratın yürürlükte olması için buna kutsallık da atfediyor. Kutsal bir kontrat bozulduğunda ceza verici kimdir? Tanrı. "Kutsal evlilik" yine de yürümediğinde bu kez insan yasaları devreye giriyor.

Ama bu da yeterli olmuyor.

Ne kutsal Tanrı yasaları ne de insan yasaları evlilik töreninde verilen sözlerin tutulmamasını engelleyebiliyor.

Neden?

Çünkü verdiğiniz sözler, doğal yasalara aykırı.

Ama doğal yasalar "Bir"liği ifade etmiyor mu? Evlilik iki insanı Bir kılmıyor mu? Evlilik Bir'liğin en güzel ifadesi değil mi?

Evlilik, çoğunuzun da deneyimlediği gibi hiç de güzel değil. İnsan doğasının üç boyutunun ikisini ihlal ediyor.

Bunu yeniden anlatabilir misin? Yeni yeni parçaları bir ara ya koymaya çalışıyorum.

Peki. Bir kez daha baştan.

Siz sevgisiniz.

Sevgi sınırsız, sonsuz ve özgürdür.

Sizin de doğanız bu: sınırsız, sonsuz ve özgür.

Şimdi, suni toplumsal, ahlaki, dinsel, felsefi, ekonomik, politik yapılanmalar, sizin doğanızı kısıtladığında ya da doğanızı hiçe saydığında, buna doğal olarak tepki göstereceksiniz.

Ülkenizin sloganı "Bana özgürlük ya da ölüm ver" değil miydi?

Ama özgürlüğünüzü de, yaşamlarınızı da (ikisi de aynı şey) güvenlik adına feda ettiniz.

Yaşamaktan öylesine korkuyorsunuz ki, *yaşamın kendisinden varlığınızın doğasını* güvenlik adına feda ettiniz.

Evlilik dediğiniz kurum, sizin güvenlik yaratma çabanızdır. Tıpkı devlet denilen kurum gibi. İkisi de aynı şeydir: Birbirinizin davranışına *hükmetmek* için kurumlaştırdığınız suni yapılanma.

Hükümet, hükmetmekten geliyor.

Tanrım, hiç böyle düşünmemiştim. Evliliğin, sevginin en yüksek ifadesi olduğunu düşünüyordum.

Düşündüğünüz bu olabilir ama inşa ettiğiniz kurum bu değil. Kurum, korkunun en yüksek ifadesi olarak varlığını sürdürüyor.

Evlilik, sizi sevginizde sınırsız, sonsuz ve özgür kılsaydı, sevginin en yüksek ifadesi olurdu.

Bugünün evlilikleri ise, sevginizi, *verilen sözlere ve garantiye indirgiyor.*

Evlilik, "olanın" hep aynı kalmasını garantileme çabasıdır. Bu garantiye ihtiyacınız yoksa, evliliğe de ihtiyacınız yoktur. Ve bu garantiyi nasıl kullanıyorsunuz?

Bir, içinizdeki güveni yaratmak yerine dışarıdan güven bekliyorsunuz.

İki, dışarıdaki güveni sonsuza dek garanti edemediğinizde, garanti kontratını birbirinizi cezalandırmak amacıyla kullanıyorsunuz. Çünkü evlilik kontratına dayanarak dava açabiliyorsunuz. Verilen sözlerin tutulmasını, mahkeme yoluyla zorlamaya çalışıyorsunuz.

Bu yüzden evliliği yararlı buluyorsunuz. Garanti için. Evlilik aynı zamanda, birbirinize hissettiğiniz duyguları garantileme çabasıdır. Başkasına bu duyguları hissetmeyeceğinizi garantileme çabasıdır. En azından bu duyguları asla aynı şekilde ifade etmeyeceğinizi garantileme çabasıdır.

Yani, cinsel olarak.

Yani, cinsel olarak.

Sonuçta, sizin kurumlaştırdığınız evlilik şunu söylüyor: "Bu ilişki çok özel. Bu ilişkiyi her şeyin üzerinde tutuyorum."

Bunun nesi yanlış?

Hiçbir şey. Bu "yanlış" "doğru" sorusu değil. Yanlış ve doğru yoktur. Bu, size neyin hizmet ettiğinin sorusu. Ger-

çekten Kim Olduğunuzun, geniş boyutunda neyi yaratacağınızın sorusu.

Eğer Gerçekten Kim Olduğunuz, "İşte bu özel kişi. Diğerlerinden çok daha özel kişi" diyorsa, bu evlilik yapınız sizi mutlu kılabilir. Ama dikkat ederseniz, tanınmış ruhsal öğretmenlerinizden hiçbiri evli değil.

Evet, çünkü ustalar cinsel perhiz yaşar, seks yapmazlar.

Hayır. Çünkü ustalar şu anki evlilik yapılanmanızın gerçek olmadığını bilir: Bir kişinin diğerlerinden onun için daha özel olmadığını.

Ne usta ne de Tanrı bir kişiyi özel kılar.

Oysa evliliğinizde bir kişiyi özel kılarak, Tanrısal olmayan bir davranışta bulunuyor, üstelik buna kutsal diyorsunuz.

İnsani korkularınızı haklı çıkarmak için, Tanrı'nın da sizin gibi davranacağını düşünüyorsunuz.

Tanrı'nın "seçilmiş kullara" verdiği sözlerden bahsediyorsunuz. Tanrı'nın bazı dinlere ya da mezheplere bağlı olan insanları "özel" olarak sevdiğini iddia ediyorsunuz.

Tanrı ile ilgili uydurduğunuz bu hikayeleri din diye yutturuyorsunuz. Asıl "küfür" budur. Tanrı'nın birilerini diğerlerinden daha fazla sevmesi yalandır. Aynı yalanı tekrarlatan her (kurumsal) tören kutsallık değil, saygısızlıktır.

Oh, Tanrım, sus. Sus! Evlilikle ilgili tüm iyi düşüncelerimi öldürüyorsun! Bunları yazdıran şey Tanrı olamaz. Tanrı evlilik ve dinle ilgili böyle şeyler söylemez!

Burada, sizin yapılandırdığınız şekildeki din ve evlilikten bahsediyoruz. Bu konuştuklarımızın sert mi olduğunu düşü-

nüyorsun? Size şunu söyleyeyim: Kendi korkularınızı ve birbirinize gösterdiğiniz akıldışı davranışları haklı çıkarmak için Tanrı sözlerini "piçe" çevirdiniz.

Tanrı sözleriyle istediğiniz gibi oynuyorsunuz. Birbirinizi Benim adıma sınırlıyor, incitiyor ve *öldürüyorsunuz*. Benim adımı, Benim bayrağımı asırlar boyu savaş alanlarında kullandınız, bir toplumu diğerlerinden daha fazla sevdiğimi kanıtlamaya çalıştınız. Bunun kanıtı olarak, onları *öldürmeniz* gerektiğini söylediğimi iddia ettiniz.

Size şunu söyleyeyim: Benim sevgim sınırsız ve koşulsuzdur.

Bunu duymak istemiyorsunuz. Bu gerçeği kabul etmek istemiyorsunuz. Çünkü Benim Gerçeğim, sadece evlilik kurumunuzu değil, tüm din ve devlet kurumlarınızı da yerle bir ediyor.

"Özel"liğe dayanan bir kültür yarattınız. Ve bu mitolojinizi, bazılarını "özel" kılan bir Tanrı'yla desteklediniz.

Oysa Tanrı "kültürü" her şeyi kapsar. Tanrı herkesi sever. Tanrı'nın "Krallığına" herkes davetlidir. İşte bu gerçeğe "küfür" diyorsunuz. Bu gerçeği dile getirenlere "ka fir" diyorsunuz.

Böyle demek zorundasınız. Çünkü gerçek, yaşamınızdaki her şeyin sahte olduğunu gösterir. Tüm inşa ettiğiniz yapılanmaların sınırlı, zorlu ve kısıtlı olduğu ölçüde "hatalı" olduğunu gösterir.

"Yanlış" ve "doğru" yoksa nasıl bir şey "hatalı" olur?

Bir şey, amacına uygun işlev göstermiyorsa "hatalı"dır. Bir kapı açılıp kapanmıyorsa "yanlış" değildir. İşlevsel olarak hatalıdır. Çünkü amacına hizmet etmez.

Hayatınızda, toplumunuzda bir şey işlevsel olarak "daha insan" olmanıza yardım etmiyorsa hatalıdır. Yapılanmasında bir hata vardır.

İnsan olmanın amacı ne?

Gerçekten Kim Olduğuna karar vermek ve deklare etmek, deneyimlemek ve doyum almaktır.

İnsan olmanın amacı, olabildiğinin en büyük versiyonu olmaktır. Hayatın amacı budur.

Peki şimdi neredeyiz? Dinleri yok ettik, evliliği yok ettik, devletleri ortadan kaldırdık. Şimdi neredeyiz?

Hiçbir şeyi yok etmedik. Yarattığınız şeyler, arzu ettiğiniz sonuçları doğurmuyorsa, bunu tanımlamak "yok etmek" değildir. Zaten gerçek olan yok edilemez.

Yargılamakla gözlemleme arasındaki farkı hatırlamaya çalış.

Seninle münakaşa etmeyeceğim. Ama söylediklerin bana yargılama gibi geliyor.

Dondurmayı "sevdiğinizi" söylüyorsunuz. Ama bu, birbirinizi "sevdiğinizi" söylemekle aynı anlama gelmiyor. Duygularınızı ifade etmek için sözcük hazneniz hiç de geniş değil.

Sizinle iletişim kurarken, Ben de sözcüklerle kısıtlandığımı bilerek buna izin veriyorum. Sizin kullandığınız kelimeler, aynı zamanda yargılarken kullandığınız kelimeler olduğu için, bu sözcükleri kullandığımda size "yargılayıcı" gelebilir.

Size diyalog boyunca gitmek istediğinizi söylediğimiz yere ulaşmanız için önünüzde duran engelleri anlatmaya çalışıyorum.

Dinlerle ilgili olarak, gitmek istediğiniz yerin Tanrı'yı bilmek ve sevmek olduğunu söylüyorsunuz. Gözlemlediğim şey ise, dinlerin sizi oraya götürmediğidir.

Dinleriniz, Tanrı'yı Büyük Gizem olarak sunuyor. Tanrı'yı sevmenizi değil, Tanrı'dan korkmanızı istiyor. Dinler, davranışlarınızı değiştirmenize yardım etmedi. Hala birbirinizi öldürüyor, hala birbirinizi lanetliyorsunuz. Bir diğerinizi "yanlış" kılıyorsunuz. *Hatta dinleriniz böyle davranmanızı teşvik ediyor.*

Evliliğin sizi sonsuz mutluluğa götürmesini istediğinizi söylüyorsunuz. En azından biraz huzur, güven, mutluluk vermesini bekliyorsunuz. Tıpkı dinlerde olduğu gibi, evlilik dediğiniz kurum, bu istediklerinizi *başlangıçta* veriyor. Ama bir süre sonra, tıpkı dinler gibi istemediğiniz yere sizi sürüklüyor.

Evliliklerin yarısı boşanmayla bitiyor. Evliliklerini sürdürenlerin çoğu da mutsuz.

"Kutsal" evliliğiniz sizi acılara, kızgınlıklara, pişmanlıklara doğru götürüyor. Çoğu da "trajedi" yaşatıyor.

Devletinizin, hükümetinizin size huzuru, özgürlüğü, iç barışı sunmasını istediğinizi söylüyorsunuz. Ama devletiniz bunu yapmıyor. Sizi savaşa, özgürlüğünüzün gittikçe kısıtlanmasına, iç şiddetin gittikçe artan karmaşasına doğru sürüklüyor.

İnsanları tok, sağlıklı ve canlı tutmak gibi basit problemleri bile çözümleyemediniz. Eşit imkanlar sunmayı ise yapılacaklar listenize bile koymadınız. "Sahip olanlar"dan arta kalanları "sahip olmayanlara" aktarmak gibi basit bir şeyi

bile başaramadınız. Kaynaklarınızı daha eşitçe paylaşmak isteyip istemediğinizi bile bilmiyorsunuz.

Dünyayı besleyecek yiyecekleri çöpe atarken, her gün yüzlerce insan açlıktan ölüyor.

Bunlar "yargılama" değil. Sadece toplumunuzla ilgili gözlemlerim. Görmek isteyen herkes bunu görebilir.

Niçin? Niçin böyle? Niye son yıllarda pek bir gelişme gösteremedik.

Son yıllar mı? Asırlar desen?

Pekala, asırlar boyu.

Bunun, İlk İnsan Kültürel Miti ve onu takip eden mitlerle ilgisi var. Bu mitler değişene kadar, hiçbir şey değişmeyecektir. Mitleriniz ahlaki kurallarınızı, ahlaki kurallarınız davranışlarınızı yaratıyor.

Problem şurada: Kültürel mitleriniz, temel güdülerinizle çelişiyor.

Ne demek istiyorsun?

İlk Kültürel Mitiniz, insanların doğal olarak kötü olduğu idi. Bu, İlk Günah mitidir. Bu mit, sadece doğanızın kötü olduğunu söylemiyor, kötü olarak doğduğunuzu söylüyor.

İkinci Kültürel Mitiniz, gerekli olarak ilk mitinizden doğuyor: En *güçlü* olan yaşar.

Bu ikinci mit, bazılarınızın güçlü, bazılarınızın zayıf olduğunu söylüyor. Yaşamak için güçlü olmanız gerekiyor. Diğer insanlara elinizden gelen yardımı yaparsınız. Ama iş kendi

varlığınızı sürdürme noktasında ise, önce kendinizi kurtarmaya bakarsınız. Başkalarının ölmesine bile izin verirsiniz. Hatta daha ileri de gidebilirsiniz. Kendinizi ve size ait olanı kurtarmak için başkalarını öldürebilirsiniz. Böylece "zayıf"ın yanında kendinizi "güçlü" olarak tanımlarsınız.

Bazılarınız bunun *temel içgüdü* olduğunu söylüyor: "Yaşamı sürdürme güdüsü." Bu kültürel mit, sizin toplumsal değerlerinizi oluşturarak, birçok -grup- davranışınızı yaratıyor.

Oysa sizin "temel içgüdü"nüz yaşamı sürdürme değil, adalet, birlik ve sevgidir. Bu, her yerdeki *bilinçli* varlıkların güdüsüdür. Bu sizin *hücresel belleğiniz,* bu sizin *güdüsel doğanızdır.*

Siz doğal olarak "kötü" değilsiniz. "İlk günah"la doğmuyorsunuz.

Eğer temel güdünüz, yaşamı sürdürmek olsaydı asla *güdüsel olarak* düşmek üzere olan bir çocuğu, boğulmakta olan bir adamı, hiç kimseyi hiçbir şeyden kurtarmazdınız. Oysa temel güdünüzle davrandığınız için, kendinizi tehlikeye atsanız bile, yaptığınızı *düşünmeden* yaparsınız.

Sizin içgüdünüz ve doğanız Kim Olduğunuzun özünü yansıtan adalet, birlik ve sevgidir.

Bunun toplumsal etkilerini görebilmek için "adil olmak"la "eşitlik" arasındaki farkı görmeniz gerekir.

Eşitlik arayışı bilinçli varlıkların temel güdüsü değildir. Hatta bunun tam zıddı doğrudur.

Tüm canlı varlıkların temel güdüsü, özgünlüklerini ifade etmektir, aynı olmak değil. İki varlığın gerçekten eşit olduğu bir toplum yaratmak hem imkansızdır hem de arzu edilir bir şey değildir.

Ekonomik, politik ve sosyal "aynılık" oluşturmaya yönelik toplumsal mekanizmalar, en yüksek amacınıza uygun değildir.

Gerçekten *adil* olmanız için, *olanaklarda eşitlik* yaratmalısınız, sonuçlarda eşitlik değil.

Herkesin aynı olduğu eşit toplum anlayışı, dışsal güçlerle ve yasalarla sağlandığında adillik ortadan kalkar. Gerçek yaratıcılık olanağı ortadan kalkar. Yaratıcılık ise aydınlanmış varlıkların en yüksek amacıdır.

Olanaklarda eşitlik nasıl sağlanır?

Toplumun her üyesinin temel varoluş ihtiyaçlarının garanti edildiği bir sistemde, bireyler varlıklarını sürdürme çabalarından özgürleşerek, kendilerini geliştirmeye ve yaratıcılıklarını ifade etmeye yönelir.

Aydınlanmış toplumlarda bireylerin temel varoluş ihtiyaçlarının karşılanması sorun bile değildir. Herkese yetecek kadar varken, üyelerinin acı çekmesine bu toplumlar izin vermez. Çünkü bu toplumlarda bireyin yararı ile toplumun yararı aynı şeydir.

"Doğuştan kötü" ve "güçlü olan yaşar" mitlerinin yaratıldığı toplumların bu anlayışa ulaşması mümkün değildir.

Evet, bunu görebiliyorum. Daha gelişkin uygarlıkların değerleri ve davranış biçimleri ile ilgili konuştuğumuzda bu "kültürel mit" sorusuna daha derin girmek istiyorum. Ama şimdi daha önce sorduğum soruma dönelim. Seninle konuşmanın en ilginç yanlarından biri de bu işte. Verdiğin yanıtlar bizi öylesine ilginç yerlere götürüyor ki, bazen nasıl başladığımızı unutuyorum. Ama bu kez unutmadım. Evlilik üzerinde konuşuyorduk. Sevgiyi ve koşullarını konuşuyorduk.

Sevginin koşulları yoktur. Sevgiyi de sevgi yapan budur.

Eğer birisine olan sevgin koşul içeriyorsa bu sevgi değildir.

Size işte bunu söylemeye çalışıyorum. Sorduğun her soruda bu mesajı değişik yollarla vermeye çalıştım. Örneğin evlilik töreninde karşılıklı verdiğiniz sözler sevginin talebi değildir. Sözleri siz istiyorsunuz çünkü sevginin ne olduğunu bilmiyorsunuz. Ve birbirinize sevginin asla *vermeyeceği* sözleri veriyorsunuz.

Öyleyse evlilikte verilen sözleri değiştirmeliyiz.

Daha da ötesi. Verilen sözlerin temelinde yatan *beklentilerinizi* değiştirin. Bu beklentileri değiştirmek zor olacaktır. Çünkü kültürel yapınız, kültürel mitlerinizin ürünü.

Yine kültürel mit rutinine döndük.

Sizi doğru istikamete yönlendirmeyi umuyorum. Toplumunuzun gitmek istediğinizi söylediğiniz yere gidebilmesi için size anlayacağınız sözcüklerle yön göstermeye çalışıyorum.

Nancy ve ben evlenmeye karar verdiğimizde evlilik töreni sözlerimizi kendimiz yazdık.

Biliyorum.

Nancy de "geleneksel" evlilik sözlerini söylemeye yanaşmıyordu.

Biliyorum.

Rahibin okuması için yazdığımız sözler ikimize de adeta ilham olarak geliyordu.

Tabii ki.

Yani ...?

Ne sanıyorsun, sadece kitap yazarken mi sana geldiğimi sanıyorsun?

Vay!

Neden evlilik deklarasyonunuzu kitaba koymuyorsun?

Ha?

Buna evlilik sözü denmez, Evlilik Deklarasyonu denir. Bel ki başkaları için de ilham olur.

Pekala.

Rahip: Neale ve Nancy bugün burada Evlilik Deklarasyonu yapmak için bulunuyor.

Nancy ve Neale birbirlerine olan sevgilerini herkesin önünde ifade etmek için burada bulunuyor.

Bu birleşme töreninin hepimizin birleşmesine de yardım edeceği umuduyla burada bulunuyorlar. Eğer, şu anda yanınızda eşiniz ya da partneriniz varsa, bu tören size sevgi bağınızı yeniden hatırlamanız için bir vesile olsun.

(*Rahip masadan iki kırmızı gül alır.*)

Bu Gül Töreninde Nancy ve Neale evlilik anlayışlarını bizimle paylaşacaklar.

Şimdi Nancy ve Neale, bana bu evliliğe güven ihtiyacı ile girmediğinizi söylediniz...

... Bu evlilikte birbirinizin sahibi olmaya çalışmayacaksınız...

... Mutluluğunuzu eşinizin sağlaması gerektiği beklentisine girmeyecek, talep hatta umut etmeyeceksiniz...

... Hayatta ihtiyaç duyduğunuz her şeyin... tüm sevginin, tüm bilgeliğin, tüm içgörünün, tüm gücün, tüm şefkatin, tüm anlayışın ve tüm sevecenliğin... kendi içinizde olduğunu biliyorsunuz...

... Bu evliliğe tüm bunları *alma* umuduyla değil, *verme* umuduyla girdiğinizi, böylece birbirinizi çoğaltacağınızı biliyorsunuz.

(*İkisi de "evet" diyor.*)

Neale ve Nancy, bu evliliğe birbirinizi kısıtlamak, kontrol etmek, engellemek için girmediğinizi biliyorsunuz. Tanrı sevginizi, yaşam sevginizi, insan sevginizi, yaratıcılığınızı desteklemek, içinizdeki en yüksek versiyonunuzu ifade edebilmek için birbirinize destek vermekten haz alacağınızı biliyorsunuz.

(*İkisi de "evet" diyor.*)

Nancy ve Neale evliliği bir *görev* değil, gelişmek için olanaklar sunma ortamı olarak gördüğünüzü bana söylediniz. Evlilikte sorumluluğu iki eşit partner olarak paylaşacağınızı söylediniz.

(*İkisi de "evet" diyor.*)

Şimdi size şu kırmızı gülleri veriyorum. Söylenenleri paylaştığınızın ve sevgiyle anladığınızın sembolü olarak şimdi bu gülleri birbirinize verin. (*Güllerin saplarında Nancy'nin ve Neale'in birbirlerine takacakları yüzük halkaları vardır.*)

Bugün birbirinize verdiğiniz sözlerin sembolü olarak ne getirdiniz? (*İkisi de güllerindeki yüzüğü çıkararak rahibe uzatır. Rahibin de bir kadın olduğunu belirtmeliyim.*)

Bir daire, Güneşin, Dünyanın ve Evrenin sembolüdür. Bütünlüğün, mükemmelliğin ve barışın sembolüdür. Daire, spiritüel gerçeğin, sevginin, hayatın... sonsuzluğunun da sembolüdür; başı sonu olmayan sonsuzluk, sahip olmanın değil birleşmenin, kısıtlanmanın değil katılmanın, hapsolmanın değil, sev gi çemberine girmenin sembolü. Sevgi asla sahip olunamaz, kısıtlanamaz. Ruh asla hapsolunamaz.

Şimdi Neale ve Nancy, lütfen birbirinize vermek istediğiniz yüzükleri alın.

(*İkisi de birbirinin yüzüğünü alır.*)

Neale, lütfen ardımdan tekrar et.

Ben Neale... sen Nancy'den... partnerim, sevgilim, arkadaşım ve karım olmanı istiyorum... Sana en derin sevgimi ve dostluğumu vermeyi... Sadece iyi anlarda değil... kötü anlarda da... sadece Kim Olduğunu hatırladığın anlarda değil... unuttuğun anlarda de, sadece sevgiyle davrandığın anlarda değil... sevgiyle davranmadığın anlarda da amaçladığımı... deklare ediyorum. Ayrıca... Tanrı'nın ve burada bulunan herkesin huzurunda... daima içindeki yüceliğin ışığını görmeye çalışacağımı... daima paylaşmaya çalışacağımı... daima kendi içimdeki yüceliğin ışığını görmeye çalışacağımı... ve özellikle karanlık anlarda bunlara daha da özen göstereceğimi deklare ediyorum.

Seninle sonsuza dek birlikte olmayı amaçlıyorum... Ruhumuzun Kutsal Partnerliği ile... Tanrı'nın işini birlikte yapacağız. İçimizdeki tüm iyiyi... yaşamımıza dokunan herkesle paylaşacağız.

(*Rahip Nancy'e döner.*)

Nancy, Neale'in sana yönelttiği bu isteği, karısı olman talebini kabul etmeyi seçiyor musun?

(*Nancy, "Evet" der.*)

Şimdi Nancy lütfen ardımdan tekrar et.

Ben, Nancy... (*Nancy, aynı deklarasyonu yapar.*)

Neale, Nancy'nin sana yönelttiği bu isteği, kocası olman talebini kabul etmeyi seçiyor musun?

(*Neale, "Evet" der.*)

Şimdi, lütfen yüzükleri elinize alın ve sözlerimi tekrar edin. Bu yüzükle... sana sevgimi veriyor ve bana vereceğin yüzüğü parmağıma geçirerek sevgini kabul ediyorum. (*Birbirlerinin parmağına yüzüğü geçirirler.*)

Rahip kapanış konuşmasını yapar.

Evliliği ancak çiftin kendisi geçerli kılar. Ne kilisemin ne de bana bu evlilik törenini ifa etme yetkisini veren devletin gücü, iki yüreğin söyleminin gücüne, iki ruhun evliliği gerçek kılma gücüne erişebilir.

Nancy ve Neale siz yüreğinizde yazılmış olan gerçeği dile getirerek birbirinizi karı ve koca olarak deklare ettiniz.

Şimdi duaya katılalım.

Sevginin ve Hayatın Ruhunda, iki ruh birbirini buldu. İkisinin mutlulukları ve üzüntüleri birbirinden ayrı olmayacaktır.

Neale ve Nancy, eviniz, kapısından giren herkesin mutluluk tapınağı olsun. Gelişme, paylaşma, müzik, kahkaha, şükran duyma ve sevgi mabedi olsun. Etrafınızdaki herkes, birbirinize duyduğunuz sevginin bolluğundan ve güzelliğinden nasibini alsın. İşiniz yaşamınıza haz, dünyaya hizmet getirsin. Dünyadaki günleriniz mutlu ve uzun olsun.

Amin.

Bu sözleri benimle birlikte söyleyebilen birini bulduğum için Sana teşekkür ediyorum. Nancy'yi bana gönderdiğin için teşekkür ediyorum.

Sen de onun armağanısın.

Umuyorum.

Bana güven.

İnşallah, tüm söylediğimiz sözlere sadık kalırız.

Sözlerini tutamayacağını mı düşünüyorsun?

Hayır. Ama biz de herkes gibi insanız. Bir şekilde ilişkimiz -Tanrı korusun- sona ererse, insanların hayal kırıklığına uğramasından korkuyorum.

Saçma. Kendiniz için doğru olanı, yeni bir seçim yapmış olduğunuzu bileceklerdir. İlişkinin kalitesini uzunluğuyla karıştırmayın. Ne sen ne de Nancy ikonsunuz. Kimse sizi

putlaştırmamalı, siz de kendinizi putlaştırmamalısınız. Sadece insan olun, dolu dolu insan olun. Eğer bir başka zamanda, Nancy ve sen ilişkinizin şeklini değiştirmeyi seçerseniz, buna doğal hakkınız var. Tüm bu diyalogun amacı da bu.

Bu Evlilik Deklarasyonu, birlikte yeni bir hayata başlamak için harika bir yol. Böyle bir deklarasyonda, "normal" evlilik törenlerinde söylenen kadından "sevgi, saygı ve itaat" istemek gibi bir saçmalık yok.

Kadından -sadece kadından- *itaat* beklemek, kendini büyük ve üstün gören, egosu şişkin bencil erkeklerin uydurduğu kutsal evlilik sözleriydi.

Haklısın.

Hatta erkekler, kadınların erkeğe itaat etmesi zorunluluğunun, *Tanrı emri* olduğunu söylüyordu.

Ben asla böyle bir emir vermem. Zaten emir de vermem.

Evlilik sözleri, bir insanı diğer insanın *malı*, bir insanı diğer insanın *sahibi* haline getirmemeli.

Sözler sevgiyi ve özgürlüğü içermeli.

Yüreğin gerçeklerini dile getirmeli.

Sevgi hiçbir şeyi talep etmemeli.

Bir insanı özgür kılmak, o insanı kontrol etmekten daha zordur. Birisini kontrol ettiğinizde, siz istediğinizi yaptırırsınız. Birisini özgür bıraktığınızda ise o istediğini yapar.

Çok mutluyum, bir an için Senin evlilik karşıtı olduğunu düşünmüştüm.

Evliliğe nasıl karşı olabilirim? Hepimiz *birbirimizle* evliyiz. Şimdi ve her zaman. Hep'imiz Bir'iz. Bizim evliliğimiz en büyük evlilik. Benim sözüm, verilebilecek en büyük evlilik sözü. Sizi sonsuza dek seveceğim ve sonsuza dek özgür bırakacağım. Ancak bu özgürlük içinde Gerçekten Kim Olduğunuzu ifade edebilir, ancak bu özgürlük içinde Beni sevebilirsiniz.

Şimdi Beni evlilik partnerin ve evrensel yasalara uygun olarak yaratıcılık partnerin olarak seçiyor musun?

Evet.

Şimdi Sen *beni* evlilik partnerin ve yaratıcılık partnerin olarak kabul ediyor musun?

Evet, daima. Şimdi ve sonsuza dek... Biriz.

Amin.

14

Sana merak ettiğim bir soruyu sormak istiyorum.

Biliyorum. Devam et.

Ruh, bedene ne zaman giriyor?

Ne zaman girdiğini düşünüyorsun?

Ne zaman seçerse?

İyi bir yanıt.

Ama insanlar daha kesin bir yanıt duymak istiyor. Kendi bildikleri şekilde hayatın ne zaman başladığını bilmek istiyorlar.

Anlıyorum.

Ruhun bedene giriş noktası ne? Doğum mu? Birleşme anı mı?

Yaşamın başlangıç noktası yok, sonu olmadığı gibi. Hayat sadece genişler, yeni formlar yaratır.

Joan Osborne'un şarkısının sözleri aklıma geliyor: "Ya Tanrı bizden biriyse? Bizim gibi serseri biriyse?"

Bu şarkının sözleri birçok kişiyi kızdırmıştı. Benim onlardan daha "iyi" olmadığımı kabullenemiyorlardı.

Ama bizim gibi, "bizden biri" olduğunu söylüyorsun. Galiba Joan haklıydı.

Kesinlikle haklıydı. Hem de derin bir bilgelikle haklıydı.

Sorumu tekrar etmek istiyorum. Yaşam ne zaman başlıyor? Ruh ne zaman bedene giriyor?

Ruh bedene girmez. Beden, ruhun içindedir. Daha önce söylediklerimi hatırla. *Beden, ruhun evi değildir. Ruh, bedenin evidir.*

Her şey daima canlıdır. "Ölüm" diye bir şey yoktur. Ölüm, bir varoluş boyutu değildir.

Daima Olan, kendisini yeni bir fiziksel form olarak oluşturur. Bu form, daima yaşam enerjisi ile doludur.

Yaşam enerjisi olan Ben'in olmadığı an yoktur. Yaşam asla sona ermez. Öyleyse yaşamın *başlangıç* noktası diye bir şey nasıl olabilir?

Lütfen, bana yardım et. Ne demek istediğimi anlıyorsun.

Evet, anlıyorum. Kürtajla ilgili tartışmalara Benim de katılmamı istiyorsun.

Evet. İtiraf ediyorum! Tanrı ile konuşma şansım varken bu kapsamlı soruyu da sormak istiyorum. Yaşam ne zaman başlıyor?

Ve yanıt öylesine kapsamlı ki, işitemiyorsun bile,

Lütfen, anlamama yardım et.

Yaşam asla "başlamıyor" çünkü asla *sona ermiyor*. Sizin kürtajla ilgili tartışmalarınız *biyolojik* yaşamla ilgili "kurallar" koyma arzunuzdan kaynaklanıyor. "Tanrısal kurallar" koymak istiyorsunuz. İnsanların yaşamla ilgili nasıl davranmaları gerektiğini belirlemek, buna uymayanları cezalandırmak istiyorsunuz.

Bunda ne yanlış var ki? Tanrısal kurallar bize doktorları park yerinde öldürme hakkını veriyor. (ABD'de doğum kontrol kliniklerinin pak yerlerinde, klinikte çalışan bazı doktorlar kürtaj yaptıkları için kutsal yaşama son verdikleri gerekçesiyle dinci kürtaj karşıtı militanlar tarafından öldürüldü. Ç.N.)

Evet, biliyorum Beni kullandınız. Yaptıklarınızı haklı çıkarmak için, kürtaja karşı gelmenin, "Tanrı yasası" olduğunu savundunuz. Kürtajın bir cinayet olduğunu savundunuz.

Oh, lütfen! Gebeliğe son vermek bir cinayet değil mi?

Hiçbir şeyi, hiçbir kimseyi öldüremezsiniz.

Ama kürtajla "bireyselleşmeye" son veriliyor. Bu da bizim dilimizde *öldürmek* anlamına geliyor.

Bu süreçte, Benim bir parçam kendi bireyselliğini ifade ederken, diğer parçam da bu ifade tarzında kendini uzlaşarak ifade ediyor.

Ne? Ne söylüyorsun?

Tanrı'nın iradesi dışında hiçbir şey olmayacağını söylüyorum.

Yaşam ve yaşamda olan her şey Tanrı iradesinin -kendi iradenizin- ifadesidir. Tanrı iradesinin dışında olan bir şey olamaz. Bir ruhun, bir başka ruh için karar verebileceğine inanıyor musunuz? Bireyler olarak birbirinizi, diğeri etkilenmek istemediği taktirde etkileyebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Böyle bir inanç ancak birbirinizden ayrı olduğunuz düşüncesinde yer alabilir.

Evrenin izni olmaksızın evreni etkileyebileceğinize inanmanız, büyük bir kibirdir.

Kimseyi, onun izni olmadan öldüremeyeceğimi mi söylüyorsun? Daha yüksek bir boyutta, öldürülen herkesin öldürülmeyi *kabul ettiğini* mi söylüyorsun?

Her şeye dünyevi açıdan baktığınız sürece bu söylediklerimin hiçbiri size anlamlı gelmeyecektir.

Başka nasıl bakabilirim ki? Şu anda, burada, Dünyadayım!

Bu dünyadasınız ama bu dünyaya ait değilsiniz.

Yani dünyevi realitem, realite değil mi?

Yoksa öyle mi olduğunu sanıyordun?

Bilmiyorum.

"Daha büyüt bir şeyler olduğunu" hiç düşünmedin mi?

Ah, evet, kesinlikle düşündüm.

Ben de sana daha büyük bir şeyler olduğunu anlatıyorum.

Pekala, öyleyse gidip istediğim kişiyi öldürebilirim. Nasıl olsa öldüreceğim kişinin izni olmaksızın kimseyi öldüremem.

İnsan türü aynen böyle davranıyor. Hem istediğiniz kişiyi gidip öldürdüğünüzü kabul etmekte zorlanıyorsunuz, hem de aynen böyle yapıyorsunuz. Daha da kötüsü, insanları, istedikleri dışında öldürmek hiç de önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorsunuz.

Tabii ki önemli. Ama bizim istediğimiz *daha* da önemli. Anlamıyor musun? Biz insanlar, birisini öldürdüğümüzde, yaptığımızın önemli olmadığını düşünmüyoruz. Sadece *bizim* isteklerimizin *daha önemli* olduğunu düşünüyoruz.

Anlıyorum. Başkalarını kendi iradeleri *dışında* öldürdüğünüzü kabul etmek size daha kolay geliyor. Bundan rahatsızlık duymuyorsunuz. Çünkü onların istediklerinin yanlış olduğunu düşünüyorsunuz.

Ben böyle bir şey söylemedim. İnsanlar da böyle düşünmüyor.

Öyle mi? Bazılarınızın nasıl ikiyüzlü davrandığını size göstereyim. Bir savaşta, idam sehpasında, kürtaj kliniğinin park yerinde insanları öldürmekte bir yanlış görmüyorsunuz. Onların ölmeleri gerektiği konusunda yeterli nedeniniz varsa, öldürdüğünüz kişilerin iradesi dışında onları öldürmek size doğru geliyor. Ama bir insanın kendisini öldürmek için yeterli nedeni varsa, onun ölmesine yardım

etmiyorsunuz. "İntihara yardım etmenin" yanlış olduğunu düşünüyorsunuz.

Benimle alay ediyorsun.

Hayır, siz Benimle alay ediyorsunuz. Birisini, kendi *rızası dışında* öldürebileceğinizi *onayladığımı* kendi *isteği doğrultusunda*, o kişiyi öldürdüğünüzde ise sizi *lanetleyeceğimi* söylüyorsunuz.

Bu çılgınlık.

Ama, akıldışılığınızı, çılgınlığınızı görmediğiniz gibi, size akıldışı ve çılgınca davrandığınızı söyleyen kişilerin çılgın olduğunu iddia ediyorsunuz. Doğru düşünen sizsiniz, onlar ise problem yaratan sorunlu kişiler. Ve hayatınızı da, dinlerinizi de bu zavallı mantık üzerinde inşa ediyorsunuz

Hiç bu şekilde bakmamıştım.

Her şeyi yeni bir bakış açısıyla görmenizin zamanı geldi. Bu hem birey, hem toplum olarak sizin yeniden doğuşunuz olacaktır. Dünyanızı çılgınca düşüncelerle ve davranışlarla yok etmeden önce, acilen yeniden yaratmalısınız.

Şimdi Beni *dinleyin.*

Hepimiz Biriz.

Benden ve birbirinizden ayrı değilsiniz. Realiteyi birlikte yaratıyoruz. Hamileliği sona erdirdiğinizde, birlikte sona erdiriyoruz. Sizin iradeniz Benim irademdir.

Ama siz Benden ayrı olduğunuzu düşünüyorsunuz. İşte bu, sizin ilkel kültürünüzle -"bebek" kültürünüzle- evrendeki gelişkin kültürler arasındaki temel farktır. Gelişkin kültürler sizin "Tanrı" dediğiniz şeyle de, birbirleriyle bir olduklarını bilir. Her birinin, bütünün kendi bireysel deneyimini yaşadığını bilir.

Oh, iyi. Şimdi evrendeki gelişkin toplumlar konusuna giriyoruz. Bunu ne zamandır bekliyordum.

Evet, bu konuyu konuşmanın zamanı geldi.

Ama, bu konuya girmeden önce son kez kürtaj konusuna dönmek istiyorum. Kürtajı onayladığını söylemiyorsun değil mi?

Kürtajı ne onaylıyorum ne de lanetliyorum. Tıpkı savaşı ne onayladığım ne de lanetlediğim gibi. Her ülke insanı, savaşta kendi tarafını onayladığıma "düşman" tarafı lanetlediğime inanıyor. Her ülke insanı, Tanrı'nın "kendi tarafında" olduğunu düşünüyor. Toplumsal çatışmalarda da, ülkeler arası çatışmalarda da, bireysel çatışmalarda da. En azından böyle olduğunu umut ediyor.

Tüm varlıklar, neden Tanrı'nın kendi yanlarında olduğunu düşünüyor biliyor musun? Çünkü yanlarındayım. Ve tüm varlıklar bu gerçeğin sezgisel bilgisine sahiptir.

Her birinize *özgür irade* verdim.

Cezanın olduğu yerde özgür irade olabilir mi? Kürtaj ya da savaş, araba almak ya da evlenmek, seks yapmak ya da yapmamak, görev olması ya da olmaması... hiçbirinde Benim bir tercihim yoktur. Her biriniz kendinizi tanımlama süreci içindesiniz. Her davranışınız, kendini tanımlama davranışıdır. Kendinizi nasıl yarattığınızdan memnunsanız ve bu size hizmet ediyorsa, bu davranışları sürdürürsünüz. Memnun değilseniz, vazgeçersiniz. Buna evrim deniliyor.

Süreç yavaştır çünkü evrimleştikçe size neyin gerçekten hizmet ettiği ile ilgili düşüncelerinizi de sürekli değiştirirsiniz, "haz" kavramınız da aynı ölçüde değişir. Daha önce haz la ilgili söylediklerimi hatırlayın. Bireyin ya da toplumların

gelişkinliğinin ölçüsü, "haz" ya da "zevk" diye tanımladığı şeylerin neler olduğuyla ilgilidir. Bu ölçüye, bu hazların neye hizmet ettiğini de ilave edin.

Eğer savaşa katılıp, insanları öldürmek "görev hazzı"nıza hizmet ediyorsa savaşırsınız. Kürtaj olmak size hizmet ediyorsa kürtaj olursunuz.

Geliştikçe değişen şey, size neyin hizmet ettiği ve haz verdiğiyle ilgili düşüncelerinizdir. Bu da ne yapmaya çalıştığınızla ilgili düşüncelerinize dayanır.

Eğer Seattle'a gitmeye çalışıyorsanız, San Jose istikametine doğru yola koyulmanız size hizmet etmeyecektir. San Jose'ye gitmek "ahlaki olarak yanlış" değildir. Sadece sizin amacınıza hizmet etmez.

Ne yapmaya çalıştığınız sorusu ise *en önemli* sorudur. Sadece genel yaşamınızla ilgili olarak değil, yaşamınızın *her an*ıyla ilgili en önemli sorudur.

Çünkü yaşam anlarda yaratılır.

Bu konulara daha önce Birinci Kitapta girmiştik. Ama görüyorum ki hatırlamaya ihtiyaç duyuyorsun. Yoksa Bana kürtajla ilgili soruyu sormazdın. Bu nedenle kürtaj olmaya hazırlandığınızda, o hayvanı kızartıp yemeye hazırlandığınızda, trafikte o yanınızdaki arabanın önünü kesmeye hazırlandığınızda -konu ne kadar küçük ya da büyük, önemli ya da önemsiz olursa olsun, sadece bir soruyu dikkate alın: Bu Gerçekten Ben miyim? Kim Olduğumun seçimi bu mu?

Şunu anlayın: Her seçimin bir sonucu vardır. Sonuç, kim ve ne olduğunuzu tanımlar. Yaptığınız her seçimle Kendinizi tanımlıyorsunuz. Kürtaj sorunuzun yanıtı bu. Savaş sorunuzun yanıtı bu. Sigara içme, et yeme sorunuzun yanıtı bu. Tüm davranışlarınızla ilgili sorularınızın yanıtı bu. Her davranış, kendini tanımlama davranışıdır. Düşündüğünüz, söylediğiniz, yaptığınız her şey şunu deklare eder: Ben Buyum. Kim Olduğum Budur.

15

Sevgili çocuklarım, Kim Olduğunuz ve Ne Olmayı Seçtiğiniz çok önemlidir. Sadece kendi deneyiminizin kalitesini seçmekle kalmıyorsunuz, Benim doğamı da yaratıyorsunuz.

Hayatınız boyunca size, Tanrı'nın sizi yarattığı söylendi. Şimdi size şunu söylüyorum: Siz Tanrı'yı yaratıyorsunuz.

Bu, anlayışınızda büyük çapta bir dönüşüm gerektiriyor, biliyorum. Ama dünyaya gelme amacınız olan gerçek işinizi yapmanız için bunu bilmeniz gerekiyor. Her an, Tanrı Kendisini sizin vasıtanızla ifade ediyor. Daima Tanrı'yı şimdi nasıl yaratacağınız konusunda seçiminiz var. Tanrı asla bu seçimi elinizden almayacak ve "yanlış" seçim yaptığınız için sizi cezalandırmayacaktır. Asla rehbersiz kalmayacaksınız. Size evin yolunu gösteren içsel rehber, içinize konulmuştur.

İçinizdeki sesi dinleyin. İçinizdeki ses sizi daima en yüksek seçiminize doğru yönlendirir. En yüksek seçiminiz, sizi en büyük vizyonunuza doğru yönlendirir. Vizyonunuzdan vazgeçmeyin. İçinizdeki sesi takip edin.

Size asırlar boyu öğretmenler gönderdim. Bu öğretmenlerden biri olmayı seçiyor musunuz?

Bu büyük bir soru. Bu büyük bir davet. Bu büyük bir karar. Dünya bu kararınızı vermenizi bekliyor. Bu kararı verdiğinizi, yaşayarak -uygulayarak- deklare edeceksiniz.

Siz kendinizi en yüksek düşünceniz doğrultusunda ifade edene kadar, insanlığın kendisini en düşük düşünce kıskacından kurtarma şansı yoktur.

Bu yüksek düşünceler sizin vasıtanızla ifade bulacak, sahneyi kuracak ve bir üst insanlık deneyimi için model teşkil edecektir.

Siz yaşamsınız. Siz yolsunuz. Dünya sizi takip edecektir. Tek seçimsiz olduğunuz şey yolun kendisi. Yol olduğu gibidir. Sadece yola girmeyi ne zaman seçeceğiniz size bağlı. Dünyanız kendinizle ilgili düşünceleriniz doğrultusunda oluşacaktır. Kendinizle ilgili düşünceleriniz, fiziksel dünyanızda somut olarak ifade bulacaktır.

Ne düşünüyorsanız onu yaratırsınız. Ne yaratırsanız o olursunuz. Ne olursanız onu ifade edersiniz. Neyi ifade ederseniz onu deneyimlersiniz. Neyi deneyimlerseniz o'sunuz. Kim ve Ne olduğunuz odur. Neyseniz öyle düşünürsünüz.

Ve daire tamamlanır.

Siz kimseniz, Ben O'yum.

Siz Tanrı'yı tanımlayansanız.

Sizi -Kendi parçamı- fiziksel boyutta ifade ettim, *kavramsal* olarak bildiğim Beni, *deneyimsel* olarak bilmek için. *Yaşam, Tanrı'nın kavramları deneyime dönüştürme aracıdır.*

Siz de Tanrı'sınız. Siz de Kendi Yaşamınızda aynı şeyi yapıyorsunuz.

16

Birkaç sorum daha var. Bu sorulardan bazıları "gelişkin varlıklarla" da ilgili. Ondan sonra bu diyalogu bitirmek için rahatlayacağım.

Bu diyalog asla sona ermeyecek, sona ermek zorunda değil. Tanrı ile Sohbet'in sonsuza dek sürecek. Bu diyalog kısa zamanda dostluğa dönüşecek. Tüm derin sohbetler, eninde sonunda dostluğa dönüşür. Çok yakında Tanrı ile Sohbet'in Tanrı ile Dostluk olacaktır.

Bunu hissediyorum. Gerçekten *dost* olduğumuzu hissediyorum.

Tüm ilişkilerde olduğu gibi, bu dostluk, beslendiğinde ve geliştiğinde bir tür Birleşmeye dönüşecektir.

Bu diyalog sürecek mi?

Evet daima.

Bu kitabın sonunda elveda demek zorunda kalmayacak mıyım?

Asla elveda demek zorunda değilsin. Merhaba demen yeterlidir.

Sen harikasın. Biliyor musun? Sen harikasın.

Sen de öylesin oğlum. Sen de öyle. Her yerde olan tüm çocuklarım gibi.

"Her yerde" çocukların mı var?

Tabii ki.

Hayır, demek istiyorum ki, *"her yerde"*. Başka gezegenlerde de hayat var mı? Çocukların evrenin her yerinde mi?

Evet.

Bu uygarlıklar daha mı gelişkin?

Bazıları evet.

Ne şekilde?

Her şekilde. Teknolojik olarak. Politik olarak. Toplumsal olarak. Ruhsal olarak. Fiziksel olarak. Psikolojik olarak.

Örneğin, sizin daha iyi-daha kötü, daha yüksek-daha düşük, iyi ve kötü kıyaslamalarınız dualitenizi (kutuplaşmanızın) derinliğini gösteriyor. Ayrılık batağına öylesine batmış durumdasınız ki.

Daha gelişkin toplumlarda bu özellikler yok mu? Dualite derken neyi kastediyorsun?

Toplumun gelişkinliği, dualite düşüncenin ayrımının derinliğiyle ters orantılıdır. Toplumsal evrim birleşmeye doğ ru yönelir, ayrılığa değil.

Neden? Neden birleşmek böylesine bir ölçü?

Çünkü birlik gerçektir. Ayrılık illüzyondur. Toplumlar kendilerini ayrı birimler serisi olarak gördüğü ölçüde illüzyon yaşar.

Gezegeninizdeki yaşam ayrılık ve dualite üzerine kurulu. Kendinizin ayrı ailelere, ayrı toplumlara, ayrı ülkelere mensup olduğunuz illüzyonunu yaşıyorsunuz. Dünyanızın evrende canlı yaşama sahip olan tek gezegen olduğu illüzyonunu yaşıyorsunuz. Kendi ülkenizin yeryüzündeki en iyi (güçlü, akıllı vb.) ülke, kendi ailenizin ülkedeki en harika (iyi, uyumlu vb.) aile olduğu illüzyonunu yaşıyorsunuz.

Son olarak da kendinizin aile bireyleri içinde en iyi (güçlü, akıllı) kişi olduğu illüzyonunu yaşıyorsunuz. Oh, böyle düşünmediğinizi iddia ediyorsunuz ama *böyle düşünüyormuş gibi davranıyorsunuz.*

Gerçek düşünceleriniz her gün toplumsal kararlarınıza, politik tutumlarınıza, dinsel yaptırımlarınıza, ekonomik seçimlerinize yansıyor. Arkadaşlıktan inanç sistemine, Tanrıyla olan ilişkinize kadar her şeyde bireysel seçimleriniz gerçek düşüncelerinizi yansıtıyor.

Benden öylesine ayrı olduğunuzu düşünüyorsunuz ki, sizinle konuşmamın mümkün olmadığına inanıyorsunuz. Kendi deneyimlerinizi bile yadsıyorsunuz. Benimle Bir olduğunuzu yaşadığınız anlara bile inanmayı reddediyorsunuz. Böylece sadece birbirinizden uzaklaşmakla kalmıyor kendi gerçeğinizden de uzaklaşıyorsunuz.

Kişi kendi gerçeğinden nasıl uzakta olabilir?

Görmezden gelerek. Gördüğü halde yok sayarak. Gerçeği değiştirerek, çarpıtarak, ne olması gerektiğine dair sahip olduğunuz önyargılara uydurmaya çalışarak. "Başka gezegenlerde hayat var mı?" diye sorduğun soruya bak. "Tabii ki" diye yanıt verdim. Tabii ki. Kanıtlar öylesine ortada ki böylesine bir çıplak gerçeği görmezden geliyor ve bu soruyu soruyorsunuz. Gözünüzün içine sokulan gerçeği görüyor ama yadsıyorsunuz.

Yadsıma, sizin savunma mekanizmanız. Bu yadsımanın en sinsi olanı kendini yadsımadır.

Ozon tabakasını deldiğiniz, ormanlara tecavüz ettiğiniz, çocuklarınıza korkunç kötü davrandığınız gerçeklerini yadsımanız size yetmiyor. Etrafınızda gördüklerinizi yadsımakla yetinmiyorsunuz. İçinizdeki gerçekleri yadsıyana dek dur durak bilmiyorsunuz. İçinizdeki iyiliği ve sevecenliği görüyor ama yadsıyorsunuz. İçinizdeki bilgeliği görüyor ama yadsıyorsunuz. İçinizdeki sınırsız potansiyeli görüyor ama yadsıyorsunuz. İçinizdeki Tanrı'yı hissediyor ama yadsıyorsunuz. Sizinle olduğumu -siz olduğumu- yadsıyor ve bu yadsımayla içinizde olma hakkını Bana tanımıyorsunuz.

Ben, Seni inkar etmiyorum.

Tanrı olduğunu söyleyebiliyor musun?

Şey, bunu söyleyemem...

Gördün mü? *"Horozlar ötene kadar Beni üç kez inkar edeceksin."*

Düşüncelerinle Beni yadsıyacaksın.

Sözlerinle Beni yadsıyacaksın.

Davranışlarınla Beni yadsıyacaksın.

Yüreğinde seninle bir olduğumu *bileceksin* ama yine de Beni inkar edeceksin.

Oh, bazılarınız Benim varolduğumu söylüyor. Ama sizden uzakta. Çok uzakta. Benden ne kadar uzakta olduğunuzu sanıyorsanız, kendi gerçeğinizden de o kadar uzaktasınız.

Ama neden? Neden? Neden gördüğümüz şeye bile inanmıyoruz.

Çünkü illüzyonun içinde kaybolmuş durumdasınız. İllüzyonu aşamıyorsunuz. İllüzyonu sürdürmek için de *aşmamalısınız*. Bu da Yüce İkilem.

Ben olma arayışınızı sürdürmek için Beni yadsımak zorundasınız. Ama zaten olduğunuz Beni olamazsınız. Bu yüzden yadsımak önemli bir araç.

Ta ki önemi olmayana kadar.

Usta, yadsıma mekanizmasının illüzyonu sürdürmek için olduğunu bilir. Kabul etmek ise illüzyonu sona erdirmeyi seçenler içindir.

Kabul etmek, ifade etmek ve uygulamak Tanrı'ya giden *üç basamak*tır. Gerçekten Kim ve Ne Olduğunu kabul et, tüm dünyaya bu gerçeği söyle. Ve hayatın her alanında bu gerçeğe göre yaşa.

Ama bu uygulamanın hemen peşinden en büyük mücadeleniz gelecektir.

Kendinizi yadsımaya son verdiğiniz an, başkaları sizi yadsıyacaktır.

Tanrıyla bir olduğunuzu söylediğiniz an, başkaları şeytanla işbirliği yaptığınızı söyleyecektir.

En yüksek gerçeğinizi ifade ettiğiniz an, başkaları sizin kafir olduğunuzu, kendinizi Tanrı'ya eş koştuğunuz için dine küfür ettiğinizi söyleyecektir.

Tüm ustalarda olduğu gibi ustalığınızı gösterdikçe hem tapılacak, hem şeytan ilan edileceksiniz, hem övülecek hem yerileceksiniz, hem onurlandırılacak hem de çarmıha gerileceksiniz. Sizin için döngü tamamlanmış olsa da hala illüzyon içinde yaşayanlar sizi nereye oturtacaklarını bilemeyeceklerdir.

Ama hala bana ne olacağını anlamıyorum. Kafam karmakarışık oldu. Tekrar tekrar illüzyonun, "oyun"un devam etmesi gerektiğini vurguluyorsun. Bunun da "oyun"un sona ermesi için gerekli olduğunu söylüyorsun. Oyunu sona erdirmek için oyunu sürdürmenin gerekliliği. İşte bunu anlayamıyorum.

Evet bunu söylüyorum. Oyun sürüyor. Birkaçınızın illüzyonu sona erdirmesiyle oyun bitmiyor. Ne sizin için ne de diğer oyuncular için. Oyun, Herkes Bir olana kadar sona ermeyecektir. Hatta o zaman da bitmeyecektir. Parçaların tümü Bütün'e döndüğü an haz öylesine yoğun olacaktır ki bu hazla, bu mutlulukla yeniden patlayarak parçalara ayrılacaksınız. Ve döngü yeni baştan başlayacaktır.

Peki ustalığa erişen "Bütün'ün parçası"na ne olacak?

Usta, sadece kendi döngüsünün tamamlandığını bilir. Sadece kendi illüzyonunun sona erdiğini bilir. Usta, Mastır planı görür. Kendi illüzyonu sona erse bile, oyunun devam ettiğini bilir. Usta, ayrıca şimdi oynayacağı oyundaki rolü de görür. Ustanın rolü bazılarının da usta olmasına rehberlik

etmektedir. Ve usta yeni bir yolla, yeni araçlarla oyuna devam eder. İllüzyonu görebildiği için her şeye illüzyonun dışından bakar. Zaman zaman amacına uygun olarak ustalığını sergilediğinde, başkaları tarafından Tanrı/Tanrıça olarak görülür.

Tüm insanlık ırkının üyeleri bütün olarak ustalığa ulaştığınızda uzay-zaman içinde kolaylıkla hareket edebileceksiniz. (Anlayışınız ölçüsünde fizik yasalarını kullanmakta ustalaşacaksınız). Böylece diğer ırkların ve uygarlıkların da ustalaşmasına yardım edebileceksiniz.

Tıpkı diğer ırkların ve uygarlıkların şimdi bize yardım etmeye çalıştıkları gibi?

Aynen. Kesinlikle.

Ve evrendeki tüm yaşam formları ustalığa eriştiğinde...

... ya da benim Tüm parçalarım Birliği yeniden bildiğinde...

... döngünün bu bölümü sona erecektir.

Ama döngünün kendisi asla sona ermeyecektir.

Çünkü döngünün bu bölümünün sona ermesi döngünün kendisidir.

Bravo! Anladın!

Evet. Başka gezegenlerde hayat var. Evet, bazıları sizden çok daha gelişkin.

Ne şekilde? Bu soruya gerçek bir yanıt vermedin.

Evet verdim. Her açıdan gelişkin olduklarını söyledim. Teknolojik. Politik. Ruhsal. Fiziksel. Psikolojik.

Evet ama bana bazı örnekler ver. Bu söylediklerin öylesine geniş kapsamlı ki benim için bir anlam ifade etmiyor.

Biliyor musun senin gerçeğini seviyorum. Tanrı'nın gözlerine bakarak O'nun söylediklerinin anlamsız olduğunu söylemek herkesin harcı değil.

Peki, başka gezegenlerdeki hayatın, dünyadaki yaşamdan nasıl daha gelişkin olduklarının örneğini verecek misin?

Teknolojik olarak, çoğu uygarlık sizden çok ileride. Sizden daha geride olanlar da var. Ama onların sayısı çok az.

Örnek ver.

Pekala, hava. Havayı kontrol etmeyi bilmiyorsunuz. (Meteorolojilerinizde doğru tahmin bile yapamıyorsunuz!) Bu yüzden hava şartlarının esiri oluyorsunuz. Çoğu gezegende yaşayan varlıklar havasını kontrol etmeyi başarmış durumda.

Bunu nasıl yapabiliyorlar? Bir gezegenin ısısının Güneş'e uzaklığına ve atmosferine bağlı olduğunu sanıyordum.

Bu veriler parametreleri oluşturuyor. Bu parametreler içinde çok şey yapılabilir.

Nasıl? Ne yolla?

Çevreyi kontrol ederek. Atmosferdeki bazı koşulları yaratarak ya da yaratmayarak. Sadece Güneş'le olan ilişkiniz değil, kendinizle Güneş *arasına* ne koyduğunuz önemlidir.

Siz atmosferinize en tehlikeli şeyi koydunuz ve çok önemli bazı şeyleri çıkardınız ama bunu yadsıyorsunuz hatta aranızdaki bilgili ve bilinçli insanlar verdiğiniz zararı hiç şüpheye yer kalmayacak şekilde size kanıtladıkları halde hala kabul etmek istemiyorsunuz. Üstelik o insanları çılgınca varsayımlarda bulunmakla, abartmakla suçluyor, kendinizin daha iyi bildiğini düşünüyorsunuz. Bu bilge insanların baltayı taşa vurduklarını, haklı çıkmak istediklerini ve kendi çıkarlarını korumak istediklerini söylüyorsunuz. Oysa baltayı taşa vuran sizsiniz. Haklı çıkmaya çalışan sizsiniz. Kendi çıkarlarını korumaya çalışan sizsiniz. Sadece kendi çıkarlarınızla ilgileniyorsunuz. Ne kadar bilimsel, ne kadar görünür, ne kadar acil olursa olsun her kanıt kendi çıkarınıza ters düştüğünde onu reddediyorsunuz.

Bu oldukça ağır bir itham. Doğru olduğundan pek emin değilim.

Öyle mi? Şimdi de Tanrı'ya yalancı mı diyorsun?

Tam öyle demek istemedim...

Atmosferinizde flurokarbonla zehirlenmeyi durdurmaya karar vermek için ülkelerin ne kadar uzan zamandır tartıştığını biliyor musunuz?

Şey...

Neden bu kadar uzun sürdüğünü sanıyorsun? Ben sana söyleyeyim. Bu kadar uzun sürdü çünkü atmosferi zehirlemeye son vermek birçok büyük şirketin para kaybına yol açacaktı. Bu kadar uzun sürdü çünkü çoğu insan bir takım kolaylıklardan, rahatından vazgeçemiyordu. Bu kadar uzun sürdü çünkü yıllarca bireyler ve ülkeler çıkarlarının aynı kalması için, değişiklik yapmak istemedikleri için gerçeği görmezden gelmek işlerine geldi.

Ne zaman ki cilt kanseri oranı alarm verici boyutta arttı, atmosferin ısısı arttığı için kutuplardaki buzlar erimeye başladı, okyanuslar ısınmaya, göller ve nehirler taşmaya başladı, o zaman dikkatinizi bu konuya vermeye başladınız.

Ne zaman ki *kendi çıkarlarınız* tehlikeye girdi, ancak o zaman bilinçli insanların size yıllardır söylediği şeylerin doğ ru olduğunu görmeye başladınız.

Kendi çıkarlarımızı korumanın yanlışı nerede? Birinci Kitapta kendi çıkarlarımızı korumanın başlangıç noktası olduğunu söylemiştin.

Evet söyledim ama başka gezegenlerdeki uygar toplumların "öz-çıkar" tanımlaması, sizin gezegeninizdeki "öz çıkar" anlayışından çok daha geniş kapsamlı.

Aydınlanmış toplumlar birine zarar veren şeyin çoğuna zarar verdiğini biliyor, azınlığa yararlı olan şeyin çoğunluğa da yararı yoksa, *en sonunda* hiç kimseye yarar sağlamayacağını biliyor.

Sizin gezegeninizde ise tam tersi uygulanıyor. Çünkü öz çıkar tanımınız çok sınırlı. Bireysel varlığınızın çıkarlarıyla

sınırlı. Bu sınırları, sevdikleriniz için bile zar zor aşıyorsunuz. Ya da sizin çıkarlarınıza hizmet edeceğini düşündüğünüz kimseler için, onların çıkarlarına da hizmet ediyormuş gibi görünüyorsunuz.

Birinci Kitapta tüm ilişkilerinizde en yüksek çıkarınıza göre davranmanızı söylemiştim. En yüksek çıkarınızı görebildiğinizde, bunun başkaları için de en yüksek çıkar olduğunu görebileceğinizi söylemiştim. Çünkü siz ve diğerleri Bir'siniz. Ve siz henüz bu bilinç boyutuna erişemediniz.

Gelişkin teknolojilerle ilgili bilgiler almak istiyorsunuz. Size şunu söyleyeyim: Gelişkin düşünce olmaksızın gelişkin teknolojileri yararlı biçimde kullanamazsınız.

Gelişkin düşüncenin birlikte olmadığı gelişkin teknoloji uygarlığı geliştirmez, yok eder.

Bunun deneyimini daha önce gezegeninizde yaşadınız ve yine yaşayacaksınız.

Ne demek istiyorsun? Neden bahsediyorsun?

Bir zamanlar gezegeninizde şimdikinden çok daha gelişkin bir uygarlık vardı. Gezegeniniz şimdi tırmanmaya çalıştığınız seviyenin çok üzerine ulaşmıştı. Ve bu uygarlık kendisini yok etti.

Sadece kendisini yok etmekle kalmadı, her şeyi de neredeyse yok ediyordu. Çünkü geliştirdiği teknolojilerle nasıl baş edeceğini bilemez hale gelmişti. Teknolojik gelişmeler ruhsal (spiritüel) gelişimlerinin çok ötesindeydi. Uygarlık, teknolojiyi Tanrı'ya dönüştürmüştü. İnsanlar teknolojiye tapıyordu. Teknolojinin yarattıkları ve getirdiklerinin esiri olmuşlardı ve bu felaketleri oldu. Dünyalarını sona erdirdiler.

Tüm bunlar burada, Dünyada mı oldu?

Evet.

Atlantis'ten mi bahsediyorsun?

Bazılarınız Atlantis diyor.

Ya Lemuria? Mu uygarlığı?

Lemuria da mitolojinizin bir parçası.

Öyleyse doğru! Oldukça yükseklere çıktık.

Ötesine, daha ötesine.

Ve kendimizi *yok ettik!*

Neden şaşırdın ki? Şimdi de aynı şeyi yapıyorsunuz.

Biliyorum. Peki nasıl bu gidişatı durdurabileceğiz?

"Güneş Işığının Son Saatleri" adlı kitabı oku. Bu kitapta yazdırdıklarımı yeniden yazdırmak istemiyorum.

İnsanlığın bu gezegende yaptıkları hiç de akıllıca değil, diyalogumuz boyunca türümüzü, "ilkel" olarak tanımladın. Bu tanımı ilk yaptığından beri *ilkel olmayan* bir toplumda yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Evrende böyle uygarlıkların çok olduğunu söylüyorsun.

Evet.

Kaç tane?

Çok.

Onlarca, yüzlerce?

Binlerce.

Binlerce mi? Binlerce *gelişkin* toplum mu var?

Evet. Sizden daha ilkel uygarlıklar da var.

"İlkel" ya da "gelişkin" bir uygarlık olmanın başka göstergeleri neler?

En yüksek anlayışlarını uygulama boyutları.

Bu sizin inandıklarınızdan çok daha farklı. Siz ilkel ya da gelişkin toplum kavramlarını, anlayışın gelişkin olmasıyla değerlendiriyorsunuz. Yüksek anlayış, uygulanmadıkça neye yarar?

Bu hiçbir şeye yaramadığı gibi, tehlikeli de oluyor. İlkel toplumun bir göstergesi de gerilemeye (regresyon) ilerleme (progress) adını vermesidir. Dünyanızda şefkat yetmiş yıl öncesinde bugünkünden fazlaydı.

Bazıları bunu duymaktan rahatsız olacaktır. Yargılamayan bir Tanrı'sın, ama bazıları yargılandıklarını hissedecektir.

Bunları daha önce defalarca anlattık. Seattle'a gitmek isteyip de, San Jose'ya doğru yola çıktığında yol tarifi sorduğun kişi yanlış yolda olduğunu söylediğinde bu yargılamak mı oluyor?

Bize ilkel demen bir yol göstermek değil ki. *İlkel* sözcüğü aşağılayıcı bir sözcük.

Öyle mi? Ama "ilkel" sanata hayranlık duyduğunuzu "il kel" müzikten zevk aldığınızı söylüyorsunuz. "İlkel" sözcüğü bir tanımlamadır: Bir şeyin, gelişiminin ilk basamaklarında olduğu. Burada "doğru" "yanlış" yok.

Bu anlamları yükleyen sizsiniz.

Sizi ilkel olduğunuz için "yanlış" kılmadım. Kültürünüzü ilkel olarak tanımladım. Eğer "ilkel"likle ilgili bir yargınız var sa bu söz size yanlış gelir. Benim böyle bir yargım yok sadece olanı değerlendiriyorum. Sizi seviyorum. Size baktığımda sadece güzelliği ve harikuladeliği görüyorum.

Tıpkı ilkel sanat gibi.

Aynen öyle. Melodinizi duyuyor ve heyecanlanıyorum.

İlkel müzik gibi.

Şimdi anlıyorsun. Türünüzün enerjisini hissediyorum. "İl kel -vahşi- cinsellikle" yaşayan kadın ve erkek enerjisi gibi *uyarılıyorum.*

Beni hayal kırıklığına uğratmıyorsunuz, Beni rahatsız etmiyorsunuz, Benim midemi bulandırmıyorsunuz. *Beni uyarıyorsunuz.* Sizi bekleyen yeni deneyimlerle, yeni olanaklarla uyarılıyorum. Sizinle yeni serüvenlere açılmanın heyecanını yaşıyorum.

Siz insan gelişiminin *doruk noktasında* olduğunuzu sanıyorsunuz, Ben size *yeni başladığınızı* söylüyorum. Harikuladeliğinizi deneyimlemeye yeni başladınız! En büyük düşünceleriniz henüz ifade bulmadı. En büyük vizyonunuz henüz yaşanmadı.

Bekleyin! Bakın! Dikkat edin! Çiçeğinizin kokusunun güzelliği tüm havaya yayılacak, Tanrı'ların Bahçesindeki yerinizi bulacaksınız.

17

İşte *bunu* işitmek istiyorum! *İlham verilmek* istiyorum, aşağılanmak değil.

Asla kendinizi aşağılanmış olarak düşünmeden aşağılanmazsınız. Hiç kimse kendisini aşağılamadığı sürece aşağılanmaz.

Birçok kişi "yargılanmayan bir Tanrı'yı" kabul edemiyor.

Karar verin artık. Önce sizi yargıladığımı söylüyorsunuz, sonra da yargılamadığım için kızıyorsunuz.

Biliyorum, biliyorum. Çok karışıklık yaşıyoruz. Senin yargılamalarını istemiyorum, ama istiyoruz. "Sizi asla cezalandırmayacağım" dediğinde inanmıyor, hatta kızıyoruz. Sen bizi yargılayıp cezalandırmayacaksan kim cezalandıracak? Kim doğru yolda yürümemizi sağlayacak? Cennette "adalet" yoksa, dünyadaki adaletsizliklerin cezasını kim çekecek?

Niye "adaletsizliği" düzeltmek için cennete güveniyorsunuz? Yağmur, adaletli ya da adaletsiz herkesin üzerine yağmıyor mu?

Peki "Tanrı, İntikam Beddedir diyor" sözü ne demek?

Bu sözü siz uydurdunuz. Biriniz bu sözü uydurdu, diğerleri de inandırdı. "Adalet", bir şekilde davranmanızın *sonucunda* deneyimlediğiniz şey değildir. "Adalet" davranışınızın kendisidir. *Adalet bir davranıştır, davranışın cezası değildir.*

Toplumumuzdaki problemi görüyorum. İlk anda adaletli davranmak yerine, "adaletsizlik" olduktan sonra "adaleti" arıyoruz.

Eveeet!

Adalet bir aksiyondur, *reaksiyon* değil.

Adalet bir davranıştır, tepkiselliğin adı değildir. Bu yüzden sizin "adaletsizliğinizi" Benim düzelteceğimle avunmayın. "Ölümden sonra hayat yoktur" sadece hayat vardır. Kendinizi nasıl yaratmayı ve deneyimlemeyi seçiyorsanız adalet anlayışınızın ne olduğunu da uygulamalı olarak gösteriyorsunuz. Bu adalet anlayışınızda, siz kendinize olmasını istediğiniz kadar, başkalarına da adil davranıyor musunuz? Yoksa "adalet" sizin davranışlarınız size yansıdığında mı aklınıza geliyor? Adalet "nalıncı keseri" değildir. Sizin davranışlarınızın ta kendisidir.

Ve bu yüzden insan ırkını "ilkel" olarak tanımlıyorsun. Eğer evrim, bir futbol sahası olsaydı nerede olurduk?

Orta sahada.

Dalga mı geçiyorsun?

Hayır.

Evrimin *orta sahasına* kadar mı ilerledik.

Hey, sadece geçen asırda ceza sahasından orta sahaya geldiniz.

Gol şansımız var mı?

Tabii ki. Eğer yine isabetsiz vuruş yapmazsanız.

Yine mi?

Evet, ilk kez uygarlığınız bu noktaya gelmedi. Bunu tekrar etmek istiyorum, çünkü *bu gerçeği işitmeniz çok önemli.*

Daha önce de gezegeninizde teknoloji geliştirdiniz. Bu teknoloji sorumlulukla kullanma yeteneğinizin çok ötesinde. İnsanlık tarihinde yine aynı noktaya geliyorsunuz.

Bunu anlamanız çok önemli.

Şu andaki teknolojiniz bunu akıllıca kullanma yeteneğinizin ötesine geçti bile. Toplumunuz, teknolojinin bir ürününe dönüşüyor, oysa teknolojinin toplumunuzun bir ürünü olduğunu unutmaya başladınız.

Toplum kendi teknolojisinin bir ürünü haline geldiğinde kendi kendisini yok eder.

Neden? Nedenini açıklar mısın?

Evet. Kritik konu, teknolojiyle kozmoloji arasındaki dengeyi bulmaktır. Tüm hayatın kozmolojisi ile olan dengeyi.

"Tüm hayatın kozmolojisi" demekle neyi kastediyorsun?

Kısaca, yaşamın işleyişi demek. Sistem. Süreç. "Benim çılgınlığımın da bir metodu var" biliyorsun.

Ben de öyle olduğunu düşünüyordum.

İroni işte burada. Bu metodu keşfettiğinizde, sistemi boz ma riskini de o ölçüde artırırsınız.

Böyle bakıldığında, cehalet bir lütuf olabilir. Evrenin kendisi teknolojidir. En büyük teknoloji mükemmel işleyen bir teknoloji. Kendi kendine. Ama evrensel prensipler ve evrensel yasalarla oynamaya başladığınızda, bu yasalara karşı gel me riskini de artırırsınız. Bu da penaltı anlamına gelir.

Ev sahibi takım için büyük bir engel.

Evet.

Yani, ligimizin dışında oynuyoruz.

Sadece siz liginizin dışında oynadığınıza karar verirsiniz. Bunu davranışlarınızla gösterirsiniz. Örneğin, atom enerjisiyle kendinizi nasıl yok edeceğinizin bilgisine sahipsiniz.

Evet, ama bunu yapmayacağız. Biz daha akıllıyız. Kendimizi durdurmamız gerektiği yerde durdurabiliriz.

Öyle mi? Kitlesel yok edişe yönelik silahlarınızın gücünü gittikçe artırıyorsunuz. Bu öyle bir noktaya gelecek ki birileri elindeki bu silahı, dünyayı rehin almak için kullanacaktır. Ya da kendisine karşı mücadele veren dünyayı yok edecektir.

Çocukların eline kibrit veriyor sonra da evi yakmamaları için dua ediyorsunuz. Ama siz henüz kibritin nasıl kullanılacağını bilmiyorsunuz. Bunun çözümü açık. *Kibriti çocukların elinden alın. Ve kendi kibritlerinizi çöpe atın.*

Ama, ilkel bir toplumun silahlarından arınmasını beklemek hiç de gerçekçi değil. Bizim son kalıcı çözümümüz olan nükleer silahlardan vazgeçmemiz düşünülemez bile.

Nükleer testlere son vermemiz bile mümkün değil. Kendimizi kontrol edemeyen bir toplumuz. Nükleer testlere son vermeye bile karar veremiyoruz.

Nükleer çılgınlıkla kendinizi yok etmezseniz, çevresel intiharla kendinizi yok edeceksiniz.

Gezegeninizin ekosistemini bozuyor ve bozduğunuzu inkar ediyorsunuz. Bu yetmezmiş gibi, yaşamın biyokimyasıyla oynuyorsunuz. Kopyalama ve genetik mühendisliği ile türünüze özenle hizmet etmek yerine, yakında felaketler yaratacaksınız. Dikkatli olmazsanız, nükleer ve çevresel tehditleriniz, çocuk oyununa dönüşecek.

Bedeninizin savaşabileceği hastalıkları yenmek için, ilaçlar üretiyorsunuz. Bu ilaçlarla vücudunuzdaki virüsleri saldırıya öylesine hazır hale getiriyorsunuz, öyle güçlü virüsler yaratıyorsunuz ki, tüm türünüzü yok etme gücünü kazanıyorlar.

Beni korkutuyorsun. Her şey kaybedildiğinde, oyun bitmez mi?

Hala aynı takımda mıyız?

Sadece bir takım olduğunu sanıyordum. *Karşı* takım kim?

Bir olduğumuzu yadsıyan her düşünce, bizi ayıran her söz, bir olmadığımızı ifade eden her davranış . "Karşı takım" gerçek değil. Ama siz onu, realitenizde gerçek kıldınız.

Teknolojinizde dikkatli olmazsanız, size hizmet etmesi için yaratılan teknoloji, ölümünüz olacaktır.

Şu anda şu soruları duyar gibiyim: "Bir kişi ne yapabilir?"

Öncelikle "Bir kişi ne yapabilir?" düşüncesini bırakmaları gerekiyor. Bir kişinin neler yapabileceği üzerine yazılmış çok kitap var. Onları görmezden gelmekten vazgeçin. Okuyun. Adım atın. Başkalarını uyandırın. Devrim yaratın. Evrim devrimini yaratın.

Uzun zamandır zaten böyle olmuyor mu?

Evet ve hayır. Evrim süreci tabii ki devam ediyor. Ama şim di bu süreç, yeni bir dönemeçte. Şimdi evrimleştiğinizin *farkındasınız*. Sadece evrimleştiğinizin değil, *nasıl* evrimleştiğinizin farkındasınız. Realitenizi nasıl yarattığınızın sürecinin farkındasınız. Daha önce, sadece evrim sürecinin gözlemleyicisiydiniz. Şimdi ise bilinçli bir katılımcısınız.

Çok daha fazla insan, düşüncenin gücünün farkında, her şeyle olan bağlantısının farkında, ruhsal kimliklerinin farkında. Bu gerçek bir "evrimsel devrim". Çok daha fazla sayıda insan Gerçekte Kim ve Ne Olduğunu ve Kim Olmayı Seçtiğini ifade ediyor.

İşte bu yüzden kritik bir noktadasınız. İlk kez kayıtlı tarihinizde (ama insan deneyiminde değil) hem teknolojiye, hem de teknolojinin nasıl kullanılacağının anlayışına sahipsiniz. Ya dünyayı yeniden yaratırsınız ya da yok edersiniz. Bu güce sahipsiniz. Bilinçli Evrimi gerçekleştirebilirsiniz.

Bu konularla ilgili kitapları okuyun, okuyun. Her insan, kendi bilincine en uygun dilde yazılmış kitaplarla aydınlanabilir.

Bizim toplumumuzla aydınlanmış toplumlar arasındaki farkı "ayrılık bilinci" belirliyor değil mi?

Evet. Gelişkin toplumların ilk rehber prensibi birlik bilincinizdir. Tüm yaşamın Birliği ve kutsallığıdır. Böyle bir toplumda, hiç kimse, diğerinin yaşamına kendi isteği olmadan son veremez.

Hiçbir koşulda mı?

Hiçbir koşulda.

Saldırıya uğrasak da mı?

Aydınlanmış toplumda saldırı olmaz.

Belki türler arasında değil. Ama dışarıdan olmaz mı?

Eğer gelişkin bir tür saldırıya uğrarsa, saldıranın daha az gelişkin bir tür olması kaçınılmazdır. Saldıran daima ilkel bir türdür. Çünkü gelişkin bir tür asla saldırmaz.

Anlıyorum.

Saldırıya uğrayan insanın diğerini öldürmesi Kim Olduğunu unutmasından kaynaklanır.
Eğer saldırılan kişi fiziksel bedenden ibaret olduğunu düşünüyorsa, hayatının sona ermesinden korkarak saldıran

kişiyi öldürebilir. Oysa kendisinin fiziksel bedenden ibaret olmadığını bilen kişi, başkasının bedenini öldürmek yerine fiziksel bedenini bırakarak, bedensel olmayan deneyime yönelmeyi tercih eder.

Obi-Wan Kenobi gibi!

"Bilimkurgu" yazarlarınız, sizi gerçeğe doğru yönlendiriyor.

Burada duralım. Birinci Kitapta söylediklerinin aksini söylüyorsun.

Ne söylemiştim ki?

Birinci Kitapta, sana tacizde bulunan kişilerin tacizde bulunmasına izin verilmemesi gerektiğini söylemiştin. Hatta saldırıya karşı "savaşı" onaylamıştın. Aynen şu sözleri söylemiştin: "... despotların gelişmesine izin vermeyin, despotizmlerini durdurun."

Ayrıca şunu da söylemiştin: "Tanrısallık, kurtarıcı olmayı seçmek değildir. Kesinlikle kurban olmanızı seçmeyi de gerektirmiyor."

Şimdi ise *gelişkin* varlıkların asla diğerlerinin bedensel varlıklarına son vermeyeceğini söylüyorsun. Bu söylediklerin nasıl uzlaşıyor?

Birinci Kitabı yeniden dikkatle oku. Sorularına, sorduğun anlam içinde yanıt vermiştim. Başkalarının söz ve davranışlarının bazen seni incittiğini söylemiştin. Bunun için verebileceğin en iyi tepkinin ne olacağını sormuştun.

Ustalık boyutuna geldiğinizde başkalarının söz ve davranışları sizi incitmeyecektir. Bu boyutta Obi-Wan Kenobi gibi, hiçbir şey size zarar veremeyecektir, hatta birisi sizi "öldürürken" bile.

Gelişkin toplumlar diye tanımladığım toplumların üyeleri işte bu ustalık boyutuna erişmiş durumdalar. Bu toplumlardaki varlıklar, Kim Olduklarının ve kim olmadıklarının bilincindeler. Onlara "zarar vermek" ya da "incitmek" mümkün değildir. Bedenlerine zarar vermek isteseniz bile, bedenlerini terk ederek size bırakacaklardır. Eğer onları incitmeye böylesine ihtiyaç duyuyorsanız, sizin bu ihtiyacınızı gidermenize izin vereceklerdir. Bir önemli nokta daha; konuşmalarımızdan yararlanmak istiyorsanız, gelişkin toplumların tanımını yaparken, bunu kendi kültürünüzün yargılanması olarak görmeyin.

Evet, evrendeki gelişkin varlıklar, bir başka canlıyı asla kızgınlık duygusuyla "öldürmez". Birincisi kızgınlık duymazlar, ikincisi, hiçbir varlığın (onun izni olmadan) bedensel deneyimine son vermezler. Üçüncüsü, asla kendilerini "saldırıya" uğramış hissetmezler. Hatta bu saldırı kendi toplumlarının dışından gelmiş olsa bile. Çünkü, ancak birisinin sizden bir şey alacağını düşünürseniz kendinizi saldırıya uğramış hissedersiniz. Bu, hayatınız, sevdikleriniz, özgürlüğünüz, malınız, sahip olduğunuz *herhangi bir şey* olabilir. Gelişkin varlıklar böyle bir şeyi asla hissetmez çünkü gelişkin varlıklar, güç kullanmaya başvuracak kadar almaya ihtiyaç duyduğunuz bir şeyi zaten size verirler. Bu kendi bedenleri olsa bile. Çünkü gelişkin varlıklar *her şeyi yeni baştan yaratabileceklerini* bilirler. Bunu bilmeyen daha az gelişkin varlıklara istedikleri şeyi doğallıkla verirler.

Bu yüzden gelişkin varlıklar ne "kurtarıcı"dır ne de birisinin "despotluğunun" kurbanıdır.

Ama anlayışları bunun da ötesindedir. Her şeyi yeni baştan yaratabileceklerini bildikleri halde, yaratmak "zorunda" olmadıklarını da bilirler. Mutlulukları fiziksel bedene sahip olmaya bağlı değildir.

Son olarak da gelişkin varlıklar kendisinin ve saldıranın Bir olduğunu bilir. Saldıran kişiyi Kendisinin yaralı bir parçası olarak görür. Bu durumda da tüm yaraların iyileştirilmesi gerektiğini bilir. Bir'in yeniden kendisini Bir olarak bilebilmesi için.

Gelişkin varlığın her şeyini saldıran kişiye vermesi, kendinize aspirin vermek gibidir.

Vay. Ne derin bir anlayış!

Ama daha önce söylediğin bir şeye dönmek istiyorum, gelişkin varlıkların...

Gelişkin varlıkları "GV" olarak kısaltmaya ne dersin? GV'yi sıkça kullanacağız da.

Pekala. "GV"nin, bir bedensel varlığın izni olmadan asla onu öldürmeyeceğini söylemiştin.

Evet.

Ama bir varlık neden bir başka varlığa yaşamını sona erdirme izni versin ki?

Birçok nedenle olabilir. Örneğin kendisini yiyecek olarak sunmayı isteyebilir. Ya da savaşı durdurmak gibi bir amaca hizmet verebilir.

Bizim kültürümüzde bile, canlının ruhundan izin almadan hiçbir canlıyı beslenmek amacıyla bile öldürmeyen toplumlar var.

Evet. Amerikan yerlileriniz (Kızılderililer) gibi. Onlar bir çiçeği, bir meyveyi bile bitkinin ruhundan izin almadan koparmazlar. Tüm yerli kültürleriniz de aynı şeyi yapıyor. Ne ilginçtir ki siz bu kültürlere "ilkel" etiketini yapıştırıyorsunuz.

Oh, şimdi de bir turpu bile koparmadan önce izin almam gerektiğini mi söylüyorsun?

Nasıl istersen öyle yaparsın. Bana "GV"lerin ne yaptığını sormuştun.

Peki Amerikan yerlileri gelişkin varlıklar mı?

Tüm ırklarda ve türlerde olduğu gibi bazıları gelişkin, bazıları değil. Ama kültür olarak yüksek bir seviyedeler. Onların deneyimlerini yansıtan kültürel mitolojileri de çok zengin. Ama onların mitolojilerine bile kendi mitolojilerinizi zorla kattınız.

Bir dakika! Ne diyorsun? Kızılderililer vahşiydi! Bu yüzden binlercesini öldürmek zorunda kaldık, geride kalanları da rezervasyon denilen toprak hapishanelere kapattık! Şimdi de kutsal bölgelerini alıp, üzerlerine golf sahaları inşa ediyoruz. Bunu yapmak *zorundayız*. Yoksa kutsal sitelerine *saygı duymaya* devam eder kültürel faaliyetlerini *hatırlar* ve kutsal törenlerini *uygularlar*. Buna izin veremeyiz.

Anlıyorum.

Hayır, gerçekten öyle. Onları ezip kültürlerini yok etmeye çalışmasaydık, onlar *bizim* kültürümüzü *etkileyebilirlerdi*. O zaman ne hale gelirdik?

Toprağa ve havaya saygı gösterseydik, nehirlerimize zehir akıtmaktan vazgeçseydik, endüstrimiz nasıl gelişirdi?

Onlar gibi çıplak gezseydik, *utanma* duygumuzu yitirirdik. Devasa binalarda tıkış tıkış yaşamak, asfalt ormanında işe gitmek yerine nehirden yıkanıyor, doğada yaşıyor olurduk.

TV seyretmek yerine, kamp ateşi etrafında toplanıp hala kadim bilgelik öğretilerini dinliyor olurduk!

Ve hiç *gelişmemiş* olurduk.

Ya! Sizin için neyin iyi olduğunu iyi ki biliyorsunuz.

18

Çok gelişkin uygarlıklar ve çok gelişkin varlıklar hakkında biraz daha anlat. Hiçbir nedenle birbirlerini öldürmemelerinin dışında, bizden ne farklılıkları var?

Paylaşma.

Hey, biz de paylaşıyoruz.

Hayır, onlar *her şeyi* paylaşıyor. *Herkesle*. Dünyalarının tüm doğal kaynaklarından herkes eşit miktarda yararlanıyor.

Bir ülke ya da grup, kaynağın bulunduğu yerde oturduğu için, o doğal kaynağın "sahibi" olmuyor. O gezegen (ya da gezegenler) üzerinde yaşayan tüm türlerin "evi" olarak görülüyor. Hiçbir tür "ev"in efendiliğine soyunmuyor. Gezegen ya da gezegenler grubu bütün bir sistem olarak görülüyor. Sistemin kendisine zarar vermeden, sistemin herhangi bir parçasına zarar vermenin, yok etmenin, yıkmanın mümkün olmadığı biliniyor.

Biz buna *ekosistem* diyoruz.

Daha da geniş. Bu sadece gezegenin doğal kaynaklarının, gezegende yaşayanlarla ilişkisi olarak tanımlanan ekoloji

değil. Gezegende yaşayan canlıların kendileriyle, birbirleriyle ve çevreyle olan ilişkilerini de içeriyor.

Tüm türlerin birbirleriyle olan karşılıklı bağlantısı.

"Tür sistemi!"

Evet! Bu sözcüğü sevdim! Çünkü bahsettiğimiz sistem, ekosistemden çok daha geniş.

Demek gelişkin kültürlerde onlar için *türsistemi* önemli.

Evet, ama bu bireysel varlıkların önemli olmadığı anlamına gelmiyor. Tam aksine.

Türsisteminin tüm hayatı ve *her* varlığı optimum boyutta desteklediğinin anlayışı, her bireysel varlığın bu sisteme zarar verecek seçimler yapmamasını gerektiriyor. Bu nedenle her bireysel varlık önemlidir. Bu sistemde statüsü, etkisi ya da parası olanlar daha önemli değildir.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bizim gezegenimizde bir türün ihtiyaçları ve istekleri, diğer türlerin ihtiyaç ve isteklerinden daha önemlidir. Yoksa bildiğimiz hayatı yaşayamazdık.

"Bildiğiniz hayatı" yaşayamayacak duruma tehlikeli boyutta yaklaştınız. Çünkü tüm türlerin, tek bir türe boyun eğmesi için ısrar ediyorsunuz.

İnsan türü.

Evet ama türün *bütün üyeleri* için bile değil. Hatta büyük çoğunluğun değil, (hadi öyle olsa neyse) küçük azınlığın, *çok küçük* azınlığın ihtiyaçları ve istekleri en önemli.

En zengin ve en güçlü olan küçük azınlık.

Sen söyledin.

Yine zenginler ve başarılılar hakkında nutuk mu dinleyeceğiz?

Uygarlığınızın nutuk atılmasına ihtiyacı yok. Küçücük çocuklar bile nutuk atılmasından hoşlanmıyor. Eğer nutuk atmak bir şeyleri değiştirebilseydi, dinleriniz çoktan değişimi sağlamış olmalıydı.

Ha! Ha! Zıp! Zing! Bugün herkese dokunduruyorsun, değil mi?

Ne o? Bu basit gözlemler size batıyor mu? Öyleyse nedenine bakın. Gerçek genellikle rahatsızlık vericidir.

Soruma geri döneyim. Türsisteminde, tüm türlerin ihtiyaçları nasıl eşit olarak karşılanabiliyor?

İhtiyaçlar eşit olarak karşılanıyor. Ama ihtiyaçların kendisi eşit değildir. Oran ve denge önemlidir. Sizin türsisteminizi örnek alalım.

Pekala.

"Ağaç" ve "insan" dediğiniz iki canlı türünü ele alalım.

Tabii ki ağaçların, insanlar kadar günlük "bakıma" ihtiyacı yoktur. Yani ihtiyaçları eşit değildir. Ama ağaç ve insan birbiriyle karşılıklı bağlantı içindedir. Bir türün diğerine ihtiyacı vardır.

Ağaçlar atmosferdeki karbondioksiti alır, bunun karbon bölümünü karbonhidrata dönüştürür.

Bitkilerin kökü, sapı, yaprakları, meyveleri tümüyle karbonhidrattır.

Gazın oksijen bölümü ise ağaç tarafından atılır. Oksijen ağacın "dışkısı"dır.

İnsanların ise yaşamak için oksijene ihtiyacı vardır. Atmosferinizde karbondioksit çok oksijen azdır. Ağaçlar karbondioksiti oksijene dönüştürmeselerdi, türünüzün yaşaması da mümkün olmazdı. Siz de nefesinizle karbondioksit vererek ağaçların ihtiyacını karşılıyorsunuz.

Dengeyi görüyor musunuz?

Evet. Harika bir sistem.

Teşekkür ederim. Şimdi ağaçları yok etmekten vazgeçin.

Ama her kestiğimiz ağaç için iki ağaç dikiyoruz.

Evet, diktiğiniz ağaçların, kestiğiniz ağaçların oksijen verme gücüne ulaşması için 300 yıl geçmesi gerekiyor.

Amazon yağmur ormanlarının atmosferi dengeleme kapasitesini yeniden kazanması için iki-üç bin yıl geçmesi gerekiyor. Ama hiç önemli değil! Her yıl binlerce dönümlük ağaçları katlediyorsunuz. Hiç önemli değil!

Neden, neden bunu yapıyoruz?

Alanı sığır yetiştirmek için açıyorsunuz. Sığır yetiştirmenin yağmur ormanları civarlarında yaşayan yerliler için daha çok kazanç getirdiğini söylüyorsunuz. Toprağı daha "yararlı" kullandığınızı iddia ediyorsunuz. Gelişkin uygar-

lıklarda, türsistemi yok etmek *yararlı* değil *zararlı* bir davranış olarak görülüyor.

Yaptığımız şeyin aptallığı ortada.

Eğer "en güçlü" türünüz uyanmazsa, önünüzdeki yıllarda bunun acısını daha çok hissedeceksiniz.

Bir şeyler yapmak istiyorum. Ama kendimi bazen çok çaresiz hissediyorum. Değişim için ben ne yapabilirim?

Yapacak bir şey yok. Ama olacak çok şeyin var.

Ne demek istiyorsun?

İnsanlık uzun zamandır problemleri bir şeyler "yaparak" çözmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. Çünkü gerçek değişim "yapmak" boyutunda değil "olmak" boyutunda olur.

Oh, evet, birçok keşifler yaptınız, teknolojinizi geliştirdiniz, yaşamlarınızı biraz daha kolaylaştırdınız ama daha iyi yapmadınız. Temel prensiplerde gelişiminiz çok yavaş oluyor.

Gezegeninizde asırlardır aynı sorunlarla yüz yüze geliyorsunuz.

Prensiplerinizden biri olan, Dünya, en güçlü tür tarafından sömürülmek için vardır fikri, iyi bir örnek. Çevrenizle ve her şeyle olan ilişkinizi iyice gözden geçirmeden, farklı davranmayı başaramazsınız. Bu bir bilinç sorunu. *Bilincinizi değiştirmek için de önce bilincinizi yükseltmeniz gerekiyor.*

Bilincimizi nasıl yükseltebiliriz?

Sessiz kalmayı bırakın. Konuşun. Sorunu gözler önüne sereceğiniz hiçbir fırsatı kaçırmayın. Fırsatları oluşturun. Kolektif bilincin yükselmesine böylece katkıda bulunabilirsiniz.

Örneğin, bir konuda yoğunlaşabilirsiniz. Neden kağıt yapımında kullanılmak üzere Hemp (Hintkeneviri) yetiştirilmiyor? Günlük gazete ihtiyacınızı karşılamak için ne kadar ağacın feda edildiğini biliyor musunuz? Kağıt bardaklar, fast-food kartonları, kağıt havlular da cabası.

Hemp hem ucuz hem de kolay yetişiyor. Sadece kağıt yapımında değil, en güçlü sicim, dayanıklı kumaş, hatta çok etkili ilaç yapımında bile kullanılabiliyor. Hemp böylesine ucuz ve yetiştirilmesi kolayken ve çok yönlü kullanımı varken karşı kampanyalarla yetiştirilmesi engellenmeye çalışılıyor. Her yerde yetişen bu mucize bitkinin kullanım alanının genişliği ve ucuzluğu birçok endüstrinin işine gelmiyor.

Bu, insanlığın açgözlülüğü mantığın önüne koymasının örneklerinden sadece biri.

Ama uyanacaksınız! Uyanıyorsunuz! Paradigma değişiyor. Dünya değişiyor.

Gelişkin varlıklardan öğreneceğimiz çok şey var.

Evet. Bunu görmeyi seçmen çok iyi. GV'lerde tıpkı sizin gibi Çekirdek Düşüncelere sahiptir. Davranışlarını bu Çekirdek Düşünceler yönlendirir. Tıpkı sizin davranışlarınızı da Çekirdek Düşüncelerinizin yarattığı gibi. Bunlara temel rehber prensipler de diyebiliriz.

GV toplumunun temel prensipleri nelerdir?

Birinci rehber prensip: Hepimiz biriz.

"Ahlak" ve "etik" dediğiniz her şey, her karar, her seçim bu prensibe dayanır.

İkinci rehber prensip: Bir'deki her şey birbiriyle karşılıklı bağlantı içindedir.

Bu prensip içinde, türün hiçbir üyesi, hiçbir şeyi "önce ben buldum", "sahibi benim", "yeterince yok" gerekçesiyle, başkalarından esirgemez. Türsisteminde her şeyin karşılıklı bağlılık içinde olduğu gerçeğine saygı duyulur. İhtiyaçlar daima dengeli olarak karşılanır. Çünkü *düşüncede* denge vardır.

Bu ikinci prensip "bireysel sahip"liği ortadan mı kaldırıyor?

Anladığınız biçimde değil.

Bir GV, "bireysel sahip olmayı", bakımını üstlendiği her şeyin sorumluluğunu da üstlenmek olarak algılar.

Bir GV, *sahip* değil *koruyucudur*.

Sizin sahip olma kavramınız GV kültürünün bir parçası değildir. İnsanlar sahip olur, GV'ler korur, kucaklar, sever ve bakar.

İnsanlık tarihinizde, elinizi uzattığınız her şeyin sahibi olma hakkını kendinize tanıdınız. Buna eşler, çocuklar, toprak, doğal kaynaklar da dahildi. Bu inanç, bugün bile hala gerçek olarak görülüyor. İnsanlar sahip olma arzusuna tutkuyla bağlı. GV'ler bu davranışınıza "sahip olma tutkusu" diyor. Tutkular bağımlılıktır. Sahip olduğunuz şeylere bağımlı hale geliyorsunuz.

Geliştikçe, gerçekten hiçbir şeyin sahibi olmadığınızı anlamaya başlıyorsunuz. Hele eşlerinize ve çocuklarınıza asla. Ama hala çoğunuz toprağa sahip olabileceğinize inanıyorsunuz. Toprağın altındaki, yüzeyindeki hatta üzerindeki her şeye. (Evet, "*hava hakları*"ndan bile bahsediyorsunuz.)

GV'ler üzerine bastıkları gezegenin hiç kimse tarafından sahip olunamayacağını derin bir anlayışla bilir ama her GV, kendi toplum mekanizması içinde bir parça toprağın işlenmesini ve koruyuculuğunun sorumluluğunu üstlenebilir. Eğer toprağın iyi bir koruyucusu ise, ondan koruyuculuğu çocuklarına aktarması istenebilir. Ama yeni koruyucu, iyi bir koruyucu değilse toprak onun bakımından geri alınır.

Vay! Eğer bu -rehber- prensip dünyada uygulansa, dünya endüstrisinin yarısı toprak mülkiyetinden vazgeçmek zorunda kalırdı!

Ve dünyanın ekosistemi bir anda değişirdi. Gelişkin bir toplumda sizin "şirket" dediğiniz kurumların kar amacıyla toprağı mahvetmelerine asla izin verilmezdi. Sağlıkları büyük ölçüde zarar gören çalışanların yaşam kalitesindeki düşüş açıkça görülürdü. Kar bunun neresinde?

Zararın boyutu yıllarca görülmeyebilir, ama kar hemen kısa vadede elde edilen bir şey. Buna Kısa Vadeli Kazanç/Uzun Vadeli Kayıp diyebiliriz. Ama kendimiz uzun vadeli zararları deneyimlemeyecek olduktan sonra Uzun Vadeli Zarar kimin umurunda?

Gelişkin varlıkların umurunda. Ama onlar da zaten çok uzun yaşıyor?

Ne kadar uzun?

Kat kat uzun. Bazı GV toplumlarında, varlıklar sonsuza dek yaşayabiliyor. Ya da bedende kalmayı seçtikleri sürece

bedende kalıyor. Bu nedenle GV toplumlarında bireyler davranışlarının uzun vadeli sonuçlarını da deneyimleme şansına sahipler.

Nasıl bu kadar uzun yaşayabiliyorlar? Bu nasıl mümkün oluyor?

Öncelikle, havalarını, sularını, topraklarını kirletmiyorlar. Sizler gibi toprağı kimyevi maddelerle doldurmuyorlar. Bu kimyevi maddeler bitkiler ve hayvanlar tarafından alınıyor. Siz bu bitkiler ve hayvanlarla besleniyorsunuz. Böylece kendi bedeninizi de kimyevi madde deposuna dönüştürüyorsunuz.

Bir GV bu yaptığınıza intihar der.

GV'ler çevrelerini, atmosferlerini ve kendi bedenlerini insanlar gibi kirletmez. Bedenleriniz harikulade bir araç ve sizin izin verdiğinizden çok daha uzun yaşamak için programlanmış.

Ayrıca GV'ler ömrü uzatan farklı psikolojik davranış içindedir.

Ne gibi?

Bir GV asla endişe duymaz. Hatta "endişe" ve "stres" kavramlarının ne olduğunu bile bilmez. "Nefret", "öfke", "kıskançlık" ya da panik yaşamaz. Bu yüzden GV, kendi bedenini yiyip bitiren ve yok eden biyokimyasal maddeler üretmez.

Bir GV ne başka hayvanları yer bitirir ne de kendi bedenini.

Bir GV nasıl duygularını kontrol etmeyi başarıyor? Biz insanlar da bunu başarabilir miyiz?

Öncelikle bir GV her şeyin mükemmel olduğunu bilir. Evrenin işleyiş sürecine müdahale etmemesinin yeterli olduğunu bilir. Bu yüzden de bir GV asla endişe duymaz. Çünkü sürecin bilincindedir.

İkinci sorunu da yanıtlayayım: Evet, insanlar da duygularını kontrol edebilir. Ama bazılarınız bunu başarabileceğine inanmıyor, bazılarınız ise çaba bile göstermeyi seçmiyor. Bazılarınız daha uzun yaşamak için büyük çabalar gösteriyor. Tabii kimyasal ve atmosferik zehirlerden uzakta kalmaları ne kadar mümkünse. Bazılarınız ise kendisini gönüllü olarak zehirliyor.

Bir dakika. Kendimizi gönüllü olarak zehirliyor muyuz?

Bazılarınız evet.

Nasıl?

Zehri yiyerek. Zehri içerek. Zehrin dumanını içinize çekerek.

Gelişkin bir varlık, bu yaptığınıza asla bir anlam veremez. Size böylesine zararlı olan maddeleri bedeninize niçin doldurduğunuzu asla anlayamaz.

Bazı şeyleri yiyip içmek, sigarayı tüttürmek *zevk veriyor*.

Bir GV *yaşamdan* zevk alır. Zararlı olduğunu bildiği şeyleri yaparak bedensel yaşamını sınırlamayı düşünemez bile.

Bazılarımız kırmızı et yemenin, alkol içmenin ya da bitkileri tüttürmenin yaşamlarını sınırlayacağına inanmıyor.

Öyleyse gözlemleme yeteneğiniz çok körleşmiş. Keskinleştirmeye ihtiyacınız var. Bir GV size etrafınıza bakınmanızı önerir.

Şey, pekala... GV'lerin başka ne özellikleri var?

Utanç duymazlar.

Utanç duymazlar mı?

Suçluluk duyguları da yoktur.

Peki ya bir GV, toprağın "kötü" bir koruyucusu ise? Biraz önce toprağın kötü bir koruyucudan alındığını söylemiştin. Bu onun yargılandığı ve suçlu bulunduğu anlamına gelmiyor mu?

Hayır. Sadece gözlemlendiği ve bu konunun yeteneğine uygun olmadığı anlamına gelir.
Gelişkin toplumlarda, hiç kimse kendi yeteneğine uygun olmayan işleri yapmaya zorlanmaz.

Ya yine de yapmak *istiyorlarsa*?

İstemeyeceklerdir.

Neden?

Uygulamada gösterdikleri "sorumsuzluk" bu isteklerini ortadan kaldıracaktır. İstekle yapılmayan bir şey, bir şekilde

başkalarına zarar verir. Bu da onların asla yapmayacağı bir şeydir. Bir GV başkalarına zarar vermenin kendisine zarar vermek olduğunu bilir.

Yine temel dürtüleri "kendini korumak" oluyor. Tıpkı Dünya'da olduğu gibi!

Evet öyle! Sadece "Kendi" tanımlamasında fark vardır. Siz Kendinizi çok dar anlamda tanımlıyorsunuz. *Siz*, *sizin* aileniz, *sizin* toplumunuz. Bir GV Kendisini çok farklı tanımlar. Ben olan sen, aile, toplum.

Tekmiş gibi.

Tektir. Birdir.

Anlıyorum.

Gelişkin toplumlarda, bir GV, *kendi yeteneksizliğini* sürekli sergilediği halde, hala çocuğunu kendisi yetiştirmek konusunda ısrar etmez.

Gelişkin toplumlarda çocuklar çocukları büyütmez. Çocuklar yetiştirilmek için yaşlılara verilir. Bu bebeklerin kendi anne babalarından koparılıp yabancılara verildiği anlamına gelmez.

Bu toplumlarda yaşlılar çocuklarla birlikte yaşar. Yaşlılar bir köşeye atılmazlar. Bir köşede ölümlerini beklemezler. Yaşlılar, sevecen, canlı bir toplumun, onurlu saygı duyulan canlı bir parçasıdır.

Yeni bir bebek doğduğunda yaşlılar da oradadır. Onların çocuk yetiştirmesi sizin kendi çocuklarınızı yetiştirmeniz kadar doğaldır.

Çocuklar kendi "yaşam-vericileri"nin kim olduğunu daima bilir. Ama yaşamın temelini, hala kendileri yaşamın temelini öğrenmeye çalışan yaşam-vericilerden öğrenmezler.

GV toplumlarında yaşlılar öğrenme sürecini organize eder. Çocuklar bilgelik, sevgi, büyük sabır ve derin anlayış ortamında gelişirler. Çocukların her türlü bakımını tümüyle yaşlılar üstlenir.

Genç anne babalar, kendi gençliklerinin hazzını ve deneyimlerini özgürce yaşar. Çocuklarıyla istedikleri kadar zaman geçirmekte özgürdürler. Bazıları yaşlıların çocuklarla birlikte yaşadığı evlerde kalmayı bile seçebilir. "Ev" ortamı onları da zenginleştirir.

Ama yine de çocukları yetiştirme sorumluluğu yaşlılara aittir. Türün geleceğinin sorumluluğunu üstlenmenin onuru yaşlılara aittir.

GV toplumları, bu sorumluluğun gençlerin taşıyabileceğinden fazla olduğunun bilincindedir.

Bu konuya daha önce değinmiştim. Gezegeninizdeki çocuk yetiştirme sistemini siz de

Evet. Konuyu daha detaylı anlattığın için teşekkürler. Konumuza dönersek, bir GV ne yaparsa yapsın suçluluk duygusu ve utanç hissetmez mi?

Hayır. Çünkü suçluluk ve utanç dışarıdan empoze edilen bir şeydir. Bir süre sonra tabii ki içselleşir ama başlangıç noktası daima dışarıdadır. Daima. Hiçbir varlık, yaptığı herhangi bir şeyin utanılması ve suçluluk duyulması gerektiğini dışarıdan birisinin bu etiketleri yapıştırmasından önce bilemez.

Sizin toplumunuzda, bir bebek "altına yaptığı" için utanç duyar mı? Tabii ki duymaz. Ta ki "tuvalet alışkanlıkları" konusunda utanç duyması ona söylenene kadar. Bir çocuk cinsel organları ile oynamaktan zevk aldığı için suçluluk duyar mı? Tabii ki duymaz. Ta ki ona suçluluk duyması gerektiği söylenene kadar.

Bir toplumun gelişkinlik ölçüsü, o toplumun kişiye ya da davranışa yapıştırdığı "suçluluk" ve "utanç" etiketlerinin çokluğuyla ters orantılıdır.

Utanç duyulması gereken *hiçbir* davranış yok mudur? Bir kişi ne yaparsa yapsın *asla* suçlu değil midir?

Doğru ve yanlış yoktur.

Bazı insanlar bu söylediklerini anlayamaz.

Burada söylenenleri anlamak için bu diyalogun *tümünün* okunması gerekir. Bir cümleyi, içeriğini kavramadan tek başına ele almakla söyleneni anlayamazsınız.

Pekala. Bu toplumlar başka hangi yönlerden bizden farklı?

Birçok yönden farklı. Onlar rekabete girişmez. GV birisi kaybettiğinde herkesin kaybettiğini bilir. Bu yüzden çocuklar için rekabetçi spor ve oyunlar yaratmazlar. Birisinin "kaybederken" diğerinin "kazanmasını" *eğlence* olarak nitelemeniz çok ilginç(!) bir düşünce. Çocuklarınıza kazan-kaybet oyununun *eğlenceli* olduğunu öğretiyorsunuz.

Ayrıca her şeyi paylaştıklarını da söylemiştim. Birisinin ihtiyacı olan bir şeyi az olduğu gerekçesiyle gizlemek ya da

biriktirmek düşünülemez bile. Paylaşmak doğal davranışları olduğu için "yokluk bilincine" asla sahip olmazlar.

GV'ler nadir olan şeyleri de paylaşırlar. Bu paylaşmanın hazzı onların "kar"ıdır. Sizin toplumunuzda ise nadir olan şeylerin fiyatı da artar, paylaşmak ne kelime. En azından, eğer "sahip olduğunuz" nadir bir şeyi "paylaşıyorsanız" kar elde etmek de istersiniz.

"Güçlü olan kazanır" temel prensibiniz, sizin İkinci Rehber Prensibiniz. Toplumunuzun yarattığı her şeyi bu prensibiniz belirliyor: ekonominizi, politikanızı, eğitiminizi, sosyal yapınızı.

Bu, GV gözüyle bakıldığında çelişki arz ediyor. GV toplumların ilk prensibi "Hepimiz Biriz" olduğu için, bu anlayışla güçsüz olan kaybedeceğine göre, tüm toplum kaybeder. O zaman güçlü olan da güçlü olamaz. Beni takip edebiliyor musun?

Evet buna komünizm diyoruz.

Gezegeninizde, birilerinin kaybetmesine dayanan kazanç sistemlerinin dışında, hiçbir sistemin gelişmesine izin vermediniz.

Eğer bir devlet ya da ekonomi sistemi "herkes" tarafından *yaratılan* kazancın, "herkese" eşit *oranda* dağıtılması gerektiğini, kaynakların "herkese" *ait* olduğunu savunuyorsa, bu sistemin doğal düzene *aykırı* olduğunu söylüyorsunuz. Oysa böyle *eşitlikçi bir paylaşım* sistemi gelişkin toplumların doğal düzenidir.

Bir kişi ya da grup bunu hak etmese bile mi? Topluma hiçbir yararı olmasa bile mi? Kötü olsa bile mi?

Gelişkin toplumlarda paylaşımı hak etmeyen, topluma hiçbir yararı olmayan, kötü olan birilerinin olabileceğini hala düşünüyor musunuz? Bu tür kişilerin ve toplumların sizin oluşturduğunuz temel prensiplerin dar görüşlülüğünün bir ürünü olduğunu hala göremiyor musunuz?

Herkesin kendi kapasitesi ölçüsünde ürettiği bir toplumda yan gelip yatmanız, vermeden almanız durumunda, bu davranışınızı ne kadar sürdürebileceğinizi düşünüyorsunuz? Kapasitelerinizi, yeteneklerinizi kullanmadan sürdüreceğiniz bir yaşamdan ne kadar zevk alabilirdiniz?

Buraya neden *geldiğimizi* anlamak önemlidir.

Biz diyorsun?

Kolektifi oluşturan ruhlar. Sadece tek bir Ruh vardır. Tek Varlık. Tek Öz. Buna bazılarınız "Tanrı" diyor. Bu Tek Öz, Evrende Her Şey olarak Kendisini bireyselleştiriyor". Her Şey.

Tanrı "kolektif" ruh mu?

Dilinizdeki en yakın kavram bu.

Tanrı tek bir olağanüstü varlık değil, kolektif bir ruh mu?

Kutunun dışında düşün! Tanrı ya o, ya bu değildir.

Tanrı *ikisi de* mi? Hem tek olağanüstü bir Varlık, hem de bireyselleşmiş parçaların kolektifi.

İyi! Çok iyi!

Bizi Sen Olmak için mi yarattın?

Biz, öyle yarattık.

İnsanlar kolektif tarafından mı yaratıldı?

Kutsal kitaplarınız değiştirilmeden önce şöyle diyordu: *"Biz, insanı Kendi Benzerimiz ve Aynımız olarak yarattık."*

Yaşam, Tanrı'nın Kendisini yarattığı ve yarattığını deneyimlediği bir süreçtir. Bu yaradılış süreci sonsuzdur. Görecelik ve fiziksellik Tanrı'nın araçlarıdır.

Saf enerji (spirit) Tanrı'dır.

Enerji maddeye dönüşerek, spirit fiziksel biçim alır.

Bu, enerjinin vibrasyonu düşürmesiyle olur.

Bütünün bireyselleştiği parçalara siz "ruh" diyorsunuz. Gerçekte, Kendisine sürekli şekil veren, şekilden şekle dönüşen Tek Ruh vardır. Bu biçim değişimi re-formdur. Reform (yeniden şekillenmek). Hepiniz Tanrı'nın Formasyonusunuz. (Tanrı'nın *en-formasyonu*, "bilgisi") *Sadece forma bürünmekle bile yararlısınız.*

Bütünün iyiliğine katkıda bulunuyorsunuz. Sizden başka bir şey istemiyorum. Varlığınız iyiliği deneyimlemeye yardımcı oluyor.

"İyilik" zıddı olmadan varolamaz. Bu yüzden kötülüğü de yarattınız. "Kötü" de olsanız "iyiliğin" bilinmesine katkıda bulunuyorsunuz. Yine yararlısınız. Yaşamı bilmek için ölümü yarattınız. Yaşamın değerini daha "iyi" anlayabilesiniz diye.

"Kötülük", "yaşamın" tersten okunuşudur! (İngilizce'de "evil" kötülük, şeytani anlamına geliyor. "Evil"in tersten okunuşu "live" yaşam demektir. Ç.N.) Bilgeliğinizi, dilinize kattığınızın farkında bile değilsiniz.

Tüm kozmolojiyi anladığınızda, büyük gerçeği de anlarsınız. O zaman kaynaklarınızı ve fiziksel yaşam gereksin-

melerini paylaştığınız için "başka" bir varlıktan bir *karşılık* beklemezsiniz.

Çok güzel ama yine de bu söylediklerine bazıları komünizm der.

Bırak söylesinler. Eğer toplumunuzu, *komününüzü* oluşturan varlıklar *komünde* olmayı bilmiyorsa, komün yaşamının, komünel paylaşımın yüksek anlayışını kazanana dek, Beni asla bilemezler. Kutsal Birlikteliği (Holy Communion) asla deneyimleyemezler. Gelişkin toplumlar komünel toplumlardır. Bu toplumlar *paylaşmamayı* bilmez. Az olan şeylere gittikçe artan "fiyatlar" koymayı da bilmezler. Bunu sadece ilkel toplumlar yapar. Çünkü ilkel toplumlar yokluk bilincine sahiptir. Toplumun ihtiyacı olan bir şeyin "az" olmasını "kar etme" olanağı olarak görürler. *Bu yüzden yokluk bilinci ilkel toplumlarda güçlenir*. Yokluk bilinci ilkel toplumlar için "kar" anlamına gelir. "Arz ve talep" asla GV sisteminin itici gücü olamaz. Arz ve talep sisteminde bütünün iyiliği *komün* tarafından deneyimlenemez.

Gelişkin toplumların bir başka özelliği de, iletişimlerinde "senin" ve "benim" anlamına gelen söz ve seslerin olmayışıdır. Bireysel mülkiyetçilik diye bir şey bilmezler. Eğer dünyasal terimlerle iletişim kursalardı şöyle konuşurlardı: "Benim arabam", "şu anda birlikte olduğum araba"; "benim partnerim" "şu anda birlikte olduğum partner"; "benim çocuklarım", "şu anda birlikte olduğum çocuklar" olurdu.

Anda birlikte olduklarınız, anın armağanlarıdır. "Kötü" dediğiniz varlıkların da Tanrı'nın bir parçası -sizin bir parçanız- olduğu anlayışını kazandığınızda doğal olarak paylaşmayı bilirsiniz.

O zaman "benim hayatım", "Bütünü -Tanrı'yı- şu anda deneyimlediğim hayat" olur.

Bu, yaşamın kozmolojisidir. Bu kozmolojiyi gözlememek, anlamamak ve yaşamamak, Dünya deneyimlerinizdeki tüm akort bozukluklarının nedenidir.

19

Diğer gezegenlerdeki varlıklar, fiziksel olarak neye benziyor?

Dünyada varolan tür çeşitliliğinden çok daha fazla çeşitlilik var.

Bize benzeyenler var mı?

Tabii ki. Bazıları size aynen benziyor, küçük farklılıklar dışında.

Nasıl yaşıyorlar? Ne yiyorlar? Nasıl giyiniyorlar? Nasıl iletişim kuruyorlar? Tüm E.T'leri bilmek istiyorum!

Merakını anlıyorum. Ama bu kitaplar sizin merakınızı gidermek için yazılmıyor. Sohbetimizin amacı dünyanıza mesaj vermektir.

Birkaç soru daha. Bu sorularım merakın ötesinde. Belki bir şeyler öğrenebiliriz. Ya da hatırlarız.

Buraya öğrenmeye gelmediniz. Gerçekten Kim Olduğunuzu hatırlamak için geldiniz.

Diğer gezegenlerdeki varlıklar Kim Olduklarını hatırlıyor mu?

Tahmin edebileceğin gibi varlıklar her yerde evrimin değişik boyutlarını ifade ediyor. Ama evet, gelişkin varlıklar Kim Olduklarını hatırlıyor.

Nasıl yaşıyorlar? Çalışıyorlar? Seyahat ediyorlar? İletişim kuruyorlar?

Sizin toplumunuzdaki anlamıyla seyahat gelişkin toplumlarda yoktur. Bedenleri bir yerden bir yere taşımaya yarayan araçları, fosil enerjisiyle çalıştırmanın çok ötesinde bir teknoloji geliştirmişlerdir.

Fiziksel teknolojinin yanı sıra, fizikselliğin bir parçası olan *zihin teknolojisi* de gelişmiştir.

Bu iki evrimsel gelişimin sonucu olarak, GV'ler, bedenlerini istedikleri an istedikleri yere taşıyabiliyor.

Evrenin ışık yılları ötesine de mi?

Evet. Çoğu kez evet. Galaksiler arası "uzun mesafe" seyahatleri, suya atılan taşın zıp zıp zıplaması gibidir. Evrensel Matrisi "delerek" değil, "zıplayarak" dolaşıyorlar. Sizin dilinizdeki kavramlarla en iyi bu şekilde anlatabiliyorum.

"İş" dediğiniz çalışma hayatınız; çoğu GV toplumlarında mevcut değildir. Görevler yerine getirilir, aktiviteler yapılır, varlık sevdiği "işi" yapar ve bu işi Kendisinin en büyük ifadesi olarak görür.

Bu harika ama sıkıcı işleri kim yapar?

"Sıkıcı işler" diye bir şey yoktur. Sizin toplumunuzda "sıkıcı, küçük değersiz işler" olarak gördüğünüz işleri yapmak gelişkin toplumlarda onur vericidir, günlük yapılması "gereken" işleri yapanlar toplumun düzenli işleyişini sağladığı için ödüllendirilirler. Bu "işçiler" Bütün'e hizmet ederler. "İşçiler"i tırnak içine aldım. Çünkü bir GV için bu iş değildir. Öz doyumun yüksek bir biçimidir.

Kendinizi ifade etmek için yarattığınız fikirler ve deneyimler -ki buna iş diyorsunuz- GV kültürünün bir parçası değildir. "Bıkkınlık", "fazla mesai", "baskı" ve benzeri kendi yarattığınız deneyimler, gelişkin varlıkların seçimi değildir. Onlar "öne geçmeye", "tepeye tırmanmaya" ya da "başarılı olmaya" çalışmıyor.

"Başarı" kavramımız da GV'ler için yabancı bir kavram. Çünkü onlar için "başarısızlık" yoktur.

O zaman, GV'ler başarıyı nasıl deneyimliyorlar?

"Rekabet", "kazanmak", "kaybetmek" değerlerinin yapılanmasıyla değil. Bu kavramları okullardan başlayarak öğretiyorsunuz.

Başarı, gelişkin toplumlarda "değer gerektiren bir şeyi yapmak" olarak tanımlanıyor. Değerli olsa da olmasa da "şan, şöhret" ve "para" getiren bir şey olarak değil.

Öyleyse GV'lerin "değer sistemi" var!

Oh, evet. Tabii ki. Ama insanlarınki gibi değil. GV'ler Bütüne yararlı olan şeylere değer veriyor.

Biz de öyle!

Evet ama "yarar"ı farklı tanımlıyorsunuz. Topa iyi vuran, beyaz perdenizde giysilerini çıkaran insanları, çocuklarınıza hayatın gerçeklerini hatırlamalarına yardımcı olan insanlardan daha "yararlı" buluyorsunuz.

Futbolcularınıza, film yıldızlarınıza, öğretmenlerinizden, bilim insanlarınızdan, ruhsal rehberlerinizden çok daha fazla para ödüyor ve önem veriyorsunuz. Her şeyi tam tersine yapıyor ama aksi istikamete gitmek istediğinizi söylüyorsunuz.

Gözleminizi keskinleştirmiyorsunuz. Oysa GV'ler "olanı" görür ve bütün için yararlı olanı seçer. Toplumların seçtikleri istikamete doğru gitmesi için amaçlarına uyumlu seçimler yaparlar.

Öyleyse GV toplumlarında öğretmenler zengin ve ünlü, futbolcular fakir olmalı.

GV toplumlarında hiç kimse çaresizlik ve ümitsizlik girdabında perişan bir durumda yaşamaz. Hiç kimse açlıktan ölmez. Sizin gezegeninizde saatte 400 çocuk günde 30 bin kişi açlıktan ölüyor. Hayır. GV toplumlarında "fakir" ve "çaresiz" yoktur.

Bunu nasıl başardılar? Nasıl?

İki temel prensibi uygulayarak.

Hepimiz Biriz. Her şey yeterince var.

GV'ler bolluk bilincine sahiptir. Yokluk bilincine değil. GV'lerin gezegenlerinde hiçbir şey ziyan edilmez. Doğal kay-

naklar yok edilmez. Böylece her şey, herkese yeter. "Her şey yeterince vardır!"

İnsanların yetersizlik bilinci, azlık bilinci, yokluk bilinci -tüm endişelerin, tüm rekabetin, tüm kıskançlığın, tüm kızgınlıkların, tüm çelişkilerin, tüm savaşların, tüm cinayetlerin ve katliamların temel nedeni.

Bu ve insanlığın birliğe değil ayrılığa olan inancı yaşamınızdaki mutsuzlukların yüzde doksanını oluşturuyor. Bilincinizdeki bu temel iki elementi değiştirebilirseniz her şey değişecektir.

Nasıl? Bunu yapmak istiyorum ama *nasıl* yapacağımı bilmiyorum. Bana yol göster, sadece durumumuzu söylemek yetmiyor.

İyi. İşte yolunuz:

"...gibi davranın"

Hepiniz Birmiş gibi davranın. Herkesi, zor durumda olan "siz"miş gibi görün. Herkesi, sadece eşit şans verilmesini isteyen "siz"miş gibi görün. Herkesi, farklı deneyim yaşayan "siz"miş gibi görün.

Deneyin. Herkesi yeni bir gözle görün.

"Her şey yeterince varmış" gibi davranın. "Yeterince" paranız, "yeterince" sevginiz "yeterince" zamanınız olsaydı nasıl davranırdınız? Daha özgürce, daha eşitçe, daha rahatça paylaşır mıydınız?

Bu ilginç. Çünkü bu söylediğini biz doğal kaynaklarımızla yapıyoruz. Sanki "yeterince varmış" gibi davranıyoruz. Bu davranışımız ise ekolojistler tarafından eleştiriliyor.

Gerçekten ilginç olan, size *yararı* olduğunu düşündüğünüz şeyler *azmış gibi* davranmanızdır. Bu şeyleri biriktirmeye, bir kenara yığmaya bile çalışıyorsunuz.

Ama çevrenizi, doğal kaynaklarınızı, ekolojinizi bozuk para gibi harcıyorsunuz ve ziyan ediyorsunuz. Çünkü bunların size *yararlı* olduğunu düşünmüyorsunuz.

Ya da "yeterince varmış gibi" davranıyoruz.

Ama bunu da yapmıyorsunuz. Eğer dediğin gibi olsaydı, bu kaynakları eşitçe paylaşırdınız. Oysa şu anda dünyanın beşte bir nüfusu, dünyanın doğal kaynaklarının beşte dördünü tüketiyor. Bu eşitsizliği değiştirmek için adım bile atmıyorsunuz.

Eğer "özel azınlık" düşüncesizce bu kaynakları kullanmasa, herkese yetecek kadar -her- şey var. *Herkes* kaynakları akıllıca kullanmış olsa, şu anda *azınlığın* akılsızca tüketiminden çok daha az tüketim olurdu.

Kaynakları *kullanın*. Kaynakları *sömürmeyin*.

Ekolojistlerinizin söylediği de bu.

Yine moralim bozuldu. Hep moralimi bozup duruyorsun.

Çok ilginç bir insansın, biliyor musun? Yalnız bir yolda gidiyorsun, gitmek istediğin yere nasıl gidileceğini unutmuş ve kaybolmuş durumdasın. Birisi karşına çıkıyor ve sana *gideceğin yolu* gösteriyor. Evreka! Mutlusun değil mi? Hayır moralin bozuluyor.

Moralim bozuluyor, çünkü *gösterilen yolda gitmiyoruz*. Hat ta gitmek istemiyoruz bile. Duvara doğru ilerliyoruz ve *evet*, bu moralimi bozuyor.

Uyanan bir ırksınız, gösterilen yolda giden insanların sayısı hızla artıyor. Gözlemleyin. Gerçekleri görmek, size moral bozukluğu değil, harekete geçme gücü versin.

Her biriniz, *değişim temsilcilerisiniz.*

Farkı yaratmak için fark *olun.* "Birlik" ve "yeterlilik" bilincini benimseyin.

Kendinizi değiştirin, dünya değişsin.

Eskiden de şimdiki gibi yaşadığımızı ve kendimizi yok ettiğimizi söylemiştin.

Evet. Çok eski zamanlarda. Sizin yaptıklarınızın çoğunu onlar da yapmıştı.

Moralim daha da bozuluyor! Geliştik, geliştik ve her şeyi yitirdik mi? Bir çember içinde dolaşıp durmanın amacı ne?

Evrim! *Evrim düz bir çizgi değildir.*

Şimdi eski uygarlıklarınızın en iyi deneyimlerini yeniden yaratma, en kötülerini ise tekrarlamama şansınız var. Bu kez bireysel egolarınızın ve gelişkin teknolojinizin toplumunuzu yok etmesine izin vermeyebilirsiniz.

Siz -siz- farklılık yaratabilirsiniz.

Bu heyecan verici bir serüven olabilir, eğer izin verirseniz.

Pekala. Böyle düşündüğümde *heyecan* duyuyorum! Farklılık yaratabilmenin heyecanını duyuyorum! Peki GV'ler nasıl yaşıyor?

Gruplar halinde. Sizin komünleriniz gibi. Bu toplumlarda "şehirler" ve "ülkeler" yok.

Neden?

Çünkü "şehirler" çok büyük. Artık grup yaşamının amacı yitirilmiş durumda. Şehirler "kalabalık nüfus"tan oluşuyor. Komünler ise "birbirine destek veren bireyler grubu"nun birlikte yaşam deneyimidir.

Dünyada da böyle! Kasaba ve köylerimizdeki "komün" anlayışı, büyük şehirlerle kıyaslanamaz bile.

Evet. Ama sizin dünyanızla diğer gezegenler arasında bir fark var.

Nedir?

Diğer gezegenlerde yaşayan varlıklar komün yaşam anlayışını gözlemleyerek, yararını görerek kazandılar. Büyük şehirlerdeki yaşamın yalnızlığını ve ayrılık bilincini yakından gözlemlediler ve kendilerine yararlı olan yaşam biçimini seçtiler.

Biz ise, gittikçe daha büyük, daha büyük şehirler yaratıyoruz. Yaşamımızı gittikçe mahvettiğimizi görmemize rağmen.

Evet.

Hatta ne kadar büyük olduğumuzla *gurur duyuyoruz*! Yaşadığımız metropol, dünya büyüklük (nüfus kalabalığı) sıralamasında bir üst sıraya çıktığında, herkes bunu bir kutlama nedeni olarak görüyor! Büyük şehirde yaşamakla övünüyoruz.

Gerilemeyi, gelişmek olarak görmek, ilkel bir toplumun göstergesidir.

Yine moralimi bozuyorsun!

Ama dünyanızda amaçlı komünlerin sayısı da gittikçe artıyor.

Peki mega şehirlerimizi terk edip, kasabalara köylere mi dönmeliyiz?

Seçim sizin. Çoğunuz büyük şehirlerin sizin için *iyi* olmadığını göremiyorsunuz. Büyük şehirlerde toplanmanın *problemlerinizi* çözeceğine inanıyorsunuz. Oysa bu sadece problem yaratıyor.

Evet, büyük şehirlerdeki hizmet, iş, eğlence imkanları kasaba ve köylerde yok. Ama sorun şurada. Bunların tüketiciliğini göremiyor, sizin için "*yararlı*" olduğunu sanıyorsunuz.

GV toplumlarında "ülkeler" olmadığını da söylemiştin.

Çünkü "nasyonalizm" Birinci Rehber Prensibe uygun değildir: HEPİMİZ BİRİZ.

Ama nasyonalizm *bizim* İkinci Rehber Prensibimizi *destekliyor*: GÜÇLÜ OLAN KAZANIR.

Evet.

Varlığınızı sürdürmek ve güvenlik duygunuz için kendinizi ülkelere ayırıyorsunuz. Bu kez de varlığınızı tehdit altında görmeye ve güvenliğinizi yitirme korkularına kapılıyorsunuz.

Evrim sizin için yararlı olanı gözlemleyebilmek, davranışsal adaptasyonlar yapmak ve ayrılıktan birliğe doğru yönelmektir.

Birlik En Büyük Gerçektir. Evrim "gerçeğe yönelmenin" diğer adıdır.

Size *rehberlik* eden *"prensipleriniz"*, evrimleşmeye doğru sizi yönlendirmelidir.

Evrim bir süreçtir.

Prensipler rehberinizdir.

Evet, Evrim *sürecinde* "güçlü olan kazanır".

Süreci prensiple karıştırmayın.

Siz, "evrim" ve "güçlü olan kazanır"ın aynı anlama geldiği düşünüyor ve "güçlü olan kazanır"ın Rehber Prensip olduğunu söylüyorsanız şunu söylemiş oluyorsunuz: "Evrimin rehber Prensibi *evrimdir*". Ama bunu söyleyen ırkınız, *evrim sürecinin hızını kontrol edebileceğini* bile bilmiyor.

Çünkü çoğu insan evrimin "kendiliğinden olan bir süreç" olduğunu düşünüyor. Belirli *prensiplere* göre *yönlendirdiği* bir süreç olduğunu bilmiyor. Ve ırkınız bağırıyor, "Biz, *evrim* prensibiyle ...şey, *evrimleşiyoruz"*.

Ama bu prensibin ne *olduğunu* asla söylemiyorsunuz, çünkü süreci prensiple karıştırıyorsunuz. Oysa gelişkin ırklar evrimin *kendi kontrollerinde olan bir süreç* olduğunu bilir. *Süreci prensiple karıştırmaz*. Sürece *rehberlik* eden ve süreci *yönlendiren* prensibi bilinçlice seçer.

Buna *Bilinçli Evrim* deniliyor.

Peki GV toplumlarında ülkeler yoksa, kendilerini nasıl organize ediyorlar? Yönetim nasıl oluyor?

Birlik Bilincinde sadece Siz varsanız, kendinizi nasıl yönetirsiniz?

Efendim?

Sadece siz olduğunuzda, davranışlarınızı nasıl yönetirsiniz? Sizin dışınızda olan kim sizi yönetir?

Hiç kimse. Tek başıma bir adada yaşasaydım, kimse benim davranışlarımı kontrol etmezdi. İstediğimi yer içer, istediğim gibi giyinirdim. Hatta giyinmezdim bile. Neyi yediğimde kendimi sağlıklı hissediyorsam onu yerdim. Yaşamak için ne "yapmam" gerekiyorsa yapardım.

Sana öğreneceğin hiçbir şey olmadığını, sadece hatırlamanın yeterli olduğunu söylemiştim.

Gelişkin toplumlar böyle mi yaşıyor? Çıplak dolaşıp, böğürtlen toplayıp kano mu yapıyorlar? Bu bana göre barbarları tarif ediyor.

Kimin daha mutlu olduğunu, Tanrı'ya daha yakın olduğunu düşünüyorsun?

Basit ve sade yaşamın barbarlık, kompleks yaşamın gelişmişlik olduğunu düşünmek, ilkel toplumun göstergesidir.

Ne ilginçtir ki gelişkin toplumlar bunun tam zıddını düşünür.

Ama evrim sürecinin kendisi basit yaşamdan kompleks yaşama doğru ilerliyor. Tek hücreliden çok hücreli yaşama geçiş gibi.

Bir bakıma öyle. Bu da Yüce İkilemdir.

En büyük *karmaşıklık,* en büyük *basitliktir.* Sistem ne kadar "karmaşıksa", yapılanması o kadar *basittir. Basitliğin görkemini yansıtır.* Usta bunu bilir. Bu yüzden gelişkin varlıklar sade bir yaşam sürer.

Gelişkin sistemlerin, eğitim, ekonomi ve maneviyat sistemleri de görkemli bir sadelik içindedir. Gelişkin sistemlerin karmaşık yönetim biçimleri olmadığı gibi, hiçbir denetim de yoktur. Sadece öz-denetim vardır.

Sanki bir kişi varmış gibi.

Zaten öyle.

Şimdi her şeyi bir araya koymaya başlıyorum.

İyi. Pek fazla zamanımız kalmadı.

Gidecek misin?

Bu kitap çok uzuyor.

20

Bekle! Dur biraz! Henüz gidemezsin! E.T'ler hakkında daha soracağım sorular var. E.T'ler bir gün Dünya'da görünüp "bizi kurtaracaklar" mı? Bize yeni teknolojiler getirerek, gezegenin akışını kontrol edecek, atmosferimizi temizleyecek, güneş enerjimizi kontrol altına alacak, havamızı düzenleyecek, tüm hastalıklarımızı iyileştirecek ve bizi kendi çılgınlığımızdan kurtaracaklar mı?

Bunları yapsalardı, onlara Tanrı diye tapınmaya başlardınız. Şu anda boyun eğdiğiniz tanrıların yerine onları koyardınız. GV'ler bunu biliyor. Bu nedenle kendi gücünüzü ve potansiyelinizi anlamanız için daha büyük gerçekleri görebildiğiniz ölçüde teknolojilerinin bir kısmını sizinle adım adım paylaşacaklardır. Bunun için de öğretmenlerinizi tanrılaştırmamayı öğrenmeniz gerekiyor.

İkinci Kitapta İsa ve diğer büyük öğretmenlerin "uzaylı" olduğunu, bizimle GV bilgeliğini paylaşmak için dünyayı ziyaret ettiklerini "ima" etmiştin. Şimdi soruyorum. İsa bir uzaylı mıydı?

Hepiniz "uzaylısınız".

Bu ne demek oluyor?

Hiçbiriniz şimdi eviniz olan bu gezegenin yerlileri değilsiniz.

Değil miyiz?

Hayır. "Genetik malzemeniz" bu gezegene *bilinçli* olarak bırakıldı. Hayat burada "tesadüfen" başlamadı. Milyarlarca biyokimyasal tesadüf sonucu mutlu sona ulaştığınızı mı sanıyorsunuz?

Hayır. Ama bir plan vardı. *Tanrı* planı.

Haklısın. Plan Benim Fikrimdi. Benim sürecimdi.

Yoksa Sen de mi "uzaylısın"?

Benimle konuşmak istediğinizde ya da Bana dua ettiğinizde başınızı nereye doğru kaldırıyorsunuz?

Yukarıya.

Neden?

Bilmiyorum. Alışkanlık işte.

Eğer uzaylıysam, bu Beni daha az Tanrı mı yapardı? Eğer Tanrı'ysam bu beni daha az uzaylı mı yapardı?

Benim her şey olduğumu unuttun mu? Ben Evrenim. Gücüm. Enerjiyim. Her Şey Olanım. Kolektifim.

Evet bunu söylemiştin.

Peki uzaylılar da Kolektifin bir parçası değil mi?

Evet.

Peki bu Beni de uzaylı yapmıyor mu?

Evet. Aynı zamanda Sen bensin de.

Bingo.

Hmmm. Pekala. Konumuzu bitirmeden önce, gelişkin toplumlarla ilgili biraz daha bir şeyler söyleyebilir misin? Örneğin nasıl giyiniyorlar? Nasıl iletişim kuruyorlar?

Pekala kısaca söyleyeyim.

GV toplumlarında varlıklar giysileri ancak, kendilerini kontrol edemedikleri koşullarda korumak için kullanırlar.

Bir GV, ihtiyaç duymadığınız iklim koşullarında bile neden giysi kullandığınızı anlayamaz. Çünkü "utanmak" ya da "ayıp" kavramlarını bilmez. "Güzelleşmek" için giyindiğinizi ise hiç anlamaz. Bir GV için çıplak bedenden daha güzel bir şey yoktur.

Bir GV, sizin "bina" ya da "ev" dediğiniz kutularda yaşamanızı da anlayamaz. GV'ler doğal ortamda yaşar. Havayı kontrol edebildikleri için nadiren, kontrol edemedikleri durumlarda kutulara girerler. Kendilerini destekleyen çevrelerine de özen gösterirler.

İletişim için GV'ler, sizin duygu dediğiniz iletişim boyutunu kullanırlar. GV'ler hem kendi duygularına hem de başka-

larının duygularına duyarlıdır. Kimsenin duygularını "saklaması" düşünülemez bile. Duyguları saklamak, sonra da hiç kimsenin sizin ne hissettiğinizi anlamadığından şikayet etmek, bir GV için anlaşılmaz bir tutumdur.

Duygular ruhun dilidir. Duygular asla yalan söylemez. Bir GV neden yalan söylemeye ihtiyaç duyduğunuzu asla anlayamaz.

Yalanla "iletişim" kurmak ve yalanı "yutturmak" bir başarı değildir. Sadece yenilginin ertelenmesidir. GVl'er "doğru"yu söylemez, doğruyu yaşarlar.

Gezegeninizde çoğu ilişki "gizlilik" üzerine kurulu. Hayatın böyle işlediğini düşünüyorsunuz. Gizlilik Kodu sizin toplumsal kodunuz haline gelmiş durumda. Hükümetleriniz, iş sektörleriniz, çoğu ilişkileriniz bu Gizlilik Kodu'na dayanıyor. Küçük ya da büyük, yalan öylesine kabul görüyor ki yalan söylemediğinize dair yalan söylüyorsunuz.

Herkes Kralın çıplak olduğunu bilse de asla bu konuda konuşmuyor. Kendinize de yalan söylüyorsunuz.

Gelişkin toplumlar ise iki şeye özen gösteriyor:

1. Tam gözlemleme yapıyor.

2. *Gerçek* iletişim kuruyor.

Zaten başka türlü iletişimi isteseler de kuramazlar. Çünkü bir GV, diğer varlığın "vibrasyonunu" alır. Bir GV, diğer GV'nin ne düşündüğünü ve ne hissettiğini bilir.

Siz de bazen bir odaya girdiğinizde odadakilerin vibrasyonunu hissedebiliyorsunuz.

Sizin "söz" dediğiniz ses gürültüleri GV'ler arasında kullanılmaz. Gelişkinliğin bir ölçüsü de, duyguları, arzuları ve bilgileri aktarmak için sözlere duyulan ihtiyacın azlığı ya da yokluğudur.

Çok eskiden siz de ses gürültüsüne ihtiyaç duymadan iletişim kurabiliyordunuz. O zamandan beri ilkel sesler çıkararak iletişim kurmaya doğru gerilediniz. Ama birçoğunuz tekrar en temiz ve gerçek olan duygu iletişimine geri dönmeye başladınız. Özellikle birbirini sevenler arasındaki iletişim bir gerçeği yansıtıyor: *İlgi iletişim yaratır.*

Derin sevginin ifadesinde, sözler neredeyse gereksizdir. Birbirinizle iletişim kurmak için ne kadar çok söz söylemeye zaman ayırmak zorunda kalırsanız, birbirinizle ilgilenmeye o kadar az zaman kalır.

Gerçek iletişim, gerçeklerin ifadesidir. En gerçek olan ise sevgidir. Sevginin olduğu yerde iletişim de vardır.

Ne güzel ifade ettin.

Teşekkür ederim.

Kısaca GV toplumlarında yönetim "karşılıklı uzlaşma"ya dayalıdır. Buna da Üçgen Kod deniliyor: Farkındalık, Dürüstlük, Sorumluluk.

Peki yasalar olmadığına göre bir GV, Üçgen Koda uymadığında "mahkeme" ya da "ceza" yok mudur?

GV'ler sadece "olanı" gözlemler ve neyin işlediğini görür. Grup için yararlı olmayan bir şeyin eninde sonunda birey için de yararlı olamayacağını bilir.

Tüm GV'ler bu gerçeği "gençlik" yıllarında çabucak öğrenir. Yaşlı GV'lerin Üçgen Koda uymaması diye bir şey söz konusu bile olamaz.

Bir genç GV, hata yaptığında, ona hatasını düzeltme izni verilir. Önce düşünce ya da davranışlarının olası sonuçları

ona gösterilir. Bu sonuçlardaki rolünü değerlendirme olanağı verilir. Sonra da "hata"sını düzeltme sorumluluğunu üstlenmesine imkan tanır.

Peki ya hatasını düzeltmek istemezse?

Bir GV asla hatasını düzeltme imkanını reddetmez. O zaman zaten GV olmaz ki.

Bir GV tüm bunları nerede öğrenir? Okulda mı?

Bir GV toplumunda "okul sistemi" yoktur. Çocuklar, yaşlılar tarafından "olan" ve "işleyen" şeyler onlara hatırlatılarak "eğitilir". Eğitim, bir *süreçtir*.

Sizin okul dediğiniz "öğrenme zamanı"nda çocuklar kendi "derslerini" kendileri seçer. Kimse onlara neyi öğrenmeleri *gerektiğini* söylemez. Çocuklar kendi kazanmak istedikleri *yeteneklere* uygun "ders seçimleri"ni yapar.

Çocukları *motive* etmeye büyük önem verilir. Yüksek motivasyonla yaşamla ilgili yetenekler çabuk, kolay ve süreçten zevk alarak kazanılır.

Üçgen Kodu, kurallara uyulması *zorunlu* olarak çocuklara *"dayatılmaz"*. Çocuk Üçgen Kodunu, yetişkinlerin davranışlarını *modelleyerek* öğrenir.

Sizin toplumunuzda, yetişkinler çocuklarının öğrenmesini istedikleri şeylerin tam *zıddı* davranışlar göstererek, çocukları *negatif modelliyorlar*.

GV toplumları çocukların söylenen sözlerle değil, yetişkinleri gözlemleyerek öğrendiklerini bilir.

Bir GV, çocuklarını saatlerce negatif davranışlar sergileyen filmler gösteren bir aygıtın önünde oturtmayı aklından bile geçirmezdi.

Siz hem çocuklarınızı saatlerce şiddet, entrika cinayet, kavga içeren filmleri seyretmeleri için TV önünde bırakıyorsunuz, hem de çocuklarınızın neden birdenbire, sizin attığınız nutuklara uymayan "kötü" davranışlar sergilediğine şaşıyorsunuz.

Saatlerce izledikleri görsel şiddet ile çocuklarınızın uyumsuz davranışları arasındaki bağlantıyı da inkar ediyorsunuz.

İşte GV toplumları ile sizin toplumunuz arasındaki en büyük fark "gerçek gözlem" yapmayı ve uygulamayı bilmemenizdir.

Televizyonun çocuklarınızı "mahvettiğini" görüyor ama görmezden geliyorsunuz. Şiddet, cinayet, ikiyüzlülük, entrika dolu filmleri seyretmeyi "eğlence" olarak niteliyor ama sonuçlarını yadsıyorsunuz.

Sigaranın bedeninize zararlı olduğunu biliyor ama yine içmeye devam ediyorsunuz.

Aileler, babanın çok içtiğini ve tacizkar olduğunu biliyor ama tüm aile bu gerçeği yadsıyor ve bu konu hakkında tek kelime söylenilmesine izin vermiyor. Başkalarının baba ile ilgili gerçeği bilmemesine özen gösteriyor ama ailenin üyelerinin ruh sağlığına aynı özeni göstermiyorsunuz.

Binlerce yıldır, dinlerin toplumsal davranışları olumlu yöne doğru değiştirmediğini görüyor ama bu gerçeği de yadsıyorsunuz.

Devletlerinizin size yardımcı olmak yerine, sizi bastırmaya çalıştığını görüyor ama buna ses çıkarmıyorsunuz.

Sağlık bakımı sisteminizin aslında hastalık bakımı sistemi olduğunu görüyor ama kaynaklarınızın onda birini koruyucu sağlığa, onda dokuzunu ise hastalıkla baş etmeye harcıyorsunuz. Sağlıklı yaşam için insanları eğitmenin önünde *kar motivasyonunun* duvar gibi durduğunu görmezden geliyorsunuz.

Kimyasal maddelerle zorla beslenerek büyütülen ve hunharca kesilen hayvanların etini yiyor ve bunun sağlığınıza çok büyük ölçüde zarar verdiğini görmezden geliyorsunuz.

Hatta bu konuyu tartışmaya açan TV talk-show sunucularını et şirketleri mahkemeye vermeye çalışıyor.

Irkınızın büyük çoğunluğu yadsıma içinde yaşıyor. Sadece ortada açıkça görülen gerçekleri değil, kendi gözleriyle gördükleri gerçekleri de, kendi duygularını da ve en sonunda kendi gerçeklerini de inkar ediyor.

Gelişkin varlıklar "olan"ı görür ve "yararlı olanı" seçer. "Süreç" onurlu bir şekilde işler.

Evet ama "Süreç" nasıl işliyor?

Her şey ne olduğunuzu düşündüğünüze ve neyi yapmaya çalıştığınıza bağlıdır.

Eğer hedefiniz, huzur, haz ve sevgi dolu bir yaşam sürmekse *şiddet* işe yaramıyor. Bu zaten görülüyor.

Eğer hedefiniz, sağlıklı ve uzun bir yaşam sürmekse, leş yemek, zehirli duman çekmek, sinir öldürücü, beyin uyuşturucu sıvıları içmek işe yaramıyor. Bu zaten görülüyor.

Eğer hedefiniz şiddet ve intikamdan, iki yüzlülük ve entrikalardan uzak çocuklar yetiştirmekse, çocukları bu kavramları detaylarıyla öğreten TV'ler önünde saatlerce oturtmak işe yaramıyor. Bu zaten görülüyor.

Eğer hedefiniz Doğa Ana ve kaynaklarını özenle korumak ve saygı göstermekse, bu kaynakları *sınırsızca* sömürmek ve kullanmak işe yaramıyor. Bu zaten görülüyor.

Eğer hedefiniz sevecen bir Tanrı'yı keşfetmek ve onunla iyi bir iletişim kurmaksa, dinlerin korkutucu ve sonsuza dek ceza verici tanrısı işe yaramıyor. Bu da zaten görülüyor.

Amacınız her şeydir. Hedefiniz sonuçları belirler. Yaşam, amacınız doğrultusunda sürer. Gerçek amaçlarınız, davranışlarınızda kendisini gösterir. Davranışlarınızı ise gerçek amacınız belirler.

Her şeyde olduğu gibi, yaşam bir çemberdir.

GV'ler çemberi görür. İnsanlar görmüyor.

GV'ler olana karşılık verir. İnsanlar olanı görmezden geliyor.

GV'ler *daima* gerçeği söyler. İnsanlar hem kendilerine, hem başkalarına yalan söylüyor.

GV'lerin söyledikleri ve yaptıkları şey aynıdır. İnsanlar bir şey söylüyor, başka bir şey yapıyor.

Derinliğinizin gerçekliğinde, bir şeylerin yanlış olduğunu *biliyorsunuz*. "Seatle'a gitmek" istediğinizi söylüyor, ama kendinizi "San Jose"de buluyorsunuz.

Davranışlarınızdaki çelişkileri görüyorsunuz ama artık vazgeçmeye hazır olduğunuz da görülüyor.

Artık düşünce/davranış ayrılığından duyduğunuz rahatsızlığa katlanmak istemiyorsunuz.

Uyanan bir ırksınız. Doyumlu yaşam sizi bekliyor.

Kapıdan çıkmaya hazırsınız.

Bu diyalog kapıyı açmanız için size ışık tutuyor. Daha faz la soru sorup, merakınızı tatmin etmeye ihtiyacınız yok. İstediğiniz hayatı yaratabilmek için bu üçlemede ihtiyacınız olan her türlü bilgi var.

Tabii ki daima araştıracaksınız. Çünkü araştırma bir süreçtir.

Bu kitap sonsuza dek devam edebilir. Ama devam etmeyecek. Sizin Tanrı ile sohbetiniz devam edecektir ama bu

kitaplarla değil. Üçlemenin içinde her türlü sorunuzun yanıtı var. Yeniden, yeniden okursanız yanıtları bulacaksınız. Sadece hatırlayın, yeter.

Yanıt bulamadığınız bir sorunuz olduğunu düşünüyorsanız, üçlemeyi yeniden okuyun. Yanıtını bulacaksınız. Eğer yine de bulamadığınızı düşünüyorsanız o zaman kendi yanıtınızı bulun. Kendi sohbetinizi yapın. *Kendi gerçeğinizi* yaratın.

Böylece gerçekten Kim Olduğunuzu bilebilirsiniz.

21

Gitmeni istemiyorum.

Bir yere gitmiyorum. *Her an, daima seninleyim.*

Lütfen birkaç sorum daha var.

Her an, Sonsuz Bilgelik Kaynağına dönüp yanıtlarını ora da bulabileceğini biliyorsun değil mi?

Evet biliyorum. Yaşamın böyle yaratıldığını da biliyorum. Bu diyalog büyük bir armağan. Ama yine de birkaç soru sormak istiyorum.

Pekala.

Dünyamız gerçekten tehlike içinde mi? Türümüz, yok oluşuyla flört mü ediyor?

Evet. Böyle olduğunu kabullenmediğiniz sürece, yok oluştan kaçınamazsınız. Neyi kabullenmezseniz, o sizi kontrol eder. Kabul ettiğiniz şey ise gücünü yitirir.

Ama bu "an"da her şeyi değiştirebileceğinizi de size söyledim.

Şimdi ne deneyimleyeceğinizi seçme yeteneğiniz var.

Sınırlı anlayışımla bile ne söylediğini anlamaya başlıyorum. Hiçbir şey "gerçek" değil, değil mi?

Hayır. Bir illüzyonda yaşıyorsunuz. Bu büyük bir sihir şovu. Hileleri bilmiyormuş gibi davranıyorsunuz, oysa *sihirbaz* sizsiniz.

Bunu hatırlamanız önemli, yoksa her şeyi gerçek kılarsınız.

Ama gördüğüm, hissettiğim, kokladığım, dokunduğum her şey *gerçek gibi*. Bu "realite" değilse, realite nedir?

Baktığınız şeyi, gerçekten "görmediğinizi" hatırlayın. Beyniniz, sizin zeka kaynağınız değildir. Sadece "veri işlem merkezi"dir. Beyin, duyularınızla verileri alır. Bu enerjiyi (verileri), konuyla ilgili daha önceki verilere göre yorumlar. Beyin, size algıladığınızı bildirir, "olan"ı değil. Bu algılamalarınıza göre, bir şey hakkında gerçeği bildiğinizi sanırsınız. Oysa, yaptığınız bildiğiniz gerçeği yaratmaktır.

Seninle olan diyalogum gibi mi?

Kesinlikle.

"O Tanrı ile konuşmuyor, Kendisi uyduruyor" diyenlerin saldırılarından korkuyorum.

Onlara, "kutunun dışında" düşünmeye çalışmalarını söyle. Onlar ya o/ya bu olarak düşünüyor. Hem o/hem bu olarak da düşünmeye çalışabilirler. Tanrı'yı şimdiki anlayış, değer ve kavram sınırlarınız içinde düşünerek algılayamazsı-

nız. Tanrı'yı anlamak istiyorsanız, bilmeniz gereken her şeyi bildiğinizi iddia etmek yerine, *sınırlı* verileriniz dışına çıkmaya istekli olmalısınız.

Bir şeyi bildiğinizde her şey değişebilir. Hem "Tanrı ile konuşmak" hem de "uydurmak" mümkündür.

Gerçek şu ki: *Her şeyi uyduruyorsunuz.*

Hayat yaratma Sürecidir. Tanrı, hayat dediğiniz saf enerjidir. Bu farkındalıkla, yeni bir gerçeğe ulaşırsınız.

Tanrı Süreçtir.

Tanrı kişi, yer ya da şey değildir. Tanrı her zaman düşündüğünüz -ama anlamadığınızdır.

Efendim?

Tanrı'yı daima En Büyük Olan olarak düşündünüz.

Evet.

Haklısınız. Ben OLAN'ım. "Olan" bir şey değildir, bir süreçtir.

Ben sürecin *sonucu* değilim, Süreç'in kendisiyim. Ben Yaratıcıyım; ve Süreç ile yaratılanım. Gördüğün her şey, yaratılan Ben'im.

Yaradılış Süreci asla sona ermez. Her şey sonsuza dek değişim içindedir. Hiçbir şey aynı kalmaz. Hiçbir şey hiç-bir-şey hareketsiz değildir. Her şey hareket halindeki enerjidir.

Siz, Tanrı'nın hareket halindeki enerjisisiniz. Buckminster Fuller "Sanki bir fiilim" demişti. Haklıydı.

Tanrı "olan"dır. "Olay"dır. Buna yaşam olayı diyorsunuz. Yaşam bir Süreçtir. Bu Süreç, gözlemlenebilir, bilinebilir ve tahmin edilebilir. *Ne kadar gözlemlerseniz, ne kadar bilirseniz o kadar tahmin edebilirsiniz.*

Güven duymak için Tanrı'nın asla Değişmeyen olduğuna inanmıştım.

Bu doğru. Değişmeyen Gerçek, Tanrı'nın daima değiştiğidir. *Bu gerçeği değiştiremezsiniz.*

Yaşam değişimdir. Tanrı yaşamdır.

Ve Tanrı değişimdir.

Ama Tanrı'nın bize olan sevgisinin değiştiğine inanmak istemiyorum.

Size olan sevgim *daima* değişiyor, çünkü siz daima değişiyorsunuz. Ve sizi olduğunuz gibi seviyorum. Sizin Kim Olduğunuz değiştikçe Benim de "sevgi" düşüncem değişiyor.

Beni, bir katil olsam da sever misin?

Hiç kimse, kendi dünya modeline uygun olmayan şeyi yapmaz. Sizi daima, ne "olursanız" olun seviyorum. Yapacağınız hiçbir şey Benim size olan sevgimi engelleyemez.

Büyük Planı anladığınızda, size zarar verdiğini sandığınız herkesi affedersiniz. Kimsenin size zarar vermesini seçmezsiniz.

Büyük Plan nedir?

Birinci Kitapta anlattığım *Minik Ruh ve Güneş* hikayesini hatırlıyor musun?

Evet.

Bu hikayenin devamını da anlatayım öyleyse. Minik Ruha "Tanrı'nın herhangi Bir Parçası olmayı seçebilirsin" dedim. "Sen Kendisini deneyimleyen Mutlak Yüceliksin. Şimdi bu Yüceliğin hangi boyutunu Sen olarak deneyimlemek istiyorsun?"

"Seçimim var mı?" diye sordu Minik Ruh. "Evet" dedim. "Her türlü seçimin var."

"Pekala" dedi Minik Ruh. "Öyleyse Affetmeyi Seçiyorum. Tanrı'nın bir Boyutu olan Affetmeyi Kendime deneyim olarak seçiyorum."

Tabii ki bu seçim bir sorun yarattı. Çünkü *affedecek kimse yoktu*. Çünkü sadece Mükemmelliği ve Sevgiyi yaratmıştım.

"Affedecek kimse yok mu?" diye sordu Minik Ruh. "Hiç kimse yok" dedim. "Etrafına bak. Senden daha az mükemmel, daha az harika kimse görüyor musun? Minik Ruh etrafına bakındı. Tüm ruhlar mükemmeldi. Tüm ruhlar Minik Ruh'un Tanrı'yla "Alışılmadık Bir Sohbet" yaptığını duymuş ve bu sohbeti dinlemek için evrenin dört bir yanından gelmişlerdi.

"Hiç kimseyi mükemmelden daha az görmüyorum" dedi Minik Ruh. "Peki, şimdi kimi affedeceğim?" O anda bir ruh öne çıktı. "Beni affedebilirsin" dedi Dost Ruh.

"Ne için?" diye sordu Minik Ruh.

"Bir sonraki fiziksel yaşamında hayatına gireceğim ve beni affetmen için bir şey yapacağım" diye yanıt verdi Dost Ruh.

"Ama ne yapabilirsin? Mükemmel bir Işıksın. Seni affetmem için ne yapabilirsin?" diye sordu Minik Ruh.

"Oh" diye gülümsedi Dost Ruh, "yapabileceğimiz bir şey bulabiliriz."

"Ama niye bunu yapmak isteyesin ki?" dedi Minik Ruh. Böylesine mükemmel bir Işığın, vibrasyonlarını yavaşlatarak, "kötü" bir şey yapabileceğini anlayamıyordu.

"Basit" dedi; Dost Ruh. "Seni sevdiğim için bunu yapacağım. Kendini 'Affedici' olarak deneyimlemek istiyorsun, değil mi? Ayrıca, benim için de sen aynı şeyi yapmıştın."

"Ben de mi yapmıştım?" diye şaşırdı Minik Ruh. "Tabii ki. Hatırlamıyor musun? Her şey olduk. Sen ve Ben. Aşağıda ve Yukarıda olduk. Solda ve Sağda olduk. Burada ve Orada olduk. Şimdi ve Sonra Olduk. Küçük ve Büyük olduk, Erkek ve Dişi olduk, İyi ve Kötü olduk, Her Şey olduk.

"Ve her şeye *Kendimiz karar vererek* yaptık. Böylece Tanrı'nın Her Boyutunu deneyimleyecektik. 'Olanı', 'Olmayanı' yaratarak deneyimlemeye karar verdik. 'Soğuk' olmadıkça 'sıcak' olamayacağımızı, 'üzüntü' olmadıkça 'mutlu' olamayacağımızı, 'kötü' olmadıkça 'iyi' olamayacağımızı anlayabilmek için.

"Bir şey olmayı seçmek için, tam zıddı olan şeyin de olması gerekiyor. Hem de sizin yarattığınız dünyada" dedi Dost Ruh.

Sonra da Minik Ruha, Tanrı'nın Özel Meleklerini ve Tanrı'nın Armağanları olan özel koşulları yaratanları bu özel melekler olduğunu anlattı.

"Senden karşılık olarak tek bir şey istiyorum" dedi Dost Ruh.

"Ne istersen! Ne istersen" diye haykırdı Minik Ruh. Tanrı'nın her yüce boyutunu deneyimleyebilme olanağının hazzını yaşıyordu Minik Ruh.

Planı anlamıştı.

"Sana ne yaparsam yapayım, her an Gerçekten Kim Olduğumu hatırla. Sana ne kadar kötü davranırsam davranayım, her an Gerçekten Kim Olduğumu hatırla."

"Oh, unutmayacağım!" diye söz verdi Minik Ruh. Seni her zaman Şimdiki Mükemmelliğin içinde göreceğim. Ve senin Kim Olduğunu, daima hatırlayacağım."

Bu... bu olağanüstü bir hikaye.

Ve Minik Ruhun verdiği sözü, Ben de size veriyorum. Ve bu değişmeyen bir söz. Küçük Ruhum, başkalarına verdiğin sözü tuttun mu?

Hayır. Tutmadığım için üzgünüm.

Üzgün olma. Gerçeği gördüğün için, yeni bir gerçeği yaşama kararı verdiğin için mutlu ol. Tanrı ve Sen bir gelişim Sürecisiniz.

Bunu asla unutmayın: *Tanrı'nın gözleriyle kendinizi görseydiniz, yüzünüzden tebessüm eksik olmazdı.*

Şimdi, Gerçekten Kim Olduğunuzu gözlemleyin.

Gözlemleyin.

Gözlemleyin.

GÖZLEMLEYİN.

GV'lerin sizden farklılıkları gözlemleme yetenekleridir.

Eğer gelişiminizi hızlandırmak istiyorsanız, daha çok GÖZLEMLEYİN.

Bu harika bir gözlem.

Sizi gözlemliyorum. Siz bir olaysınız. Siz "olan" bir varlıksınız. Siz bir süreçsiniz. Her "an", siz sürecinizin ürünüsünüz.

Yaratıcı ve yaratılansınız.

Yaşam, Kendisini Süreçte var ediyor.

Bırakın. Kendi önünüzden çekilin. Yaşam kendisini *kendi yolunda* var ediyor. Kendi yolunuz süreçtir. Süreç *Yaşam*dır.

Sürece güvenin. Bu Tanrı'ya güvenmektir. Kendinize güvenmektir.

Tanrı ve Sizin Bir olduğunuza güvenmektir. Bir Olduğumuza güvenin.

Hoşlanmadığım şeyler olduğunda -hayata- ve -sürece- nasıl güvenebilirim?

Hayatın sana getirdiklerini "gör"!
Bunları, Kendine senin getirdiğini gör!
MÜKEMMELLİĞİ GÖR.
Mükemmel olmadığını "sandığın" şeylerin mükemmelliğini gör!

Lütfen! "Mükemmel" olmayan bir şeyde mükemmelliği nasıl görebilirim?

Hiç kimse senin deneyimini, senin için yaratamaz.
Başkaları, sizinle benzer deneyimleri paylaşabilir, "olaylarda" size yardımcı olabilir ama hiç kimse sizin için SİZİN DENEYİMİNİZİ yaşayamaz ve sizin deneyiminizi sizin için SEÇEMEZ.
Siz, En Yüce Varlıksınız. Kimse size "nasıl olacağınızı" söyleyemez.
Dünya size koşulları sunar. Bu koşulları nasıl "yorumlayacağınız" size bağlı.
Size daha önce de söylemiştim.
Nasıl yorumlarsanız yorumlayın, daima bir seçim yapıyorsunuz. Ve neyi seçerseniz seçin önemli değildir.

Evet. Bu gerçeği 1980'de yaşadığım beden dışı deneyimde fark etmiştim.

Bu deneyimden neyi hatırlıyorsun?

Önce kafam karışmıştı. Hiçbir şeyin "önemli" olmadığı bir dünya nasıl olurdu, *ben* nerede olurdum?

Bu soruya nasıl yanıt verdin?

Sezgisel olarak hiçbir şeyin kendi başına bir anlam ifade etmediğini anlamıştım. Olaylara anlam katan bendim. Böylece onları önemli kılıyordum. Bu gerçeği yüksek metafiziksel boyutta kavramıştım. Yaratıcı Sürecin kendisi hakkında derin bir içgörü kazanmıştım.

Neydi bu iç görü?

Her şey enerjiydi. Enerji, düşüncelerimiz doğrultusunda "maddeye", "olaylara", "koşullara" dönüşüyordu. Bu içgörüyü daha sonra on yıl boyunca unuttum. Ta ki bu diyalogda Sen bana yeniden hatırlatana kadar.

Bu diyalogda size söylediğim hiçbir şey yeni değil. Bu öğretileri değişik öğretmenlerle tekrar tekrar size hatırlatmıştım. Öğreneceğiniz hiçbir şey yok. Sadece hatırlayın, yeter.

Ama hala anlayamadığım bir çelişki var.

Nedir?

Her şeyin zıddıyla var olduğunu sürekli yineliyorsun. Bizim kötü dediğimiz her şeyin "iyi"yi deneyimlemek için varolduğunu söylüyorsun. Ben Olmayan Şey olmadıkça Ben Olanı deneyimleyemeyeceğimizi söylüyorsun.

Evet, doğru.

Öyleyse, GV toplumlarını tarif ederken neden hiç "kötü"lükten bahsetmiyorsun? Neden sadece her şeyin "iyi" olduğu bir cennet tablosu çiziyorsun?

Oh, bu çok iyi. Çok iyi bir soru. Gerçekten düşünüyorsun.

Aslında bu soruyu soran Nancy idi. GV'ler hiçbir "kötülüğü" bilmiyorsa, Gerçekten Kim Olduklarını nasıl deneyimleyebiliyorlar?

Öyleyse Nancy'ye bravo. Çünkü bu kitaptaki en iyi sorulardan birini sormuş.

Öh-hö.

Olmayan bir şeyin yokluğunda *olanı* bilemezsiniz. Soğuk yoksa, sıcağın ne olduğunu bilemezsiniz.

Böylece neyin soğuk neyin sıcak olduğuna karar verebiliyorsunuz. Her şey görece olduğu için yazın yirmi derecelik havaya "soğuk", kışın ise aynı derece bir havaya "Ne sıcak bir gün" diyorsunuz.

Evrenin size sunduğu deneyim alanında, objektif fenomenlere siz görece etiketler koyuyorsunuz.

Evrende fiziksel fenomen sistemi çok çok geniştir. Düşünemeyeceğiniz kadar geniş, hatta *sonsuz* bir sistem.

Bu alanda, deneyimlemeyi seçtiğiniz şeyin tam zıddı *hemen yanı başınızda* olmak zorunda değildir.

Zıtların birbirinden ne kadar uzak olduğu, sizin deneyiminiz için önemli değildir. Tüm evren her şeyin zıddını da

daima içinde barındırır. Sizin deneyiminizin zıddı sizden çok uzakta olsa da.

Ama ben birey olarak "soğuk" nedir bilmiyorsam sadece benim çok uzağımda bir yerlerin soğuk olduğunu duymuşsam ama bizzat deneyimlememişsem, soğuğun ne olduğunu nasıl bilebilirim?

Soğuğu deneyimlediğin için bilirsin. Bu hayatta olmasa da, bir başka hayatta. Soğuğu sıcağı, büyüğü küçüğü, burayı oray, yukarıyı aşağıyı, *her şeyi* deneyimlediniz. Tüm hayatlarınızda kazandığınız deneyimlerin hepsi belleğinizde duruyor.

Her şeyi, her hayatta yeniden deneyimlemek zorunda değilsiniz. Sadece hatırlamanız yeter.

Hepiniz her şeyi deneyimlediniz. Bu sadece insan için değil, evrendeki tüm varlıklar için de geçerli. Her şeyin zıddının deneyimini belleğiniz "hatırlıyor". Her şeyin zıddının var olduğunu biliyor. Siz bu hayatta bu gezegende, bu fiziksel formda, bu anda *olduğunuz* her şeyi "hatırlıyor" ve bu deneyim sofrasının bir porsiyonunu yeniden deneyimlemek üzere seçiyorsunuz.

Kendinizi Bütünden ayırıyor ve Bütünün bir parçasını yeniden deneyimlemeyi seçiyorsunuz. Seçtiğiniz deneyimi zıtlarıyla birlikte "hatırlıyorsunuz".

Ama bazen, her şeyi deneyimlediğiniz halde, bazılarınız bunu bilmiyor. Deneyimlerinizi unutuyorsunuz, hatırlamıyorsunuz.

GV'ler ise tüm deneyimlerini hatırladıkları için "negatifliğin" önlerinde olması gerekmiyor. GV'ler Kim Olduklarının "pozitif farkındalığını" yaşıyorlar. Kendilerinin ve toplumlarının ne kadar "pozitif" olduğunu bilmeleri için, negatiflik

yaratarak kendilerini kanıtlamaya ihtiyaç duymuyorlar. Kim Olmadıklarını görebilmek için fiziksel evrenin geniş deneyim alanında başka bir yerdeki gözlemleri yeterli oluyor.

İhtiyaç duyduklarında baktıkları yerlerden biri, Sizin gezegeninize bakmak, onlara bir zamanlar yaşadıkları deneyimleri hatırlatıyor. Onlar için sürekli bir referans noktası oluyorsunuz. Böylece şimdi Ne Olduklarını biliyor ve deneyimliyorlar.

Şimdi, GV'lerin neden kendi toplumlarında "kötü" ya da "negatif" deneyimlere ihtiyaç duymadıklarını anlıyor musun?

Evet. Ama biz niye ihtiyaç duyuyoruz?

Sizin de İHTİYACINIZ YOK. Üç kitap boyunca size bunu söylemeye çalışıyorum.

İsterseniz şu anda yaşamınızı bu gezegende de tümüyle değiştirebilirsiniz. Kim Olmadığınızı tümüyle elimine edebilir ve Kim Olduğunuzu deneyimleyebilirsiniz. "Negatif" deneyimleri ille de kendi arka bahçenizde yaratmanız gerekmiyor. Kim Olmadığınızın referans noktası, evrenin herhangi bir yeri olabilir.

Vay. Bu, Kim Olduğumun en büyük vizyonunu yaratmak ve deneyimlemek için "zıtları" da yaşamıma davet etmek zorunda olmadığım anlamına geliyor. "İyi"yi bilmek için yaşamımda "kötü"yü de yaratmak zorunda değilim. Galiba bu kitaptaki en büyük "ifşaat".

Doğru size başından beri bunu söylüyorum.

Ama bu şekilde açıklamamıştın.

Bu şekilde açıklasaydım anlamazdınız. Bu anlayışa adım adım hazırlandınız. Kim Olduğunuzu deneyimlemek için Kim Olmadığınızı yaratmak zorunda değilsiniz. Başka bir yer de yaratılan Negatif deneyimleri gözlemlemeniz yeterli. Sadece varolduğunu hatırlamanız yeterli. Bu "İyilik ve Kötülük Ağacının bilgi meyvesidir".

Varolduğunu hatırlamak için, fiziksel formda her şeyi deneyimlediğinizi hatırlamak için GÖZLEMLEMENİZ yeterli.

Size daha da önce söylediğim gibi, gelişkin varlıklar olabilmeniz için GÖZLEMLEME YETENEĞİNİZİ KESKİNLEŞTİRİN. "Olanı" ve "yararlı olanı" görün. Evreni, yıldızları gözlemleyin. Evrenin geniş deneyim alanını gözlemleyin.

Evrendeki başka gezegenleri gözlemleyerek, şimdi ve burada Kim Olduğumuzun anlayışını oluşturacağımızı söylüyorsun.

Evet. Buna "hatırlamak" deniliyor.

Tam değil. Buna "gözlemlemek" deniliyor.

Neyi gözlemlediğimizi sanıyorsunuz.

Diğer gezegenlerde, güneş sistemlerinde ve galaksilerde yaşamı gözlemlemek için teknolojiyi geliştiriyoruz. Yeterince teknoloji gerçekleştirirsek bunu yapabiliriz. GV'lerin gelişkin teknolojileriyle gözlemleme yaptıklarını düşünüyorum. Sen de bizi gözlemlediğini söylüyorsun.

Ama *gerçekten* neyi gözlemliyor olacaktınız?

Soruyu anlamadım.

Öyleyse ben yanıtlayayım.
Kendi geçmişinizi gözlemliyor olacaksınız.

Ne???

Gökyüzüne baktığınızda yıldızları görüyorsunuz. Bu yıldızların yüzlerce, binlerce, milyonlarca ışık yılı önceki hallerini görüyorsunuz. Gördükleriniz *gerçekten* orada değil. Bir zamanlar oradaydı. Siz bu yıldızlara baktığınızda geçmişi görüyorsunuz. Kendinizin de *katıldığınız* bir geçmişi.

Ne diyorsun???

Oradaydınız, orada da deneyim yaşıyordunuz.

Orada mıydık?

Size birçok hayatlar yaşadığınızı söylemedim mi?

Evet ama... Peki şimdi benden birçok ışık yılı uzakta olan o yerlerden birine gitmem mümkün olsaydı, şimdi orada olsaydım Dünyanın yüzlerce ışık yılı boyunca "göremeyeceği" bir yerde olacaktım. O zaman ne görecektim? İki "ben"i mi? Kendimi *iki yerde de aynı anda var* olarak mı görecektim?

Evet. Zamanın varolmadığını keşfedecektin. "Geçmişi" görmediğini, her şeyin ŞİMDİ olduğunu keşfedecektin! Şu anda Dünyada yaşadığın hayat senin geleceğin olacaktı. Hatırladığın "geçmiş" ve göreceğin "gelecek", Şimdi OLANdır.

Bu müthiş.

Bir şey daha.

Şu anda önündeki şeye baktığında bile *daima* "geçmişi" görüyorsunuz.

Geçmişi mi?

Anı görmek mümkün değildir. An "olur" ve olduğu anda ışığa dönüşür. Işık sizin gözlerinize ulaşana kadar *zaman geçer.*

Işık size ulaşana kadar, hayat *ilerlemeye devam eder.* Bir önceki anın ışığı size *ulaşırken,* bir sonraki an da o anda *oluşum* halindedir.

Gözlerinize ulaşan enerjiyi, reseptörleriniz sinyal olarak beyninize gönderir. Beyniniz veriyi deşifre ederek size neyi gördüğünüzü bildirir. Ama gördüğünüz şey, artık önünüzde değildir. Ama onu *şimdi* gördüğünüzü sanırsınız.

Özetle şunu söyleyeyim: *Daima bir adım önünüzdeyim.*

Tanrım, bu *inanılmaz.*

Şimdi *dinle. Kendi*nizle bir olayın fiziksel mekanına ne kadar mesafe koyarsanız, olay o kadar geçmişte kalır. Kendinizi birkaç ışık yılı geriye koyduğunuzda gördüğünüz şey uzak geçmişte olan bir şey olacaktır.

Ama aslında gördüğünüz olay, "uzak geçmişte" olmuyor. Sadece fiziksel mesafe "zaman illüzyonunu" yaratıyor. *Kendi*nizi hem "şimdi ve burada" hem de "geçmişte orada" olarak deneyimliyorsunuz.

Bir gün *zaman* ve *mekan* diye tanımladığınız iki şeyin *aynı şey* olduğunu göreceksiniz. O zaman da her şeyin *şimdi ve burada olduğunu* anlayacaksınız.

Bu üç nokta *çılgınca*. Tüm bunlara ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Söylediklerimi anladığınızda, gördüğünüz *hiçbir şeyin gerçek olmadığını* da anlayacaksınız. Daima, daha önceki bir olayın "*imaj*"ını görüyorsunuz. Bu imaj, bu enerji patlaması bile, sizin yorumladığınız bir şey. Bir imajın kendi tarafınızdan yorumlanmasına, imaj-inasyon diyorsunuz.

İmajinasyonunuzu *istediğiniz şeyi* yaratmak için kullanabilirsiniz. Çünkü -işte en büyük sır- imaj-inasyonunuz *çift yollu* çalışır.

Efendim?

Sadece enerjiyi *yorumlamıyorsunuz. Yaratıyorsunuz* da. İmajinasyon, zihninizin bir fonksiyonudur, zihin, beden-ruh-zihin üçlemenizin sadece bir parçasıdır. Zihninizde bir şey imajine ettiğinizde imajine ettiğiniz şey fiziksel form oluşturmaya başlar.

Bir şeyi ne kadar çok ve sık imajine ederseniz (ve buna ruhunuzu ve bedeninizi de katarsanız) imajinasyonunuz o kadar hızlı forma dönüşür. İmajinasyonunuza verdiğiniz enerji yoğunluğu arttıkça, bir an gelir enerji *patlayarak* ışığa *dönüşür.* Kendi imajını, realitenizde yansıtır.

O zaman imajınızı bir kez daha "görür" -görünür hale gelir- ve *gördüğünüz şeyi yeniden yorumlarsınız.*

İşte bu nedenle, hem YARATICI hem de YARATILAN olduğunuzu söylüyorum. *Yaratıcı da yaratılan da sizsiniz.*

Sizinle evrenin mekaniğini, tüm hayatının sırrını paylaştım. Artık diyalogu sona erdirebiliriz.

Ben... Ben... Şimdi bu söylediklerini günlük yaşamımda uygulamak istiyorum.

Zaten uyguluyorsun. Başka türlü yapman mümkün değil ki. Zaten *olan* bu. Sadece sorman gereken, bunu *bilinçsizce* mi *bilinçli olarak* mı yapıyorsun. Sürecin ürünü müsün yaratıcısı mısın?

Her şeyin nedeni ol, sonucu değil.

Çocuklar bunu çok iyi biliyor. Çocuğa "Bunu neden yaptın?" diye sorduğunuzda "Hiç, yaptım işte" diye yanıt veriyor.

Siz de her şeyi yapıyorsunuz işte.

Oh, Tanrım!

Yeni Anlayışınızı bilinçlice uygulamanın en önemli yolu deneyiminizin sonucu değil yaratıcı olmanızdır. Kim Olduğunuzu bilmek için zıddını yaratmak zorunda olmadığınızı zıddını bireysel olarak deneyimlemek zorunda olmadığınızı bilin.

Bu bilgiyle donatılmış olarak, yaşamınızı ve dünyanızı değiştirebilirsiniz.

Vay. Anlıyorum. *Anlıyorum!*

İyi. Şimdi tüm diyalogdaki üç temel bilgeliği daima hatırlamaya karar ver.

1. Hepimiz Biriz.
2. Her Şeyden Yeterince Var.
3. Hiçbir Şey Yapmak Zorunda Değiliz.

"Hepimizin bir olduğuna" karar verdiğinizde birbirinize her zaman davrandığınız gibi davranmaktan vazgeçersiniz.

"Her Şeyin Yeterince Var Olduğuna" karar verdiğinizde her şeyi herkesle paylaşırsınız.

"Hiçbir şey yapmak zorunda olmadığınıza" karar verdiğinizde problemleri bir şeyler yaparak çözümlemeye çalışmaya son verirsiniz.

O zaman istediğiniz deneyimleri yaratmayı bilinçlice seçersiniz ve problemler kendiliğinden yok olur. Koşullar kendiliğinden ortadan kalkar.

Bu belki de evriminizin şu andaki sürecinde anlamanız gereken en önemli gerçek. Bu diyalogu bitirmenin de en önemli noktası.

Bunu daima hatırlayın ve mantranız yapın.

Sahip olmak zorunda olduğum hiçbir şey yok.
Yapmak zorunda olduğum hiçbir şey yok.
Olmak zorunda olduğum hiçbir şey yok.
Şu anda olduğum gibi olmayı kabul ediyorum.
Yarın daha iyi versiyonum olana dek.

Bu, yaşamınızdan "yapmayı" ve "sahip olmayı" elimine etmeniz anlamına gelmiyor. Bu, yaptığınız ve sahip olduğunuz şeylerin olan varlığınızdan tezahür etmesi, fışkırması anlamına geliyor. (Varlığınız "olan"dan fışkırmayan "yaptığınız" ve "sahip olduğunuz" her şey sizi esir alır. Yaptıklarınızla ve sahip olduklarınızla övünebilirsiniz ama gerçek doyumu asla yaşayamazsınız. Ç.N.)

Mutluluktan geldiğinizde, bir şeyleri mutlu *olduğunuz* için yaparsınız. Mutlu olma *umuduyla* değil.

"Bilgelik"ten geldiğinizde bir şeyleri bilge *olduğunuz* için yaparsınız, bilgeliği *kazanmaya çalışmak* için değil.

"Sevgi"den geldiğinizde bir şeyleri sevgi *olduğunuz* için yaparsınız, sevgiye *sahip olmak* için değil.

"Olmak"tan geldiğinizde her şey değişebilir, o zaman *olmaya çalışmazsınız.*

"Yaparak" olamazsınız.

Bir şeyler "yaparak" mutlu, bilge ya da sevgi "olamazsınız". Tanrı "olamazsınız".

Ama "olduğunuzda" harika şeyler yapabilirsiniz. İşte bu da Yüce İkilem. Bir yere "varmanın" yolu, "orada olmaktır". Nerede *olmak* istediğini seç ve orada *ol!*

Bu kadar kolay. *Hiçbir şey yapmak* zorunda değilsiniz.

Mutlu olmak mı istiyorsunuz? Mutlu *olun.*

Bilge olmak mı istiyorsunuz? Bilge *olun.*

Sevgi olmak mı istiyorsunuz? Sevgi *olun.*

Zaten bunlar Kim Olduğunuzdur.

Benim sevgililerimsiniz.

Oh! Nutkum tutuldu! Her şeyi ne harikulade açıklıyorsun.

Gerçek harikuladedir. Gerçek, kendi uyanışıyla yüreği, görkemiyle doldurur.

Tanrı ile Sohbet işte bunu yaptı. İnsan ırkının yüreğine dokundu ve yüreği uyandırdı.

Şimdi insanlığın kendisine sorması gereken bir soru var. Yeni bir Kültürel mit yaratabilecek misiniz ve yaratacak mısınız?

Tüm diğer mitlerin üzerine inşa edildiği bir İlk Mit.

İnsanlık, doğasal olarak kötü mü, iyi mi?

Dörtyol ağzındasınız. İnsan ırkının geleceği hangi yolu seçeceğinize bağlı.

Eğer siz ve toplumunuz insanın doğasının iyi olduğuna inanırsanız, kararlarınız ve yasalarınız, yaşamı onaylayıcı ve yapıcı türden olacaktır.

İnsanın doğasının kötü olduğuna inanmaya devam ederseniz, yaşamı yadsıyan ve yok edici türden kararlarınız ve yasalarınızla, kendi türünüze en büyük kötülüğü yapacaksınız, kendinizi yok edeceksiniz.

İnsanlık hakkında düşünceniz ne? Kendiniz hakkında düşünceniz ne? Tümüyle kendi halinize bırakıldığınızda kendinize güveniyor musunuz? Her şeyde güveniyor musunuz? Başkalarına güveniyor musunuz? Onları nasıl görüyorsunuz? Başkalarıyla yakınlaşana kadar, onlarla ilgili temel düşünceniz ne?

Şimdi bu soruya yanıt verin. Temel varsayımlarınız topluma destek verici mi, köstekleyici mi? Yapıcı mı yıkıcı mı?

Ben Kendimi güvenilir buluyorum. Daha önce böyle hissetmiyordum. Ama güvenilir *oldum*. Çünkü kendimle ilgili düşüncelerimi değiştirdim. *Tanrı İle Sohbet* bu değişimimde büyük rol oynadı. Artık toplumu da kendim gibi görüyorum. Toplum yıkılarak, yeniden yapılanması gereken bir toplum. İnsanlık nihayet yüceliğine uyanıyor. Yüce amacının farkında olmaya başladı. Gittikçe kendisini bilinçlice fark ediyor.

Ne düşünürseniz, neyi imajine ederseniz onu yaratırsınız. Kaybolmuştunuz, şimdi kendinizi buluyorsunuz. Kördünüz, şimdi görüyorsunuz. Bu harika bir uyanış.

Bazen yüreğinizde Benden uzaktaydınız, şimdi yeniden bütünleşiyoruz. Sonsuza dek birlikte olabiliriz.

Unutmayın: Her zaman parçasınız ama ayrı değilsiniz. Daima Tanrı'nın bir parçasısınız. Ama Tanrı'dan ayrı değilsiniz.

Bu gerçek varlığınızın gerçeği.

Bu gerçek, aç ruhunuzun besini. Alın ve beslenin. Dünya bu gerçeğin susuzluğunu çekiyor. Bu hazzı alın ve için. Beni hatırlamak için.

Gerçek bedendir, haz kanınızdır, Tanrı sevginizdir.

Gerçek.

Haz.

Sevgi.

Bu üçü birbirinden ayrılamaz. Biri sizi diğerine götürür. Hangi sırayla başlamış olursanız olun. Hepsi sizi Bana getirir. Hepsi Bendir.

Bu diyalogu başladığım gibi bitireceğim. Tıpkı yaşam gibi. Daire tamamlanıyor. Burada size gerçek verildi. Haz verildi. Sevgi verildi. Yaşamın en büyük gizemlerinin yanıtı verildi. Sadece tek bir soru kaldı. Başladığımız soru.

Kimle konuştuğum değil, kimin dinlediği önemli.

Kim dinliyor?

Teşekkür ederim. *Hepimizle* konuştuğun için teşekkür ederim. Seni işittik ve seni dinleyeceğiz.

Bu diyalog sona ererken gerçek, haz ve sevgiyle doluyum. Seninle doluyum. Seninle bir olduğumu hissediyorum.

Birlik bilinci cennettir.

Şimdi sen oradasın.

Asla orada olmadığın an yoktu, çünkü asla Benden ayrı değildin.

Bunu daima bilmeni istiyorum.

Çocuklarım, cennet sizin isminizle oluştu.

Dünyanız, sizin Cennetiniz.

Size "düşman" olanları affettiğiniz ölçüde, size ihtiyaçlarınız verilecek, sizin "düşmanlığınız" affedilecektir.

Kendinizi, yarattığınız şeytandan özgürleştirin.

Her şeyin Siz *olduğunuzun* farkına varın.

Gidin ve dünyanızı değiştirin. Gidin ve En Yüksek Ben olun. Sadece anlamaya ihtiyaç duyduğunuzu anlayın. Şimdi bilmeniz gereken her şeyi biliyorsunuz. Asla olduğunuzdan az değildiniz. Ama bunu bilmiyordunuz. Bunu hatırlamıyordunuz.

Şimdi hatırlıyorsunuz. Daima hatırlayın. Hayatınıza dokunduğunuz herkesle hatırladıklarınızı paylaşın. Bulunduğunuz yere, bulunduğunuz yeri iyileştirmek için geldiniz. Başka bir nedeniniz yok.

Sizi seviyorum. Daima.

Sizinle birlikteyim. Daima.

Elveda, Tanrı. Bu diyalog için teşekkürler. Teşekkür ederim, *teşekkür ederim.*

Sevgili Yarattığım. Teşekkür ederim. Tanrı'ya yeniden ses verdiğin için teşekkürler. Yüreğinde yeniden yer verdiğin için teşekkürler.

İkimizin de istediği bu değil mi?

Yeniden beraberiz. Bu çoook iyi.